

Pavol Pribela

EL

ISBN 978-3-200-06485-0

Venovanie:

Táto kniha je venovaná mojim najbližším. Rodine, Miške, Hruškárovým a Juřicovým. V najťažších časoch môjho života mi boli oporou, ako každý deň môjho bytia. Ďakujem za všetko, mamina, ocino, brat, sestra a náš cisár pudlík Riki.

Úvod

Ľudské osudy sú ako siete pavúkov. Jedinec prežije peklo, ktoré dokáže ovplyvniť cestu iných. Navonok sú si takí vzdialení ako severný a južný pól, no po rokoch ich osud či náhoda spojí. Z veľkej bolesti dokáže vzniknúť i nekonečná túžba zmeniť ich smutný príbeh. O čo viac sa ľudská bytosť snaží, tým viac býva po pádoch sklamaná, no iba nezlomný človek s čistým srdcom dokáže i nemožné.

Kapitola 1 – Stretnutie

Stíchol deň. Píšu sa posledné slová do príbehov ľudí a noc unáša svojimi krídlami únavu do krajín zabudnutia. Len jediná stojí na priedomí svojho príbytku a nedokáže prestať myslieť na to, čo ju prenasleduje v spomienkach. Spomienky, ktoré sú ostrejšie ako britva. Je leto, i tak sa trasie, oči má plné slz. Tak veľmi to bolí. Túži kričať, objať prvého okoloidúceho a povedať mu len pár slov. Žiara z cigarety dohasína, sadá si na schody a číta pomedzi okná na dome svoj vlastný príbeh...

Eliška má ani nie dvadsať rokov. Dušou však prekračuje mnoho oveľa starších žien. Pre svoj výzor si už vytrpela príliš. Krása sa ráta na veľkosť prs a úchvatnú scenériu pozadia.

Dokonalé vytrénované krivky, ktoré pre život znamenajú len bezduché dokazovanie si svojej ničoty.

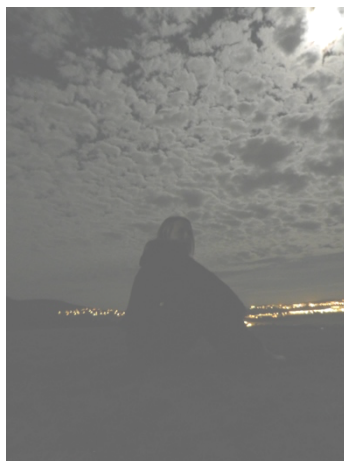
Nepoznaním hĺbky svojho srdca, ale utekaním do výšok, kde sa tlačia už toľké miliardy ľudí. Šedá myška, ako je Eliška, je stratená pre „výstrednosť“. „Drahé“ šaty nekopírujú jej bankové konto, aj mejkap je nevhodný na dnešné nosenie, keďže žiadny nenosí. Jej kučeravé vlasy až po drienok sa lesknú na slnku, ako keby ich osvetľovači nasvietili v každom uhle, všade, kam sa postaví. Krásnou gaštanovou farbou sú darom od Boha. Jemne zelené oči, v ktorých iskry života hrajú tiché blues. „Pane!? Nevytrpela som si už príliš, tak prečo mi ešte prikladáš a nepomáhaš?“ Slzy si utiera do vreckovky, povzdychom sa oddiali od smútku tak, ako sa dokáže človek oddialiť

od lásky, ktorá ho tak veľmi trápi. Vánok ju prebúdza k postaveniu sa a vykročeniu nevedno kam. Prstami hrá vo vrecku hru „vytiahni ma, keď ma nájdeš.“ Po chvíli vyberá spod zväzku kľúčov Labello.

Otvorí ho a jemne si prejde po perách, ani si neuvedomí, ako si k nemu privonia a vtom sa jej vynoria spomienky na detstvo. Ruky padajú do stratená. Kroky sa menia na beh za dotykom mamy. V zatvorenom svete menom Zrak sa prehráva moment šťastia. Chvilka, ktorá sa nikdy nestratí, tak ako všetko krásne v našej duši. „Ach mamička...” Krokmi vpred sa uberala stále ďalej od svojho bytu. Pomedzi paneláky, ktoré postupne menili architektúru, až sa jej stratili za chrbtom. Malé domčeky za sídliskom sa menili na chatky – civilizácia zhasla.

Za krásnou lúkou prešla do gaštanového lesa. Jemný briežok hore a za pár minút stála na okraji skál, pod ňou prázdnota. ticho, len vánok sa pohrával s listami a vo svetle lunny sa vlnili stebľa trávy. Sadla si na okraj a zavrela oči.

Netrvalo to ani pár minút a neďaleko bolo počuť praskanie suchých konárov. Spočiatku tomu nevenovala žiadnu pozornosť. Až keď boli kroky tesne pri nej, obzrela sa a uvidela nejasnú postavu. Aj keď bola od nej vzdialená už len pár krokov, stále nevedela rozoznať, o koho ide. „Kto je tam?”

„Ahoj. Som Nikolas, aj ty si ‚zablúdila‘?“ Neveriacky sa pozerala na príťažlivého mladíka. Odhadovala mu niečo okolo dvadsaťpäťky. Jeho svieži úsmev ju úplne dostal. Hľadela na neho a seba sa pýtala, ako sa sem dostal, kto to je a...

Z myšlienok ju vytrhli jeho slová: „A ty si kto? Ako si sa tu ocitla? Nechceš ma dúfam zabiť, pretože to by už bol klinec do mojej rakvy,“ povedal s úsmevom.

„Hm,“ začala. „To isté sa smiem spýtať i ja teba, či nie si nejaký vrah. Volám sa Eliška. Potrebovala som sa prejsť. Noci sa nebojím, veď ten, kto v sebe nosí strach, v sebe nosí i zábranu kráčať ku hviezdám. Bývam tu neďaleko na sídlisku Mier. Veľakrát sem zjdem a pohľad na tú nebeskú nádheru ma robí šťastnejšou, čo ty?“

El sa zarazila. Nikdy takto otvorene človeku neodpovedala. Boli to už roky, čo sa s cudzími prestala baviť. Spomienky jej vniesli do srdca pečať strachu a nedôvery. Na moment bolo ticho. Obaja na seba pozerali a mali v sebe toľko otázok, no chýbala im odvaha. Neďaleko nich sa pripomenula sova a prerušila myšlienky oboch strokotancov stojacich na okraji svojich príbehov. Nikolas sa pochlapil a ponúkol Eliške deku, aby sa zakryla.

„Vieš... Ja sa veľa s ľuďmi nerozprávam,“ začal Nikolas. „Nie, nie som blázon, len život mi akosi povedal, že veriť človeku, to sa rovná vpáliť si guľku rovno do srdca. Sám neviem, prečo ti chcem povedať to, čo ma už roky trápi. Akoby táto chvíľa bola akosi počarovaná. Nerozumiem tomu. Cítim sa divne, neisto a veľmi zraniteľne.“ Eliška ho chcela prerušiť, no on jej so zdvihnutou rukou

povedal: „Počkaj, dopoviem to, čo mám na jazyku.“ Zhlboka sa nadýchol a El pochopila, i ona to už potrebuje dať zo seba von. Príliš veľa sĺz a tak málo splnených snov. Prikývla a čakala, čo jej povie ten neznámy vojak na konci ich svetov.

„Hm, tak, ako by som začal? Viem, je to čistá hlúposť rozprávať inému človeku, čo ma už roky trápi. No mám vnútorný pocit, že tak to má byť. Mám kľbko myšlienok a neviem sa nejako vysomáriť. Bojím sa neznámemu človeku povedať, čo ma skutočne trápi, no zároveň, i keď je to mimo pochopenia, verím ti.“ Pozerala sa na neho a neverila vlastným ušiam. *Veď on rozpráva, ako ja, len v mužskom podaní*, pomyslela si. Zavrela oči a kývla mu, že ho počúva. Usmial sa. Ani vo sne nečakal, že sa pri túlaní a hľadaní seba samého, ocitne pred bránami nepoznaného. Aj on si zatvoril oči a akoby slovami vykročil do prázdna, kde ho nečakal pád, ale raj menom dôvera. Jeho srdce a ústa prebrali iniciatívu. Zrazu stačil len ten pravý dôvod a očista duše mohla začať.

„Vieš El, hoci sa to stalo už dávno, tá bolesť je akosi zakorenená v mojom srdci a nie a nie von. Skúšal som odpustiť, dokonca som žil pár rokov v úplnej samote, no ani čas nepomohol zahojiť tú ranu, ktorá sa vytvorila pred dlhým časom. Mal som asi šesť a boli sme úplne normálna rodina. Ocino pracoval v jednej cestovnej agentúre a mamina ako predavačka v textilnom obchode u nás v meste na námestí. Mám ešte brata Petra a sestru Amálku. Obaja sú odo mňa starší. Bývali sme na druhom konci mesta v dome po starých rodičoch z maminej strany. Detstvo bolo fajn. Začal som chodiť do

školy, i kamarátov som mal dosť. Všetko bolo tak, ako to má byť, až prišiel december a pred náš dom sa prirútilo veľa áut.

Sánkoval som sa za domom, keď som uvidel mnoho modrých svetiel. Hm, veď vieš, malý chlapec, ktorý vidí také divadlo, tak musí byť, čo najbližšie k dianiu. Nechal som sánky – sánkami a zbehol som pred dom. Tam už policajti otvárali dvere na policajnom aute a z domu vyprevádzali môjho otca. Na jeho pohľad nikdy nezabudnem. Bol úplne prázdny, akoby sa do neho vniesla ničota. Dovtedy som u neho nič také nezažil. Vždy tu bol pre mňa, pre nás. Policajti ma nechceli pustiť dnu a mamina akurát prichádzala z práce. Bola asi tri domy od toho nášho. Zastala. Pustila nákup a rozbehla sa ku nám. Všetci štyria sme stáli v tej zime a nevedeli sme, čo sa deje. Jeden Pán, ktorý bol s takou páskou na rukáve, si zavolať maminu a povedal jej niečo. Ona len neveriacky pozerala na neho a začala plakať. Stále dokola opakovala, že je to hlúposť. No hlúposť to nebola. Po pár hodinách odišli a otca som už nikdy nevidel. Asi chceš vedieť, čo ocino spravil, však?“

Hltala každé jeho slovo a pri tej otázke zmeravela. Nebola si istá, či chce poznať celý príbeh. Striaslo ju. Povedala len: „Áno.“ Všade naokolo bolo ticho, len vánok sa hral s ich vlasmi. Ideálny moment na čas spovede.

„S maminou sme sadli do kuchyne. Objala nás a začala rozprávať príbeh ako z nejakého hororu. Plakala a tiekli jej slzy. Povedala nám, že ocino vraj žil dva životy, ako doktor Jekyll a pán Hyde. Ten rodinný bola jeho istota, kde sa veľakrát nudil a pretvaroval. Jeho

pravá tvár bola tvár vraha. Policajti roky vyšetrovali vraždy mnohých ľudí, no nikdy na nič neprišli. Uďiali sa po celej republike i v zahraničí. Až raz spravil otec chybu a nechal niekde odtlačky. Preto si po neho prišli. Všetci sme len tak sedeli a plakali. Neverili sme tomu, veď je to predsa náš tata!”

V El sa odohrával iný film a zrazu to pochopila. „Stoj! Prestaň!”

Nikolas sa akoby zastavil v čase a vravel si, že tu to máš, ty blb. No to, čo ho čakalo, by nevymyslel žiadny scenárista. „Chceš mi povedať, že si Nikolas Hrnčiar? Syn Juraja Hrnčiara, ktorý zavraždil vyše desiatku ľudí? Chceš mi povedať, že si syn vraha ‚cestovateľa‘? Vieš, moja mamina odišla pred pár rokmi z domu. Šla len pozrieť starkú a už sa nikdy nevrátila. Nikto ju nenašiel. Nevedia, kde je a čo je s ňou. Som z toho už roky neskutočne smutná a prenasleduje ma to. tiež mi bolo ako tebe. Dokonca o rok menej. Ocino bol taká stará škola a nemohol sa z toho spamätať. Upil sa k smrti. Ostala som so starším bratom Jankom. Ten sa však po tej tragédii už nikdy neusmial.

Odišiel kdesi do Čiech a už šesť rokov o ňom nič neviem. Do opatery si ma vzala starká a nejako sme to spolu dovandrovali do mojej dospelosti. Neprejde deň, keď sa nemodlím a neprosím toho hore, aby mi povedal, kde je mama. Nech je odpoveď už akokoľvek bolestivá. No potrebujem to vedieť.”

Mlčal. Snažil sa pochopiť, čo mu hovorí. Ani vo sne nečakal takéto

slová. Bol ako obarený. „Bohužiaľ, je to tak. Som synom vraha. No viem, že som iný. Zranilo ma to, keď vyšlo najavo, že je to tak. Všade, kde tatino bol, tam po pár mesiacoch našli niekoho vo vode či pohodeného v lese. Od momentu, keď ho odsúdili na doživotie, pre mňa ako otec neexistuje. Nemôže to byť môj otec. v predstave, že to je len jeden zlý sen. Moja mamina to ako-tak znáša. No nežije, nedokáže vykročiť. Milovala muža netvora. Neverí už nikomu a veľakrát, keď niekam ideme, tak sa nás vypytuje, kde sme boli, či sme niečo zlé nespravili. Obaja súrodenci sú preč z mesta. Len ja som ostal pri mamine. Potrebuje niekoho pri sebe, i keď vraví, že nie. Som zo všetkého smutný. Ani nevieš ako.

O otca som prišiel, lebo je to netvor. Mamina je uzavretá a súrodenci detto. U mňa to iné nie je. Snažil som sa, no zjavne len tak cez to neprejdem. Veril som, že ľudia sú v srdci dobrí a namiesto toho som ako dieťa dostal od života facku. Čím som starší, tým viac si prajem, aby som sa nenarodil do príbehu, ako je tento. Školu som zvládol s odretými ušami. Hrával som futbal, no nemal som z neho radosť, tak som pred pár mesiacmi to behanie za mičudou nechal tak.

Úprimne, ani neviem, čo ma reálne baví. Som ako blázon, ktorý sa bojí spraviť krok. Predsa len, keď kdekoľvek prídem a predstavím sa, tak sa to so mnou vezie. Aj preto radšej utekám na toto miesto, ktoré sa ma nepýta a nesúdi. Naozaj milujem asi len prírodu, pretože tá ma berie takého, aký som v srdci a nie podľa toho, aké mám priezvisko.“

El znenazdajky vstala a objala ho. Netušila prečo, zrejme len vycítila jeho smútok. Proste to urobila. Nikolas údivom stuhol. Zmohol sa len na strohé *d'akujem*. Na chvíľu boli ako sochy. I ona to tak veľmi potrebovala. Od straty mamy ju nikto neobjal a cítila sa taká sama. Dávalo jej nádej, keď u cudzieho človeka vycítila toľkú dôveru. Maličkosť, ktorá pre niekoho nestojí za reč, no pre ľudí, pre ktorých už viera v lepšie zajtrajšky, umierala, je to ako si splniť sen. Noc striedal deň. Brieždenie je nádhera, pre ktorú sa oplatí privstať. Ony nemuseli. Schádzali späť do reality života, a tak veľmi sa im nechcelo. „Uvidíme sa ešte?“ spýtal sa s obavami potichu. Díval sa na El. Nechcel od nej odísť, no vedel, že ich cesty sa rozchádzajú. Tá noc však pre neho bola momentom, na ktorý jednoducho nezabudne.

„Nikdy nesľubujem niečo, čo nedokážem splniť. No dám ti indíciu, kde bývam veľmi často. Kúsok od stredu šťastia, rodí sa úsmev troch bratov a na úbočí, pár desiatok metrov za nimi rastie krásny strom. Ak ho nájdeš, nájdeš i mňa.“

Len na ňu vyvalil okále a zhlboka si povzdychol: „Ako vidím, budem si musieť oprášiť zemepis. Ale máš moje slovo gentlemana, že budem pátrať, až pokiaľ ťa znova neuvidím.“

Kapitola 2 – Prekvapenie

El celú cestu premýšľala. Nemohla však na nič umné prísť. Bola úplne mimo. Dokonca si uvedomila, že celý čas, čo bola s ním, si ani raz nezapálila. Aj jej krok bol rezkejší. Čakala ju cesta do práce, no po dlhom čase sa usmievala. Bolo pol šiestej ráno. Rýchlo sa osprchovala, spravila chlieb so šunkou a syrom a už sa viezla výťahom na autobusovú zastávku. Stošestkou sa zviezla na dolný koniec mesta a už stála v kuchyni malej školy. Milovala varenie a i keď jej snom nebolo pracovať v školskej jedálni, robila všetko, čo pri daných možnostiach mohla.

Deň ubehol veľmi rýchlo, tak ako vždy. Keď sa varí pre tristo ľudí, nie je čas pozeráť sa na hodiny. Dnes však nemala službu v jedálni, takže nemusela riešiť družinárov. Vzala si ruksak a čakalo ju ani nie päť kilometrov

cesty na jednu usadlosť pod kopcom. Milovala zvieratá a tam ich bolo nesmierne veľa. Taký malý raj kúsok za mestom. Tesne za krčmou, ktorá sa volá

„Šťastie“, chodievala pomedzi statok troch bratov a za rybníkom vždy venuje objatie svojmu stromu – starej vrbě. Už z diaľky počula hrkútanie holúbkov a v ohrade šantiace žriebä. Zastala. Zavrela oči a zhlboka sa nadýchla. Tak veľmi to tam milovala. Dnes však jej

myšlienky utekali k noci. K zážitku, ktorý jej nedal pokoja. „Ach, Bože, čo si si to pre mňa pripravil?“

Schádzala malou lesnou cestou k starému domu. „Starenka, pozdravený buď Ježiš Kristus!“

Starká sa otočila a s úsmevom odpovedala: „Naveky amen!“ Objali sa.

„Priniesla som ti niečo na jedenie. Opäť nám veľa ostalo. Myslím, že dnes sa nám perkelt vydaril. A k tomu buchty.“

Úsmev starého človeka je ako pohľad do duše dieťaťa. Niečo, čo sa nedá ani opísať. Nie vždy bolo všetko nádherné, ale viera, že jej dcéra a Eliškina mamina Mária žije, ich neustále posúvala vpred. Časom ostala len túžba opäť objať svoju dcérku, matku, ale nevzdali to a nevzdajú nikdy. Listujú v novinách, hľadajú a nevzdávajú sa.

„Starká? Dnes v noci sa stalo niečo fakt neskutočné...“ Tak, ako ju El poznala, starká zdvihla prst a zhrozila sa. Hneď vedela, že príde varovanie pred chlapmi. Celé detstvo počúvala, ako ju očaril jeden mladík a len čo sa spoznali, ostala tehotná a sama. On odišiel a nikdy sa nevrátil. Odvtedy mala z mužov nesmierny strach a vravievala, aké sú to nezodpovedné stvorenia. Preto El nevedela, ako pokračovať. „Vieš, bola som večer na prechádzke na tom mojom mieste. Premýšľala som a spomínala na tie momenty, keď sme boli ešte celá rodina. Keď tatino nepil a mamina nám bola všetkým. Po pár desiatkach minút som čosi začula. Spoza stromov prišiel mladý chlapec, obaja sme sa preľakli.“

„No, čo som vravela!? Je v tom chlap!“ prerušila El starká.

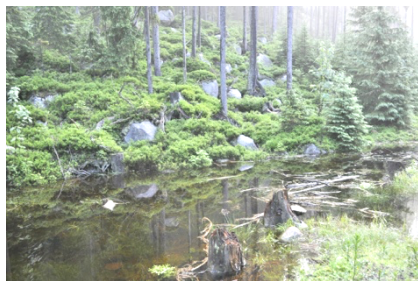
„Počkaj babka, nie je to tak, ako si myslíš. Bol rovnako mimo ako ja. A vieš, kto to je? Syn toho chlapa z druhého konca mesta, o ktorom sa vravelo, že zabil veľa ľudí. No on bol nesmierne úprimný a smutný. Povedal mi svoj príbeh, ako nemali ani páru, že vlastný otec robí také strašné veci, ako sa celá rodina zrútila a on v okamihu stratil všetky sny. Ved’ mal len šesť.“

„ty si bola v blízkosti tej prekliatej rodiny? Že sa nehanbíš! Koľkokrát ti mám vysvetľovať, že muž je len jedno veľké zlo.“ Schovala si tvár do dlaní a rozplakala sa. El ju objala a pobožkala na líce. „Mala by si niečo vedieť, El. Hrnčiarovci sú tá rodina, z ktorej pochádza muž, ktorý klamal mňa i tú druhú ženu. Jeho budúcu manželku. Hrával v tunajšej krčme karty a spoznali sme sa na jednej zábave. Začala som si s ním, no po čase som zistila, čo je zač. Namiesto toho, aby som s ním zostala, našla som si časom tvojho už nebohého dedka.

Po čase som počula, že majetok Zemanovcov vzal exekútor a Hrnčiar začal ako skoro každý chlap piť. Brával so sebou svojho syna, z ktorého sa stal vrah. Jožkovi bolo chlapca ľúto, tak pokiaľ sedel Hrnčiar v krčme, tak ho brával k nám. I keď som si to nepriala, ale poznala si starkého. Tvrdohlavec jeden, nech mu je zem ľahká. Učil ho práci na statku, myslel si, že našiel pomocníka. No raz našiel rozštvrtenu kobyľu. Myslel si, že to spravil vlk alebo medveď, no na jeho prekvapenie prišiel o pár dní v noci Juraj na statok s veľkým nožom. Sledoval ho a neveril vlastným očiam. Juraj sa zakrádal k žriebäťu a keď sa zahnal na bezbranné zviera, tak vyskočil

a zakričal na neho. Bol prekvapený a nevedel, čo má robiť. Zahnal sa na tvojho dedka, no ten mal flintu a Juro zutekal. Už vtedy sme tušili, že to s tým chlapčiskom nedopadne dobre. A ani nedopadlo. Preto ti neustále vravím – pozor na chlapov! Čo čakať od rodiny, kde jeden má dve frajerky a ďalší je vrah, hm, El?“

El zostala smutná. Stratila niť. Neverila však, že Nikolas je ako jeho otec či starký. Videla mu do srdca. Videla jeho hĺbku. Nie, on nie je taký! „Babka moja, on bol naozaj úprimný. Videla som v ňom tú bolesť, tie roky trápenia sa. Strach o mamu, súrodencov. Má srdce na správnom mieste. Neviem ti to vysvetliť. Mám ale pocit, že on jednoducho v sebe nemá zlo. Naopak, v srdci má lásku pre všetkých, no zároveň nesmierny strach, pretože nechce dopadnúť ako jeho otec.“

Starenka na znak nesúhlasu len zavrela oči a povzdychla si. El vyšla z domu rovno do stajne, kde ju už čakala Kiara. Dvanásťročná kobyľka. Mnohokrát si s ňou vyšla po stráni len tak bez sedla. Milovala ten pocit, keď jej vietor fúkal do tváre a vlasy mala všade, len nie na tom správnom mieste. Veľmi rada cválala s Kiarou až k neďalekému jazeru, ktoré tam ostalo po ťažbe.

Číra voda a nikto navôkol, to je to, čo každý deň potrebovala. Pomedzi skaly vystúpila do mierneho kopca. Zosadla z kobyľky a ďalej kráčali vedľa seba. Jemne ju škrabkala za pravým uchom, to zbožňovala až tak, že od radosti vždy zaerdžala. Po pár desiatkach

metrov vyšli z lesa na čistinu, uprostred ktorej viedol chodník. Po stranách sa skláňali šípky a zopár gaštanov. Keď bola ešte dieťa, tak ich s nebohým starkým chodili každý rok zbierať. Babina potom šípky vysušila na čaj alebo z nich spravila vynikajúci lekvár. Tak veľmi sa vždy tešila na tie momenty, keď sa celá rodina sa stretla na Vianoce a večerali, rozprávali sa. Prišlo jej to nesmierne ľúto. Tak veľmi jej prišlo ľúto, že už taký moment zrejme nikdy nezažije. S kobyľkou sa dostali k jazeru, nechala ju len tak, nech si pobehá a ona hádzala do vody kamene. Slnko strácalo na sile, vybrala sa s Kiarou naspäť. Očesala ju, dala jej nové seno, vodu a ešte raz sa vybrala za starenkou.

„Zajtra bude vyprázaný karfiol a zemiaky s petržlenovou vňaťou. Polievka by mala byť hrášková, tak verím, že ti bude chutiť. Inak, kde máš ten lístok, čo ti mám nakúpiť?“ El nazrela do chladničky a do špajze.

„Neuveríš, ale dala by som si pívko. Nie silné, ale len také, aké pil aj starký. Vieš, aké to je? Azda bude treba ešte kúpiť prací prášok a jar na riady. Inak mám všetko. Vieš, že to bude štrnásť rokov, čo som už nevidela moju dcérku? O pár dní. Napadlo mi, že keď prídeš nabudúce, tak spravíme zemiakový šalát a rezne. Skús napísať Jankovi a azda konečne príde. Chcem ísť aj na hrob, no nohy mi už tak neslúžia. Celkovo to je už so zdravím o niečo horšie ako pred rokmi.“

El sa zarazila. Vie, ako má starenka Janka rada, no ona ani nevie, kde mu má napísať, ale chce ju potešiť a nájsť ho. Ten šalát je

vynikajúci nápad. Objali sa a tešili na ďalšie stretnutie. Bol čas ísť domov.

Akurát stihla pri krčme autobus, tak sa tesne pred východom mesiaca dostala do sprchy a svoj malý byt ako-tak upratala. Dala si niečo malé pod zub a otvorila si knihu od Dostojevského. Ani nevedela ako a už sa jej viečka zavreli únavou.

Kapitola 3 – Náhoda neexistuje

Nikolas schádzal dole uličkou, od ktorej nebolo ďaleko k brehu rieky. Asi stokrát si opakoval, aký bol hlupák, že jej o sebe povedal o tej najväčšej bolesti, akú v sebe mal. Nechápal. Nikdy nikomu nič o sebe nepovedal. Nechcel. Tak veľmi sa trápil a teraz čisté „Nagasaki“. Bol si vnútorne istý, že El už proste nikdy nestretne, i keď si tak veľmi prial, aby sa to stalo. V momente, keď prechádzal cez most, zastavil sa a zadíval do vĺn riečky. Prišlo mu to ľúto. Bol taký mladý a bez snov. Nevedel, čo robiť, akým smerom sa vydať. Či má odísť ako jeho súrodenci? To mu srdce nedovolí, nechať tu mamu samu.

Cestou domov sa zastavil na nákup, aby aspoň niečo na raňajky bolo. Čerstvý chlieb a šunka, to mali s mamou radi, k tomu domáce vajčka a zeleninu. Tak veľmi ju ľúbil. Mamina ho už netrpezlivo

vyčkávala. Bála sa o neho, ako o každé svoje dieťa, no jedine on pri nej ostal a pomáhal jej okolo domu. Neraz mu vravela, aby šiel skúsiť šťastie do väčšieho mesta, no bol rovnako tvrdohlavý ako jeho otec. Obaja mali svoje videnie a nechceli si pripustiť, ako veľmi sa potrebujú. Prešli už roky, no stále sa nevedela postaviť na nohy, i keď to toľkokrát skúšala.

„Mamička pekné ráno! Neuveríš, čo sa mi stalo dnes v noci. Chcel som sa len prejsť na to miesto, ktoré tak milujem, a už tam ktosi sedel. Nádherná dievčina. Obaja sme sa preľakli a ja ako hlupák som sa vyrozprával. Viem jej meno – Eliška.“

Mama sa na neho usmiala. Konečne nejaký človek na obzore, ale to *vyrozprával* ju znepokojilo. Predsa len si myslela, že po tých rokoch spravili cez tú ranu hrubú čiaru. No až taká hrubá asi nie je.

„Niki, chceš mi povedať, že úplne neznámej osobe si povedal to, čo nás tak dlho ťaží? Inak si normálny? Veď vieš, ako nami opovrhujú všetci i vlastná rodina. Čo ti to vlastne napadlo?“

Nikolas sklopil zrak a povzdychol si. „Vieš, mama, mal som proste vnútorný pocit, že El smiem veriť. I keď sme sa vôbec nepoznali, tak medzi nami hneď na prvý pohľad preskočila akási energia, ktorú nedokážem opísať.“

Zasnila sa, pretože presne to zažila pri Jurovi. Tak veľmi ho milovala a tak veľmi sa sklamala. I tak sa každú noc pred spaním modlila k Bohu, nech mu je zem ľahká a nájde pokoj tam, kde teraz je. Vždy mu pošle bozk a pohladí ho po brade, tak, ako to mal rád. Nikolas pokračoval a rozprával a rozprával. V jeden moment však na neho mamina zazrela veľmi prekvapene – keď povedal, že Eliškina mamina je už veľmi dlho nezvestná a nikto nevie, čo sa s ňou stalo. Akoby sa v temnom svete objavil malý plameň, žiara, ktorá v poslednom úseku knižnice osvetlila knihu z dávnej minulosti. Niečo jej dalo indíciu, no tá nestačila na odhalenie pravdy.

Nad'alej počúvala a vnútorne sa tešila z tej zanietenosti, ktorú mal v sebe jej anjelik. Bez neho by to už dávno vzdala. „Prichádzalo ráno. Spýtal som sa jej, či sa ešte niekedy stretneme, tak povedala niečo, nad čím budem ešte dlho premýšľať a hľadať to miesto. Povedala mi, že často býva... Hm, teraz som to v sebe asi trochu doplietol. Počkaj, napíšem si to na papier...”

Povedala – *neďaleko od stredu šťastia sa nachádza radosť alebo úsmev troch bratov a na úbočí kúsok za jedným z nich je nádherný strom, a tam ju nájdem. A vysomár sa z toho. Ledva som spravil školu a nieto ešte zemepis. Pre mňa je to neriešiteľná vec, ale pokúsim sa nájsť odpoveď, pretože El mi za tú námahu stojí.*“

Mamina sa otočila a zbehla do knižnice. Za veľmi starou knihou od Julesa Verna nahmatala zväzok fotiek. Tak dlho ich skrývala celá rodina. Hanbili sa za starkého a neskôr aj za starkého syna. No nedokázala ich vyhodíť. Začala ich triediť. Nikolas sa k nej sklonil a nechápavo na ňu pozeral.

„Mami, povedal som niečo, čo ťa rozrušilo?“

No ona ho ani nevnímala a stále hľadala. „Heuréka! Tu to je. Keď si vravel o tom *strede šťastia*, tak som si spomenula, že za mestom je jedna malá obec, teda aspoň pred rokmi ešte nepatrila pod mesto. Azda je to teraz už iné ale viem, že tvoj nebohý starký z otcovej strany chodieval hrať karty do krčmy volajúcej sa „Šťastie“. Bola kdesi v centre tej dedinky Lukáčová. Ale to mi len tak napadlo, neviem, či ti to nejako pomôže.“

Usmial sa a pobožkal mamičku na líce. „No prvú časť by sme mali, len ešte ten zvyšok. Ale aspoň mám niečo, čoho sa môžem chytiť. Zajtra sa tam pôjdem poprechádzať a uvidím, či na niečo prídem. Inak, mama, neprišiel mi žiadny list? Čakám odpoveď z vysokej školy. Dostal som taký nápad, ale nechcel som ťa tým zaťažovať. Vieš, ako ma bavil futbal a celkovo šport. Premýšľal som, že sa stanem učiteľom. Telesná výchova je niečo, čo by ma skutočne bavilo.

Učiť deti! Poslal som si prihlášku k nám na Vysokú školu Tadeáša Kronwala a verím, že skúšky by som zvládol. Chcel by som, aby nás už ľudia nesúdili za tatina. Predsa len nás to trápi už priveľmi dlho.“

Mamina sa otočila a nazrela do schránky. „Prines od nej kľúč, niečo veľké tam je. Dúfam len, že nie ďalší výhražný list alebo šek za plyn.“

Zbehol do domu a z vešiaka na kľúče vzal ten najmenší, ktorý tam bol. Otvoril schránku a z nej hneď vypadol malý balík. Meno odosielateľky nepoznal. No bola tam aj veľká obálka pre Nikolasa Hrnčiara. Že vraj do vlastných rúk, no poštárka sa vždy podpísala a vložila rekomando do schránky. Totižto s Mirkou, tak sa pani poštárka volala, sa mamina poznala už od detstva. Nikolas zahrkal balíkom a priložil k nemu aj ucho, či tam niečo netyká. Predsa len neboli obľúbení v celej krajine. A to si mysleli, že na nich už ľudia zabudli. Odosielateľkou bola žena. Nejaká Libuše Havířová z Olomouca.

„Vieš čo, Niko? Ja otvorím tvoju obálku a ty ten balík,“ povedala a vytrhla mu z rúk obálku. Nemal na výber, tak sa len pousmial a s nie ideálnym vnútorným pocitom otváral pekne zabalený balíček. Na jeho prekvapenie z neho vypadlo malé autíčko a hneď vedel, komu patrí. Bol k nemu aj pribalený list. „Ale najskôr ty, mama, lebo toto asi bude na dlhšie.“

Neponáhľala sa s otváraním. Tešila sa z toho, že sa rozhodol konečne vykročiť vpred, ale najmä sa rada pozerala na to, aký je plný očakávania. „Hm nejako mi to nejde otvoriť, asi už starnem.“ Usmiala sa na neho. Prekvapilo ho to, pretože u nej úsmev, taký od srdca, nevidel už nesmierne dlho.

„Ale mami, veď ja som ten balík otvoril hneď.“ Poznala ho viac ako seba. Svojho milovaného syna. Po pár desiatkach sekúnd sa jej to podarilo a už sa začítala do rozhodnutia. „Tak, čo tam stojí, prosím nenaťahuj ma. Povedal s vedomím, že by to mohlo skôr *nie* ako *áno*.“

Ešte chvíľku čítala a potom k nemu zdvihla zrak. „Len to, že si dnes večer otvoríme víno a pripijeme si. Pozývajú ťa na prijímacie pohovory.“ Od radosti si poskočil a pobozkal ju.

„Tak, a teraz to ešte len začne. Inak vieš, od koho je to balík?“

Pokrútila hlavou. Nemala ani poňatia. „Od Peťa. Píše nám jeho priateľka. Poďme dnu a pri raňajkách si ho celý prečítame.“ Sadli si za podlhovastý stôl. Naliala obom kávu a zahryzli sa do krajcov chleba. Po prvom sa nadýchol a začal čítať. Keďže to bolo celé v češtine, tak to mamine prekladal do rodnej reči:

„Vážená rodina Hrnčiarová,

volám sa Libuše Havířová. Pochádzam z Olomouca. Som snúbenicou Vášho syna Petra. Chcela som Vám už dávnejšie napísať, lenže Peter nebol na to pripravený. Žijeme spolu niekoľko rokov a neďaleko nás i Vaša dcéra a Nikolasova sestra – Amálka. Tá už je vydatá a má jednu dcéru – Kristínku. Teraz je na materskej dovolenke, no predtým dokončila Vysokú školu poľnohospodársku a je z nej inžinierka. Pár rokov pracovala v podniku ako geodetka, kde sme sa spoznali. Po určitom čase mi predstavila Petka a bola z toho láska na prvý pohľad. Peter sa vyučil za automechanika a už má vlastný autoservis. Nemá to ľahké, ale je fajn, že áut pribúda, takže i práce. Mali by ste však vedieť, že čakáme naše prvé bábätko, no nie preto Vám píšem tento list. Pred nejakým časom sme si sadli obe rodiny na terasu u nás doma a rozprávali sme sa o všetkom. Viem, čo sa Vašej rodine stalo a veľmi mi je ľúto, že ste si museli prejsť takou ťažkou cestou.

I my sme mali v rodine tragédiu, ale tej Vašej sa nevyrovná. Chápem ako Petra, tak i Amálku, prečo odišli. Vravela som im, aj s Amáľkinym manželom, že Vám musia dať vedieť, ako sa majú. Oni však mlčali. Po pár minútach nám Vaša dcéra povedala niečo, čo nás veľmi zaskočilo. To, čo spáchal Váš už nebohý muž jej nedalo pokoja, tak sa vrhla do pátrania po celej pravde. Zistila, že on nebol len vrah, ale dokonca veľa žien pomocou nejakej mafie dostal proti ich vôli na západ a robili tam veľmi podradné práce. Neverili sme tomu, no ukázala nám pár fotografií a písomných dôkazov, ktoré získala počas svojho pátrania. A povedala nám podstatnú vec. Bola na polícií, no tam ju odbili s tým, že prípad je už uzavretý a páchatel' mŕtvy. Že majú veľa práce a nech aj ona prestane riešiť problém, ktorý už

niekto iný uzavrel. Peťko sa rozplakal a bolo mu nesmierne ľúto, čo vykonal jeho otec. Potom sa so mnou pár dní nerozprával, až pred týždňom mi povedal, nech Vám napíšem a pozvem Vás k nám, že aj on niečo vie, ale nedokáže to napísať a ani mne to nechce povedať.

Pre Nikolasa má to autíčko, pretože vie, ako ho mal i on rád. Peter i Amálka Vás ľúbia a prajú si, aby ste prišli sem – azda i žiť. Za mňa osobne vravím áno. Celé tie roky o Vás i o Nikolasovi počúvam len krásne slová a verím, že čas ako-tak tie rany zahojil, aby sme mohli spoločne spraviť hrubú čiaru a začať spolu ako jedna veľká milujúca rodina.

S láskou pod srdcom, Vaša, verím, že už čoskoro ďalšia dcéra, Libuše.“

Nikolas položil list na stôl a obaja sa rozplakali. Nie od bolesti, ale šťastia, že ich postretla opäť po toľkých rokoch nádej v krajšie dni.

Kapitola 4 – Myšlienka

Ubehlo niekoľko dní. El už opäť upadla do stereotypu a povinnosti ju tlačili k vytesneniu krásnych pocitov z tej noci s ním – so svojím prekvapením. Leto vrcholilo a noci boli príjemné. Predsa len ich obklopovali nevysoké, ale zato krásne hory. Teplota nešla nikdy nad tridsať stupňov a spoza bytovky k nej zavše doliehal detský smiech. Kúsok od jej paneláku tiekol potok, ktorý sa vlieval do rieky prezývanej Brázda. Bola to síce skôr riečka, ale pamätníci vedia, čo i tento pár metrov široký prúd vody dokáže. Neraz sa vyliala a zaplavila veľkú časť mesta. Stále v nej žili raky a kúsok za mestom vytvárala jazero, do ktorého sa v tomto období chodili domáci kúpať, opekať a spoločne oddychovať. El napadlo, že by si mohla kúpiť bicykel. Dosť šetrila, ale nevedela, koľko má na sporiacom účte.

V stredu po práci sa vybrala do sporiteľne a odpoveď staršej pani, ju potešila. Vybrala si pár stovák a už trielila do športového obchodu. Nevedela nič o údržbe bicykla, tak poprosila mladíka, aby jej to napísal na papier. Ochotný predavač jej však nielenže napísal všetko, čo je potrebné, ale i pošepkal, nech mu pri hocijakom probléme zavolá a pripísal i svoje číslo domov. Eliška sa usmievala a poďakovala. O pár okamihov už šla hore miernym kopcom k starkej na svojom krásnom bordovom bicykli. Mal dvanásť prevodov a cítila sa, že letí. Až keď bola asi tri kilometre od predajne, tak si uvedomila, že si naň nekúpila zámok, no povedala si, že aj zajtra je deň. Ostali jej nejaké peniaze, tak sa zastavila u bývalého spolužiaka,

ktorý predáva chladničky. Chcela potešiť babku. Jednu vybrala a s Tónkom sa dohodla, kedy ju má priviezť. Babka má o dva týždne narodeniny.

Ideálny deň. Starká sa sťažuje neustále, že platí veľa za elektrinu, takto to bude lepšie. Ešte došetrí na nový bojler a bude je to vychádzať z vdovského a aj dôchodku. V momente, keď prechádzala okolo univerzity, tak mala hlavu plnú myšlienok. Počas leta nebola na univerzite ani živá noha. No predsa dve sa tam našli. Na lavičke neďaleko hlavného vstupu sedel Nikolas. Nevšimla si ho. On ju áno, ale skôr ako si uvedomil, že to bola ona, už bola veľmi ďaleko. Vystrelil do stoja ako vojak pri rannej kontrole a v duchu si zanaďoval. Premýšľal, či sa za ňou rozbehne, ale išla tak rýchlo, že by nemal šancu. Sadol si, zosmutnel a zahľadel sa do knihy, ktorú práve čítal. Snažil sa sústrediť, no nešlo to. Nazrel do peňaženky a povzdychol si. Financie mu chýbali neustále, i keď sa snažil robiť vo vinárskych závodoch, dokonca pracoval i v konzervárňach. Peniaze mu ledva vyšli na platenie účtov a na stravu.

Rozhodol sa. V piatok vezme maminu do Čiech. Na cestu budú mať ešte peniaze. Vtom liste, čo im poslala Libuška, bolo aj telefónne číslo. Vzal drobné a už si to trielil na poštu k telefónu. Číslo mal opísané na malom papieriku. Vstúpil do búdky a zhlboka sa nadýchol. Začal vytáčať. Po pár zvoneniach sa ozval milý ženský hlas. „Prosím, při aparátu Libuše. Přejete si něco?“ Na moment bolo ticho. Zbieral odvahu.

„Krásny deň do Čiech prajem, švagriná.“ I na druhej strane bolo na moment počuť len dýchanie.

Zrazu jej to došlo. „Á! To si ty Nikolas? Prišiel vám ten dopis?“ Snažila sa hovoriť aj po česky, i po slovensky, tak ako to zvyknú doma s „Petrem“.

„Deje sa něco? Jsem ráda, že tě slyším. Promiň asi rozprávam ako blázon, no u nás doma je to už také česko-slovenské nárečie.“

Nikolasovi bolo do smiechu, ale potlačil kútiky úst. „To je v poriadku, Libuška. Áno, prišiel nám list. Aj sme si s mamou poplakali. Sme šťastní, že obaja súrodenci sú v poriadku a plníte si sny. Vieš, rozhodol som sa, že maminu vezmem cez víkend k vám.

Chcel som len vedieť, ako sa k vám dostaneme. Nejaké záchytné body.“

Premýšľala pár sekúnd a mala hneď najlepšiu odpoveď: „Víš co? Jen mi v pátek zavolaj, jestli přijedete vlakem nebo autobusem. Ja vás budu čekat na stanici. Máme auto, takže to bude asi nejlepší.“

Fakticky nič lepšie nemohla vymyslieť. Zaradoval sa. „Tak to je skvelé! Počkaj, mám tu i cestovný poriadok. V piatok nám to ide o pol jedenástej a o pätnásť tridsaťšesť sme na hlavnej autobusovej stanici.“

„Tak vás budu čekať pri hlavnej pošte. Kedyž vystoupíte z linky, tak se dejte smer hlavní nádraží. Je to asi jenom 50 metru od autobusky. Ano?“

Nikolas si to poznačil na papier. „Jasné, teším sa, že ťa spoznám!“

„Taky tak, Nikolasi. Do skorého videní.“

„Pa, Libuško.“

Rozhovor mu zdvihol náladu. Vybral sa na stanicu a kúpil dva lístky. Potom sa vrátil domov. Mamine nič nepovedal. Chcel ju prekvapiť.

El medzitým celá zadýchaná zosadla z bicykla. Oprela ho o stenu a jej starká akurát vyšla z domu. Zazrela ju, keď šla okolo vrby. Pozerala na ňu a v duchu ďakovala Bohu, že má tak úžasnú vnučku. „Ale, zlatko moje. Načo si si kúpila bicykel, veď tu máme dva, čo sú ešte úplne v poriadku.“

El sa zasmiala. „Starká, hádam nemyslíš tie, ktoré ani nedokážem na seba nakloniť a vážia viac ako ja. Dlho som rozmýšľala, že si ho kúpim. Lístok na autobus síce nie je drahý, ale keď si to zrátam za mesiac, tak aj áno. Takto mám za pár mesiacov peniaze späť a budem aspoň všade rýchlejšie.“

„Veď je to tvoj plat, El. Ja keď som bola mladá, tak len pešo alebo pri najhoršom na koni.“

„Babi, ale to bolo ešte za čias Márie Terézie, keď ani autá nejazdili.“ Zasmiali sa a objali.

„Inak, písala som bratovi, ale list sa mi vrátil. Zrejme už nebýva na tej adrese, kde bol. Skúsím zavolať na úrad a zistiť novú adresu. Chcela som, aby prišiel. Onedlho budeš mať narodeniny, a okrúhle, tak by sa patrilo, aby sme sa opäť stretli. A vieš, čo napečieme? Moravské koláče! Konečne minieme ten slivkový lekvár a zbehnem k trom bratom, aby mi predali sud piva. Počula som, že začali robiť s pivom, tak aspoň pomôžeme susedom. I keď to české je oveľa lepšie, no človek nikdy nevie.“

Babina sa sklonila a vytiahla starý album s fotkami. Akoby vnučku ani nevnímala a listovala. Keď našla tú, ktorú hľadala, tak sa k El otočila. „Vieš, včera večer som sa ako vždy modlila a ten hore mi vnukol myšlienku. Vybrala som tento album a hľadala jednu fotku. Túto.“ Na obrázku bol jej manžel s Jankom a Eliškou. Stáli pred Bojnickým zámkom.

„Sama som vás fotila. Bolo to krásne obdobie. Tvoja mama sa nikdy nechcela fotiť. Vravela, že najkrajšie fotky sú naše spomienky. Mala pravdu, no i tak by som ju rada videla na pár fotkách. Ale iné som chcela.“ Podala Eliške tú fotku. „Otoč ju, El.“

S obavou ju začala otáčať. Položila ju na stôl a zažala svetlo. Stálo tam: „I keby zhasla posledná hviezda na nebesách, mesiac bude žiariť naďalej. Lúbim vás, Majka.“

Dlhšiu chvíľu bolo ticho. Len kukučkové hodiny si šli svoju notu. Starká vytiahla spod zástery ešte jednu vec. Prsteň, ktorý chcela dať svojej dcérke. „Dlho som ho mala schovaný. Dala mi ho moja mama.

Celé generácie si ho odovzdávame so slovami: Keď príde moment konca, nech preberie tento prsteň nový začiatok.“

El zavrtela hlavou. „Aký koniec, babka moja? Ty tu ešte s nami budeš roky a ešte zažiješ ten pocit, keď si objímeš svoju dcérku Majku. A nevrť tou hlavou, že tomu už neveríš. Vieš, mám celé tie roky pocit, že moja mamina stále niekde žije. Tú nádej mám stále v sebe. Tak ten prsteň schovaj tam, kde si ho mala doteraz, a dáš ho raz svojej dcérke.“

Starká sa rozplakala. Tá bolesť ju opäť premohla. El ju chytila okolo pliec a dlho sa len objímali.

Po chvíľke El zbehla do starkého dielne a našla tam, čo hľadala. Reťaz na bicykel s veľkým zámkom. No kľúč nie a nie nájsť. Až po vyše hodine ho našla padnutý za pracovným stolom a našla i niečo iné. Knihu, z ktorej

vypadla fotka jej mamy, keď ešte bola bábo. Sedela na lúke v krásnych krojovaných šatách a hladila Dina, psíka, o ktorom toľké roky El vravievala. Tesne pred zotmením sa Eliška vybrala domov. Lomcovali ňou zmiešané pocity, no nemohla prestať myslieť na svoju babku. Zrazu sa v jej mysli zjavila spomienka z detstva. Mamina jej dáva na hlavu korunu z lúčnych kvetov a tej zas starká hovorí slová, na ktoré nikdy nezabudne: „Dcérka moja. Som na teba hrdá!“

Kapitola 5 – Odhalenie zla

„Mamička, veď toľko toho neber!“ šomral Nikolas. V ruke držal dve plné tašky a autobus im šiel z tretieho nástupišťa ani nie o dvadsať minút. Ešte pozrel do schránky, no tá bola prázdna.

„Kvety som poliala, elektrikú a plyn vypla, ale stále mám pocit, že som niečo zabudla. Nazrela do kabelky a spomenula si. Len kde som ju položila?“

Niko na ňu potmehúdsky pozrel a presne vedel na čo myslí. „Ak hľadáš peňaženku a občiansky, tak som ju už zobral z kuchynského stola a mám ju v ruksaku.“

Mama ho buchla po zadku a už sa vybrali smer hlavná autobusová stanica. O pol hodinu už sedeli vzadu v autobuse a za nimi sa strácalo ich rodné mesto. Smerovali na Žilinu a cez

Kysuce do Českej republiky. Kúsok za hranicami bola autonehoda, tak si dlhšie postáli. Nikolas mal obavu, či ich bude Libuša čakať. Kúsok po šestnástej dorazili na *Hlavné autobusové nádraží* v Olomouci. Libuša mala na sebe krátku sukňu, ktorú jemne prekrývala kvetinová blúzka. Už sa bola pýtať na informáciách, kde je spoj zo Slovenska. Keď jej povedali, že mešká kvôli nehode kúsok za hranicami, tak z nej stres náhle opadol. Pozerala na hodinky a vtom zbadala, ako sa

na výstupište blíži staršia Karosa s tabuľkou *Banská Bystrica* na čelnom skle. Vyšli medzi poslednými. Hneď ho spoznala. Zakývala na nich a už sa objímali. Libuša sa veľmi podobala na maminu. Nikolas bol až v pomykove. No hneď precitol a tešil sa, pretože keby bola Petrova snúbenica rovnako úžasná ako ich mamina, tak to Peter vyhral.

„Je úžasné, že vás spoznávam, pani matka, a i teba Nikolas. Mrzí ma, že Peter tu nie je a ani Amálka, no povinnosti v práci nepustia a Amálka vlastne ani nevie, že ste tu.

Pre nich sme to chceli spraviť ako prekvapenie. Vlastne to bude milé prekvapko i pre vášho Petra.“

Mamina zastala a povzdychla si. Nikolas jej úsmev poznal a veľmi ho potešilo, že sa konečne usmiala srdcom. Po pár minútach už stáli pred červenou „užovkou“, ako ju škodováci prezývali. Niko s maminou si sadli dozadu a už sa viezli do Horky nad Moravou. Prechádzali okolo jazierka s malým ostrovom.

„To je Chomoutovské jezero. Sem s Petrem rádi chodíme. Je tady mnoho ryb i ptákov. Je tu moc hezky. Ach jáj, sem ale pitomá, teda po slovensky hlúpa. Sa mi to už pletie. Keď sadnem do auta, tak mluví, a keď som s Petrem, tak rozprávam.“

Nikova mama ju zozadu chytila za plece a stačil úsmev, aby obe pochopili, len Nikolas na ne pozeral a nevedel „kudy kam“. O pár minút už stáli pred pekným, neveľmi starým domom. Mohol mať sotva desať rokov. Škridla bola ako nová a murivo takisto. Dvor bol priestranný, a tak nebol problém s parkovaním pod gaštanom, ktorý

stál kúsok za domom a viedli k nemu už vyjazdené koľaje. Spoza besiedky vybehol nádherný psík, vlastne ešte šteniatko.

„Našli sme ho na prechádzke, tak sme si ho vzali domov. Volá sa Guľka.“

„Libuška, a ty si teraz v ktorom mesiaci? Podľa tvojho bruška to vyzerá na taký piaty, šiesty.“ Libuša prstom ukázala päť a pol a žmurkla na svoju svokru.

Do kuchyne viedla malá chodba. Nábytok bol veľmi vkusný a Nikolasovi hneď do oka udrela zbierka mažiarov, ktoré boli porozkladané na dvoch policiach.

„Hm, odkiaľ ich máte?“

„Tatino to zbieral, ešte keď bol medzi nami dedko. Potom ho to nejako prešlo. Ale toto je len malá časť zbierky, oveľa viac je ich u starkej na povale.“

Mamina sa jedného chytila a prstami sa zaryla do krásnej práce ľudí spred niekoľkých storočí. „Sú úžasné. My máme doma tiež jeden, tak nabudúce ho prinesiem.“

Sadli si a dali si kávu. Ani sa nezačali poriadne rozprávať a už sa otvorili dvere na prednej časti domu. O pár sekúnd pred nimi stál Peter. Pri stretnutí po toľkých rokoch odlúčenia im všetkým vyhrkli slzy. Nato si dali „knedlo, vepřo, zelo“.

„Výtečné jídlo!“ vyhrklo z Nikolasa. Aj jeho mama varí vynikajúco, ale toto bolo ako z dobrého hotela.

Peter však pretrhol príliv chvál, nabral odvalu a povedal: „Ani neviete, ako som šťastný, že ste prišli. V nedeľu spravíme veľkú

opekačku aj s gulášom. Amálka môj guláš miluje. Zajtra k nim pôjdeme. Nebývajú ďaleko od nás. Tá sa zblázni od šťastia. Toľkokrát mi vravela, nech za vami príde, ale obaja sme akosi neboli vnútorne pripravení. Po tom všetkom, čo sme prežili, sme sa stali asi zbabelcami, pre ktorých bol jediný spôsob záchrany útek. Až si nás chytili Libuška s Jindřichom.

Veľakrát sme boli len ja a Amálka vonku, len tak sa prejsť a vyrozprávať, no nevedeli sme zo seba tú bolesť dostať a mám pocit, že horkosť z toho, čo spravil náš už nebohý otec, nás nikdy neopustí. Život je plný pádov, no veríme, že sme to konečne zvládli. Mrzí ma, že sme vás nechali len tak a odišli. Verím, že nám raz odpustíte. Spravíme preto s Amálkou i to posledné.“

Mama ho náhle objala a pošepkala mu to, čo túžil tak dlho počuť: „Peťko, ľúbim ťa.“

Na moment odbehol do spálne. Spoza písacieho stola vytiahol zväzok papierov, previazaných už viditeľne dosluhujúcou stuhou.

„Mamička, Nikolas, moja milá. Mám tu niečo, čo je veľmi zásadné pre uzatvorenie našej minulosti, no otvoríme to, až keď tu bude aj Amálka. Súhlasíte s tým?“ Pozreli na seba a súhlasne prikývli.

Libuša sa vybrala do špajzy a priniesla veľkú penovú tortu, na ktorej bola položená číslica jedna.

„Hovorila som si, že by to mohol byť nový začiatok pre nás všetkých a mám jednu veľkú prosbu.“ Obrátila sa na Nikolasa

a šibalským úsmevom sa spýtala: „Nikolas, chcel by si byť krstným otcom nášho prvorodeného dieťaťa?“

Nikolasovi padla sánka a rozplakal sa. Libuša ostala v pomykove, či je to od šťastia alebo...

„Bude mi to veľkou cťou a radosťou, no ja mu zatiaľ nemám čo dať do vienka...“

Peter ho prerušil: „Bráško, ty mu už teraz dávaš oveľa viac, ako by sme dokázali dať ja s Amálkou. Postaral si sa o našu mamičku. Dokázal si, že i napriek tomu, ako sa na nás všetci celé tie roky pozerali, sme v prvom rade čestní ľudia s úprimným srdcom, a to je oveľa viac, ako dokáže vyjadriť hocijaký finančný dar.“

Mamine sa rozžiarili oči a vyhrkla na Nikolasa. „Pochváľ sa, čo nám prišlo spolu s balíkom od vás!!“

„Ale to nestojí za reč. Len, že som sa rozhodol študovať u nás na vysokej škole telocvik. V novinách bola výzva na dodatočné prijímacie

skúšky a prišiel mi list s potvrdením. Čaká ma hora učenia a aj fyzické testy – plávanie, nejaký beh na dvanásť minút a podobne.“

Peter i Libuška Nika objali a zagratalovali mu. Sobota prebehla veľmi rýchlo. Boli sa prejsť k hrádzi a Peter s Nikolasom sa ako malé deti hodili do vody a oblievali maminu i Libušku. Neďaleko kulturáku bola skvelá zmrzlináreň. Už dlhé roky ju vlastnila talianska rodina a receptúra bola stále rovnaká. V poslednom čase Libuška

jedla domáce čipsy s punčovou zmrzlinou. „To tie tehotenské chute,“ zahlásil Peter. Všetci sa zasmiali.

Mali pocit, akoby sa svet zastavil a všetko, čo ich tak trápilo, sa stratilo kdesi v diaľke už takmer zabudnutých spomienok. Nedeľné ráno bolo veľmi horúce. Spev škovránkov prerušil oznam miestneho obecného úradu. Nikomu to však neprekážalo. Amálka prišla tesne po deviatej aj s dcérkou a mužom. Peter to vymyslel náramne. Šli vziať melóny jednému známemu. Cesta trvala tak akurát, aby prišli tesne po Amálke. Šli do domu zadným vchodom. Libuška spozorovala Petra a šibalsky sa začala rozprávať s nič netušiacou Amálkou. Jej mama k nej podišla a objala ju. Razom sa otočila a jediné, čo dokázala vysloviť, bolo: „Prepáč.“

A to ešte netušila, že s maminou prišiel i jej milovaný brat Nikolas. Nevidela ho, nemala ako. Stál za Petrom a za stenou.

„Ahoj, opica!“ ozvalo sa z chodby.

„Aj môj šimpanz je tu! Kde si?“

Ukázal sa jej a už sa objímali. Tých pár rokov krásneho detstva sa častovali zvieracími menami. Vtedy sa tým doberali, no teraz to malo úplne iný význam.

„Nič nechápem, no som celým srdcom šťastná. Priznaj sa, Peter, že si to celé pripravil.“

Ten sa len pozrel na svoju nastávajúcu a Amálka pochopila.

„Dvojča moje! Ďakujem ti z hĺbky celého srdca. Na tento moment som čakala celé roky. Úprimne som nevedela, či som pripravená. Ešte stále sa mi trasie hlas i kolená. Toľkokrát som si vyčítala, že som od

vás i s Peťkom utiekla a nechali sme vás tam samých. Stále ma to prenasleduje.“

Mamina si sadla. Usrkla si z kávy. Hľadala tie správne slová. Deťom nič nevyčítala. Ona bola vinná za to, akého muža si vybrala a kto sa stal ich otcom. No i tak ho milovala.

„Deťúrence moje. Vy sa nemáte za čo ospravedlňovať. Vy ste nič zlé nespravili. Bojujete o to, aby ste boli šťastní. Máte úžasných partnerov a ja vďaka vám prvé vnúča a ďalšie je na ceste. Vy ste spravili všetko správne. Nikolas pri mne zostal a budem mu za to vďačná, za jeho pomoc a odhodlanie, do konca života. Neraz som premýšľala nad tým, že to už vzdám, no on to nepripustil. Táto chvíľa mi pripomína moment, keď som vás po pôrode držala prvýkrát v náruči. Asi som už ani vo vnútri neverila, že niekedy budeme takto spolu a nieto ešte, že budete mať skvelú prácu, rodinu a Niko sa rozhodne ísť na vysokú školu. Robíte ma šťastnou, tak veľmi šťastnou. Prajem si jediné, aby dnešok bol pre nás všetkých novým začiatkom.“

Amálka sa zmohla len na strohé: „Amen!“

Peter priniesol zo spálne papiere zo včera. Mamina ho zahriakla.

„Za chvíľku je obed. Najeme sa. Spravíme ten guláš a potom bude na všetko čas. Nekazme si túto chvíľu.“

Mala pravdu. Všetci chceli prežiť nádherný deň, i keď ešte

jedna rana nebola zahojená a uzavretá. Mamička sa hrala so svojou prvou vnučkou a nevedela sa jej nabažiť. Kristínka si ju tiež ihneď obľúbila. Amálka zbehla domov a priniesli ešte chren. Cestou naspäť, sa chytili za ruky a ako najlepší kamaráti hopkali tých pár desiatok metrov. Guláš bol skvelý, i mamin zemiakový šalát s vyprážanými rezňami. Libuša s Amálkou a jej dcérkou Kristínkou sedeli na hojdačke a len tak oddychovali. Chlapi umývali riad a snažili sa ženám čo najviac pomôcť, aby si oddýchli. Jindřich vytiahol gitaru a začal spievať. Vedel, akú pieseň Amálka miluje – Holubí dům. Pozrela sa naňho a poslala mu pusu. Postupne sa pridali všetci, dokonca i sused, ktorý práve polieval na záhrade zeleninu. Guľka pomedzi nich poskakovala a zavíjala do nôt.

Začalo sa zvečerievať. Jindřich vzal Kristínku domov, aby sa vyspala. Peter priniesol tie zlovestné papiere a nikto nemal tušenie, ako im to, čo vedel doposiaľ len on, zmení životy.

„Veľmi ma mrzí, že pokazím taký úžasný deň. Lenže je tu skutočne niečo, čo by sme mali uzavrieť a to je náš už nebohý otec. Pamätáte si, ako som šiel posledný za ním do väzenia? Keď som odchádzal, tak mi dal pár listov s menami. Zhrozil som sa, pretože to boli tri veľké strany mužov, žien i detí. Zložil som si ich a vložil do vrecka bundy, ktorú som odložil a roky som ju nechcel ani vidieť. Keď som, sestrička, prišiel sem a vykladala si mi veci, tak si z domu nechtiac si zobrala i tú bundu. A listy z nej vypadli do skrine. Nevšimla si si to, pretože hneď som si ich vzal. Až po toľkých rokoch

som sa zadíval do mien. Myslel som neustále na toľko zmarených životov. Prišiel som na koniec zoznamu a tam stálo napísané:

Bol som najhorší človek na svete, no nemal som na výber. Mnoho z týchto ľudí žije, no sú v zahraničí. Mnohí však zomreli pre orgány a deti sme uniesli, pretože na západe o ne stáli bezdetné manželské páry, ktoré mali veľa peňazí. Až ma popravila, tak daj tieto dokumenty polícii. Pripájam všetky mená celého toho zla.

Na vrcholku však bolo meno, ktoré poznali všetci z republiky – minister zahraničných vecí Západného Nemecka.

Celé tie roky som sa z toho nevedel spamätať. Báľ som sa vám to povedať, pretože som nechcel, aby nás prenasledovali, poprípade zavreli alebo zabili. Prednedávnom sme spolu sedeli a rozprávali sa. Ty, Amálka, si tiež zistila zásadné veci. No keď si mi povedala o tom, ako ťa na polícii ani poriadne nevypočuli, tak som mal pocit, že ešte nenastal ten správny moment. Dnes tá chvíľa ale prišla. Sedíme tu. Je nám ťažko.

Chápem, mami, prešli roky, no všetci vieme, že pokiaľ to neuzavrieme, nenájdeme pokoj. Dokonca ma strašia tie otcove slová, že nemal na výber, akoby sa mu vyhrážali. Neviem. Chcem proste poznať pravdu, azda sa nám podarí i niekoho zachrániť a očistíme naše priezvisko. Čo vy na to?“

Nikolas si s obavou vzal tie listy. Boli už zožltnuté. Napadla mu El. Uvedomil si, že na ňu už toľko nemyslel, no teraz si spomenul na príbeh jej stratenej mamy. Len on, hlupák, ho nepoznal. Vyčítal si, že sa naňho nespýtal a ani na jej priezvisko. Zrazu v ňom skrsla myšlienka, že hádam ešte jej mama žije a pomôže ju priviesť domov, za jej milovanou dcérou.

Listy položil na stôl a rozhovoril sa o dievčine, ktorá už tak dlho hľadá svoju mamu. Začal plakať, bolo mu to tak ľúto, tak veľmi ľúto.

Objali sa. Uľavilo sa im, no cítili aj odhodlanie nájsť aspoň časť pravdy. Pomôcť uneseným a potrestať skutočných vinníkov.

Nikova mama ostala v Česku, aby pomáhala Amálke i svojej novej dcére Libuške. Nikolasovi dal Peter nejaké peniaze a dohodli sa, že skúsi zapátrať v ich dome.

Kapitola 6 – Otázky

Leto akoby pohybmi štetca maľovalo svoj koniec. Eliška čoraz viac jazdievala na bicykli. Bavilo ju vracať sa na miesto, kde stretla svojho tajomného chlapca, lenže už strácala nádej, že ho ešte niekedy uvidí. Predsa len, boli to už dva mesiace a vravela si, že tým zhlukom indícií to asi prehnela. Myslela si, že keď je domáci, tak bude poznať aspoň jeden názov a od toho sa odrazí. Potom jej však došlo, že nie každý pozná všetko.

„Škoda. Bol to príjemný chlapec,“ vravela si v duchu pri pohľade na scenériu hôr. Farby mali nádych prilietajúcej jesene. Bicykel si vždy oprela do trávy neďaleko skál. Vytiahla deku a popíjala domáci žihľavový sirup. Zahľadela sa do diaľav. Niekoľko stoviek metrov pred ňou sa uprostred lesa rozliehala malá lúka. Na jej okraji sa objavili srnky a jeleň. Bola ticho a len tak ich hltala pohľadom. Nádherné zvieratá. Slnko menilo svoju farbu a i teplo sa z neho vytrácalo.

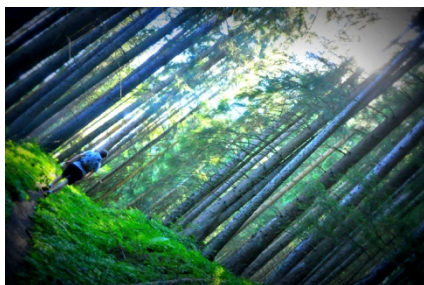
Vysadla na bicykel a pomaličky si to mierila domov, do svojej milovanej postele. Zrazu si uvedomila, ako jej chýba objatie. Pocit, keď ju má niekto úprimne rád. Zastala pri studničke a utrela si slzy, ktoré jej nedovoľovali pokračovať v jazde. Schovala si tvár do dlaní a zhlboka dýchala. Ani nevedela, ako sa dostala domov. Bola ako v tranze. Triasla sa. Potrebovala kúpeľ. Napustila si vaňu a ľahla si do nej. Čas sa zastavil.

Nikolas vystúpil z autobusu. Už svietili nočné lampy. Nikam sa neponáhľal. Prijímacie testy ho čakali už o týždeň, no nemal v sebe pocit neistoty. Učil sa a behal skoro každý deň. Zastal pred domom. Kľúčom otvoril bránu.

Vybral poštu a už sedel na schodíku pred hlavnými dverami. Všimol si, že uprostred listov je veľký telefónny zoznam. Otvoril ho a začal v ňom listovať. Na začiatku bola mapa mesta i príľahlé mestské časti. Zrak sa mu zastavil na malom mieste kúsok pod lesom. Povedal si, že si tam zajtra zabehne. Prstami si len tak zmeral vzdialenosť a vychádzalo to na približne rovnakú diaľku, aká ho čakala o pár dní. Zmohla ho však únava. Ľahol si v rifliach a košeli. Bolo mu to jedno.

Noc sa stratila. Ranná hmla zahalila celé mesto. Bol víkend. Kto nemusel, ani nešiel von. Niko spravil pár desiatok drepov, kľukov a zhybov. Umyl sa vodou z ich studni a vykročil do ranného ticha. Krok za krokom zvyšoval svoje tempo. Prebehol mostom a po hrádzi bežal za svojím včerajším cieľom.

Na sebe mal bundu s kapucňou a po pár stovkách metrov sa do nej zakuklil ako larva, z ktorej sa časom zrodí nádherný motýľ. Za ani nie desať minút obiehal staručký hokejový štadión. Odbočil do hory a už sa strácal v inom svete. Chcel zahnať nedobré myšlienky, no na jednu nie a nie zabudnúť – Eliškina mama. Ako tak bežal cez malú

čistinku, nevšimol si kmeň stromu. Zakopol oň a už sa váľal v tráve.

„Sakra práce!“ zakričal na celý les a chytil sa za nohu. Našťastie cítil, že jediný následok jeho pádu, bude len pár modrín. Znova sa pomaličky rozbíhal a po pár minútach bolo krivkanie zabudnuté. Neďaleko od východu z lesa, tiekol potok, no nikde nebola lávka, ktorou by mohol cez ani nie dva metre široký prúd čistej horskej vody prejsť.

Ako malý si pamätal na fintu svojho brata, keď sa naháňali po lese.

Našiel si pevnú vetvu a olámал z nej malé vetvičky. Rozbehol sa a v momente, keď bol na brehu, tak zaboril vetvu, ako žrd' do bahna v potoku a už sa fyzikálnymi silami nechal prenášať na druhú stranu. Vyšlo mu to náramne, až na ten dopad, ktorý nedomyslel a na šmykľavej tráve sa zošmykol niekoľko metrov. Celé tepláky mal zelené. No ani táto malá nehoda mu nezobrala úsmev z pier. Pokračoval cez malé uličky a vtom zastal. Pred sebou uvidel krčmu s tabuľou *Šťastie*. Uvedomil si, že je v Lukáčovej a i na slová jeho mamy. Krčma bola ešte zatvorená, ale obchod nie. Zašiel do Jednoty a kúpil si minerálku. Chvíľku len tak stál a popíjal.

Vydýchaval sa a dal sa hore kopcom.

Okolo veľkého statku prešiel bez toho, aby si uvedomil, že to bol majetok troch bratov. Zastal pri vrbe a oprel sa o jej starý kmeň. Zavrel oči a započúval sa do žblnkotu vody.

„Dám si meltu. Tú som už dávno nepila. V chladničke mám nejaké ovocie zo včera, tak si spravím zdravé raňajky,“ nahlas, len tak pre seba, sa zamyslela El.

Vyzrela von oknom. Hmla, pripomínajúca mlieko, zahalila celé sídlisko.

„Dnes to na bicykel nevyzerá, no starkú aspoň naučím prať v tej novej pračke. Večer zídem do knižnice pre nové knihy a pekný deň bude za mnou.“

Kúsok po pol siedmej jej šiel spoj do Lukáčovej. Starká vravela, že potrebuje prášok na pranie, tak jej ho vzala v miestnom obchode. Nakúpila i čerstvé pečivo a aj cestoviny do polievky, aj keď starká ich robila najradšej sama. V jednej ruke držala jednu plnú tašku, na chrbte mal ruksak a v druhej ruke ďalšiu tašku. Pomaličky sa približovala k svojej milovanej vŕbe. Vyšla spoza miernej zákruty. Zastala. Pri jej vŕbe úplne nehybne sedel nejaký človek. Šedá bunda a kapucňa mu zahaľovali tvár. Na teplákoch si všimla veľkú zelenú šmuhu, zrejme od nejakého pádu na tráve.

„Pane, ste v poriadku?“ spýtala sa s obavou El.

Nikolas sa strhol. Ten hlas poznal, ale kde by sa tu vzal? Zjavne má halucinácie, pomyslel si.

„Pane! Potrebujete pomoc?“ zopakovala neisto.

Otočil sa tým za hlasom. Eliška zaostrila zrak. Tašky jej padli na zem. Nemohla tomu uveriť. Nikolas sa postavil a dlhú chvíľu na seba bez slov pozerali.

„Ako to? Odkiaľ si sa tu vzala?“ spýtal sa s údivom. Sňal si kapucňu a usmial sa.

„Niko, ty si ma fakt našiel! Ako si na to prišiel, že tu mám starkú a chodievam sem skoro každý deň?“

Nechápal, čo mu hovorí. Nič nechápal. Vyrozprával jej, ako včera pozeral do nového telefónneho zoznamu a napadlo mu, že by si sem mohol zabehnúť.

„A ešte niečo. Moja mamina mi povedala, že náš dedko chodieval hrať karty do tej krčmy, čo sa volá Šťastie. Keď som to zistil, tak som sa nazdal, že som odhalil časť tvojej hádanky, no na viac som neprišiel. Bol som si kúpiť vodu a tu som sa proste len zamyslel nad tým, ako mi chýba tvoje objatie. Snažil som sa, hľadal, pátral, no asi nie som taký šikovný, aby som na to prišiel. Úprimne, mal som veľa starostí. S mamou sme boli po prvýkrát v Česku pozrieť mojich súrodencov a mamina tam i ostala. Predsa len, tu ju prenasleduje príliš veľa zlých spomienok.

Inak, možno to bude znieť ako hlúposť, no môj brat i sestra pátrali po pravde ohľadom toho, čo spáchal náš otec a vyzerá to, že v tom nebol sám. Podľa toho, čo zistili, je možné, že veľa ľudí prežilo, no tí hore sa to snažia ututlať.“

„Nikolas, chceš mi povedať, že je šanca, že moja mamina ešte niekde žije, len ju uniesli? Chceš vo mne prebudiť falošnú nádej?“

Chytil ju za plecía, objal a pošepkal: „Nie, chcem nájsť tvoju mamu a všetkých, ktorých uniesli. Zhodli sme sa, že musíme odhaliť pravdu. A hlavne pomôcť rodinám, ktoré si myslia, že už svojich milovaných nevidia. O týždeň mám prijímačky na vysokú, no to nie je hlavný dôvod, prečo som sem prišiel. U nás doma musím pohľadať nejaké dokumenty, ktoré by nám pomohli nájsť odpoveď. Chcem očistiť meno Hrnčiar, i keď viem, že žiadny dobrý čin nenapraví to, čo sa stalo. Ale pokúsiť sa nájsť pravdu za to stojí.“

„Pod!“ Chytila ho za ruku a začala ťahať smerom k domu starkej.

„Kam? A nezabudla si náhodou niečo?“ pohľadom naznačil, že na ceste nechala tašky. Vrátil sa po ne a od nej vzal i ruksak.

Šli k žene, ktorá jeho rodinu celou dušou nenávidela. Eliška však nepremýšľala o tom, ako zareaguje, ale ako jej spoločne s Nikolasom dokáže, že azda Mária, jej mamička, žije.

Zastal. Nemal z toho dobrý pocit. No keď sa jej zadíval do očí, pochopil, aký význam tomu El prikladá. Tú nádej, ktorá sa v nej zrodila, nechcel zničiť, práve naopak, chcel ju premeniť na skutočnosť.

Starenka bola akurát pri kobyľke, keď namiesto krokov jedného človeka začula prichádzať dvojicu. Mala už svoj vek, ale sluch ju nikdy neklamal. Pozrela cez malé okno maštale a videla, ako k nej prichádza Eliška s nejakým chlapcom. Držala ho za ruku. Vybehla z maštale ako za mlada, plná odhodlania predísť budúcemu sklamaniu svojej milovanej vnučky.

Nikolas ju však predbehol. Pozdravil ju a prv, než ohromená čokoľvek povedala, spustil: „Vážená pani. Som nesmierne šťastný, že vás spoznávam. Mrzí ma, že sme vás takto prepadli. Nebol to môj úmysel, no je tu niečo, čo by ste sa mali dozvedieť. Preto ma sem Eliška priviedla. Ako môžete vidieť, nie som ani vhodne oblečený. Bol som behať a náhodne sme sa stretli kúsok od vášho domu. Volám sa Nikolas a verím, že keď mi dovoľíte povedať, čo mám na srdci, tak sa na mňa a hlavne na svoju vnučku nebudete hnevať.“

El i jej babka len nechápavo pozerali. Eliška bola na neho hrdá. Takto si to veru nepredstavovala a jej starká sa dokonca sa usmiala. To bol najlepší krok k tomu, aby ich nevyhodila hneď z domu.

„Moja najmilšia babka. Vieš, ako veľmi si prajeme, aby tu bola s nami tá, za ktorú sa každý večer modlíme a ktorá nám tak veľmi chýba. Nikolas má síce otca vraha a starkého, ktorý ťa pred rokmi sklamal, no daj mu šancu. Prosím.“

Nikolas na Elišku pozrel a nechápal, čo myslela s jeho starkým. No nestihol sa ani spýtať. Starká otvorila dvere a naznačila im, aby šli s ňou dnu. V dome bolo príjemne teplo.

„Dáte si čaj, však?“

Obaja prikývli. El vybrala z tašiek veci a Niko odniesol ťažký prací prášok do kúpeľne. Pozrel sa do zrkadla a skoro onemel. Nielen, že mal zelené tepláky, ale i tvár. Umyl sa a o pár minút už raňajkovali – cibuľku s masťou a čerstvým pečivom.

Po raňajkách sa Nikolas rozhovoril. Oprel sa do poloprázdnej šálky s čajom a nadýchol sa: „Po prvé sa vám chcem v mene celej

mojej rodiny nesmierne ospravedlniť. Ani si nedokážete predstaviť, ako sme boli z toho, čo napáchal môj otec, zhrození. Moja mama celé tie roky len plakala a nevedela sa z toho dostať. Brat a sestra odišli do Česka, pretože už nedokázali zniesť nenávisť okolia. Ja som pri mame ostal, pretože som ju nechcel nechať samú.

Prešlo veľmi veľa rokov, no rany ostávajú otvorené. Vaša vnučka Eliška mi pri našom prvom stretnutí v pár vetách povedala o vašej dcére. Zarazilo ma to a bolelo ma, že môj otec spôsobil trápenie toľkým ľuďom, ktorí nespravili nič zlé. Pred niekoľkými týždňami nám však prišiel list z Čiech od bratovej snúbenice. Písalo sa v ňom, že moji súrodenci zistili o našom otcovi niečo, čo by sme mali vedieť všetci. Vybrali sme sa preto pred týždňom s maminou k nim. Zistili sme, a to je pre vás najpodstatnejšie, jednu zásadnú vec. Náš otec bol len malé koliesko vo veľkom stroji na unášanie a vraždenie ľudí, ktoré organizovali na ministerstve zahraničia. Veľa detí zmizlo, mužov a ženy unášali pre orgány.

Amálka sa to snažila riešiť cez políciu, no odbili ju. Petrovi, môjmu bratovi, dal otec zoznam. Sú na ňom ľudia, ktorí sa stratili, no i tí, ktorí za tým všetkým stáli. Celé tie roky to mal Peter v starej bunde, pretože bol zlomený a myslel si, že sú tam len obeť. Až potom, keď sa presťahoval do Česka i s Amálkou, si ich náhodou opäť prečítal. Predsa len, otec mu ich dal, keď bol ešte dieťa a nevedel, čo má robiť. Teraz, keď sme sa po toľkých rokoch stretli, sme spolu sedeli a rozprávali sme sa o tom. Chceli by sme najst' skutočné odpovede a hlavne pomôcť všetkým, ktorí už stratili nádej.

Odpísal som si mená z toho zoznamu a mám ho doma. Peter ma poprosil, nech sa ešte doma poriadne pozriem po nejakej skrýši alebo niečom, čo nám pomôže. Nevedel som a neviem, ako sa volá vaša dcéra, teda Eliškina mama. Verím však, že je živá a zdravá a my spravíme i nemožné, aby tu bola opäť s vami.“

„Babi, vnímaš, čo ti vraví tento muž? Áno, sama viem, že sú to už roky, no týmto vo mne opäť skrsla nádej. Prosím, ver mu tak, ako veríš mne. Ja mu verím celým srdcom.“

Starká vstala a zo špajzy priniesla fľašku slivovice. „Tak na toto si musím za jeden dať.“

Nikolasovi i El odľahlo. Alkohol obaja odmietli a nevedeli sa od seba odtrhnúť. Starká to postrehla, no akoby sa v nej niečo zlomilo. I ona cítila, že je iný.

„Nikolas, chcem sa ti ospravedlniť. Eliška mi o tebe rozprávala hneď, keď ste sa stretli. Ja som jej však oponovala a povedala, že celá vaša rodina je prekliata a spravila by chybu, keby ste sa opäť videli. Nehnevaj sa na mňa za to, prosím. Nikdy som nevidela i tú druhú stranu mince, že predsa len to, čo sa vtedy dávno udialo, mohlo zničiť osudy nielen rodín obetí, ale aj vás. Nevedela som to a mrzí ma to.“

„Teraz je podstatné odhaliť pravdu a zachrániť čo najviac ľudí. Musíme sa však nad tým zamyslieť, ako to riešiť. Sestra nepochodila cez políciu. Zjavne je tam nejaké prepojenie a neochota vráť sa v niečom takom veľkom. Premýšľal som, že by sme mohli kontaktovať ľudí, čo sú na ocinovom zozname a získať nejaké informácie od nich.

Potom ísť postupne za tým najspodnejším zo zoznamu a prepracovať sa až na najvyššie poschodia celého systému. No je to len taký nápad. Nevieť, či sa nám to podarí, ale za pokus to hádam stojí.“

Dlho sa rozprávali. Ráno sa preklopilo do obeda. Spoločne navarili a El s Nikolasom umyli riad. Neskôr mu ukázala svoju milovanú kobyľku. V stajni ho začal hlavou búchať koník Kubo – krásny čierny vraník. Šibal na pohľadanie. Niko vzal kefu a snažil sa ho trochu očistiť. Nedal sa. Odfrkol si a otočil sa. Eliška sa stále venovala svojej kobyľke. Sadli si na stoh slamy, objali sa. Tesne pred šiestou sa rozlúčili a odprevadil ju na zástavku autobusu. Nastúpila a šla do takmer posledného radu. Na zarosené okno potom prstom namaľovala srdce. Už vedela, že i ona môže byť šťastná. Zakývali si.

Autobus už odišiel, no i tak tam stál a nemohol sa spamätať. Sadol si na lavičku a zahľadel sa do neznáma. Ani sa mu nechcelo domov, i keď to mal v podstate z kopca. Postupne okolo neho prechádzali ľudia čoraz teplejšie oblečení. Striaslo ho. Predsa len bola príroda silnejšia a poklusom zamieril domov. O hodinu už padol na pohovku. Lahol si a pozeral len tak na plafón.

V nedeľu mala prísť jeho El, jeho úžasná El. Nemohol ju sklamať, proste nemohol. Do noci stihol len povysávať. Riad bol umytý a sprataný. V chladničke bolo prázdno ako v hladomorni kdesi v Afrike. Zbehol ešte kúpiť nejaké potraviny, aby bolo čo zajtra aj jesť.

Zajtra jej spravím španielskeho vtáčika, hútal. Ráno na seba nenechalo čakať, no Niko bol rýchlejší. Ešte pred brieždením upravil okolie domu a pokosil trávu. Vybral vajíčka od sliepok a zo záhradky vzal jabĺčka a hrušky. Všetko bolo pripravené na Eliškin príchod.

„Ja hlupák a na kvety som zabudol!“

Prišiel na to však až príliš neskoro. El už stála pred bránou.

„Ahojky, Nikolas!“ volala a kývala mu.

Keď jej otváral bránu, prešla mu ukazovákom po líci. „Bol si v záhrade, však?“

Prikývol. „Pod’ dnu, ale nestihol som ešte ani raňajky pripraviť. Predvčerom som prišiel

domov z Čiech, veď to vieš, no a bolo tu treba pokosiť, o záhradu sa postarať. Našťastie sliepky a kačice, o tie sa nám postarala naša suseda, tak o jednu starosť som mal menej.“

„To je v poriadku. Veď keď potrebuješ ešte pomôcť, rada tak urobím. Priniesla som čerstvé rožky a nejakú salámu, ani neviem, či také rád papáš.“

Prekrojila pár rožkov a natrela ich domácim maslom od starkej. Uvarila pár vajíčok a nakrájala zeleninu. Nikolas sa k nej priblížil a odzadu ju objal. V prvom momente ju striaslo, no ako jej položil hlavu na jej pravé rameno, tak vzala kúsok zo salámy a dala mu ju do úst. Chytil ju za obe ruky a pobožkal na šiju. El zatvorila oči. Otočila sa ku nemu a pobožkala ho na pery. Zrazu sa odtiahol.

„El. Vieš. Ja som nikdy nemal žiadnu priateľku a jediný koho som mal a mám skutočne rád, je moja rodina. Si prvá a, prosím, odpusť mi, keď budem v týchto veciach nemotorný.“

Zakryla mu prstami pery a opäť ho pobožkala. Potom sa naklonila k jeho uchu a pošepkala: „I ty si pre mňa prvý.“ Prehrabla sa mu vo vlasoch a znova ho pobožkala. Sadli si do obývačky a na raňajky by azda i zabudli nebyť toho, že boli ešte vajíčka v hrnci a na sporáku. El precitla z krásneho sna a nečakane sa zdvihla. „Vajíčka!“

Zasmiali sa. Šiel za ňou a pomohol jej s prípravou. Špinavý riad hneď umyl. El si to všimla a usmiala sa na neho. U nich doma upratovala len ona a predtým aj jej mama.

Na takúto zmenu si rada zvyknem, pomyslela si. Jedli a mlčali. Nevedeli od seba odtrhnúť zrak. Niko si však spomenul na to, prečo sem prišla.

„Eliška, toto všetko je úžasné, no máme pred sebou pátranie. Premýšľam, že by sme šli spoločne na povalu. Je tam dosť škatúl a celé roky sme do nich s maminou nepozerali. Vianoce sme od toho momentu, čo ocina popravili, neoslavovali. Potom by som sa pozrel ešte do jednej skrine, čo je tam hore. Mamina tam dala všetky ocinove veci.“

„V poriadku, Niki. Spraceme taniere a môžeme sa dať do toho.“

Netrvalo to ani päť minút a už boli hore. Cez malé okno svietilo na zaprášenú podlahu slnko. Na jednej strane bolo veľa šiat. Uprostred zatvorené krabice previazané motúzom. Na konci bola skriňa siahajúca až po strechu.

Nikolas aj zabudol, že tam majú i poličky, ktoré boli tiež plné.

„Mám pocit, že si spravíme opekačku a nepotrebné veci spálime,“ povedal.

Prikývla. Začali postupne od jedného konca. Šaty boli už niekoľko desiatok rokov staré. Pod veľkou kopou, ktorú asi hodinu znášali pred dom, sa objavil starý kočík. V ňom bol uvelebený macko.

„Operiem ho v rukách, veď je nádherný. Teda, ak smiem. Smiem?“ spýtala sa El.

„Pravdaže. Je to môj macko. Zaspával som pri ňom. No moje detstvo skončilo, keď... Inak, nikde tu nevidím otcove šaty. Všetko po dedkovi a mamine, či naše z detstva, je tu, ale otcove nikde. Pozriem sa do škatúl a uvidím. Ty zatiaľ zober z kuchyne zápalky a podpáľ tie, čo sme tam nahádzali.“

Čas doslova letel. Prešiel moment a už bol takmer obed. Zišiel z povaly a začal pripravovať veci na obed. El vošla do domu a Nikolas sa začal smiať. „Ahoj, kominárika.“

Nechápavo sa zamračila. Navlhčil utierku a jemne jej zotrel z tváre popolček. No bol nepozorný. El ho celou dlaňou chytila za tvár. Samozrejme, že bola čierna aj tá. Stáli oproti sebe a smiali sa.

„Čo dobrého budeš variť?“

„Španielskeho vtáčika s pyré. Polievku asi dnes vynecháme, či chceš?“

„Mňam! A polievku nie. Starká ich kedysi robila veľmi veľa, tak som sa ich prejedla.“

„Ja vlastne tiež. Mamina takisto varieva len to najjednoduchšie, no naučila ma i takéto chuťovky. Mrzí ma, že sme zatiaľ nič nenašli. Nemám ani páru, kde sú všetky otcove veci.“

„Napadlo mi, že niečo môže byť aj v tom malom domčeku, čo máte pred záhradkou. Vyzerá to ako kôlnička, či sa mýlim?“

„No jasné! Hneď po obede sa do toho pustím a ty budeš hľadať ešte hore. Je tam tá skriňa a zopár škatúl.“

Spoločne sa vrhli do prípravy obeda. Šlo im to skvele – ako dobre zohratý orchester. Nechýbali ani nežné dotyky a bozky. El bola nesmierne šťastná. Ani vo sne si nepredstavovala, že bude raz stáť po boku muža, s ktorým bude variť a jeho srdce bude žiariť ako polárna žiara v Laponsku. No časť jej duše bola aj tak prázdna.

Chýbala jej, tak veľmi jej chýbala. Mamička. Okolo druhej sa rozdelili a pokračovali v hľadaní. Eliška sa postupne prehrabala cez kopu fotiek, starých kníh či negatívov. Nenapadlo jej pozrieť sa na ne cez slnečné lúče. Odložila ich však podvedome bokom. Skriňa bola zamknutá, no kľúčik visel na nej. Odomkla ju, otvorila a vyletelo z nej niekoľko molí.

Vo vnútri bola rozdelená na niekoľko častí – pod hornou poličkou viseli kabáty a pod nimi ležali staré topánky na tancovanie a potom ešte dva šuplíky. Jeden vytiahla príliš ďaleko a vypadol. Stuhla. Bol tam tajný priestor a v ňom zbraň s nejakými papiermi. Okamžite vybehla za Nikolasom. Dvere otvorila tak rázne, až sa ľakol. Keď sa k nej v tej rýchlosti otáčal, buchol si hlavu o dvierka

skrinky, v ktorej akurát hľadal otcove veci. Chytil sa za čelo a v duchu zahromžil.

„Poklad, prepáč. To som nechcela, len som hore čosi našla. V tej skrini.“

Viac mu nebolo treba. Vbehli do domu. Cestou sa zastavil v kúpeľni, aby si umyl ruky a pozrel, ako vyzerá jeho čelo. Bolo len červené. Pobožkala ho na boľavé miesto a už stali pred skriňou. Sadol si s na zem. Neveriacky krútil hlavou. V skrýši bola pištoľ i náboje. Keď vybral už dosť zožltnuté papiere, tak tam bolo ešte niečo. Denník. Pôvodne bol čierny, no časom jeho vonkajší obal zošedivel. Zobral všetky veci zo zásuvky a zamyslene sa zahľadel na slnko osvetľujúce nejaké negatívy.

„Čo to je?“ Pootočil sa k El.

„Neviem. Bolo to v jednej z tých škatúl.“

„Nikdy som u nás negatívy nevidel, keďže mamina ich vždy vyhadzovala.“ Položil veci na poličku a chytil jeden z nich. Namieril ho proti slnku a na moment prestal dýchať. Otca spoznal hneď, no ostatných na fotke nepoznal. Stáli pred budovou s cudzím názvom. Postupne si pretiahol cez prsty celý film so všetkými negatívami. Bolo na nich množstvo ľudí.

„Prečo si dala tieto negatívy bokom?“

„Popravde ani neviem. Ako som tak hrabala v krabici, tak som ich uvidela a vnútorný pocit mi napovedal, nech ich dám nabok. Ani som na ne nepozrela. Čo je na nich také zvláštne?“

„Je na nich môj ocino s akýmisi ľuďmi. V pondelok to dám všetko vyvolať.“ Zdvihol ich a ako vykročil, no zakopol do krabice, v ktorej ich El našla. Škatuľa sa prevrátila a vykotúľal sa z nej film, ktorý bol ešte stále v plastovom obale. Niko pohľadom hľadal najtemnejšie miesto a našiel ho kúsok za skriňou. Jemne nadvihol viečko obalu a zbadal, že je vyfotený. Nechcel ho preto nijak poškodiť.

„Tak zajtra bude tých fotografií napokon ešte viac. Zavolám aj Peťovi do Čiech, keď budú vyvolané. Som zvedavý, čo nás ešte dnes prekvapí.“

Hľadali až do neskorého večera, avšak nič viac nenašli. Dohodli sa, že on si nechá denník a ona sa pustí do tých papierov. Nebolo ich málo, no niečo v jej vnútri jej našepkávalo, že je v nich skryté veľké tajomstvo. Dali si ešte spoločne čaj a ovocie. Následne ju odprevadil na zastávku a počkal, dokiaľ autobus nezavrie dvere. Predsa len ich mestská časť nebola dvakrát bezpečná.

Kapitola 7 – Nitky sa spájajú

Eliška sa celú noc prehadzovala. Na jej nočnom stolíku ležali papiere, ktoré jej možno konečne prezradia, kde sa stratila jej mamička. Naraz vstala a len tak sedela na kraji postele. Šla sa napiť vody a chvíľu len tak postávala opretá o zárubňu. Pred pár mesiacmi bola taká smutná, že fajčila ako Turek, no teraz si na cigaretu ani nespomenie. Ráno prišlo veľmi rýchlo. Na moment nastalo babie leto a hneď vybrala bicykel. O pár minút už v škole kuchtila deťom raňajky. Čakal ju dlhý týždeň. Od piatej rána až po šestnástu hodinu, ale neprekážalo jej to. Rozdávala úsmev na každú stranu. No tentotaz to už nebol úsmev, ktorým by chcela svoje okolie oklamať. Rada sa usmievala. Vedela, že život dokáže byť v jeden moment rajom a v sekunde sa zmení na pole stratených snov a túžob. Zrazu objala kolegyňu, ktorá z toho ostala v pomykove. „No čo, Katka, mám krásny deň!“ zahlásila.

Ubehol bez nehôd a komplikácií. Cestou domov si ešte kúpila svetlo na bicykel. Keď konečne dorazila, spravila si čaj, vzala čistý papier a pero a z nočného stolíka vytiahla

papiere, ktoré si priniesla od Nikolasa. Konečne si s horúcim nápojom v ruke sadla na pohovku a dala sa do čítania. V dokumentoch však boli len mestá, názov nejakej firmy a menoslov

ľudí. Na svoj papier spravila dve čiary v tvare T. Na ľavú stranu vpísala mestá a pomocou mapy napísala i štát. V pravej boli mená ľudí. Jedno meno sa však opakovalo stále. V podstate to bola prezývka - Triedič Józsa. Posledný hárok mal len veľa zdanlivo nezmyselných slov.

Nová destinácia - jaskyňa - svetlo - morzeovka strana tri, piaty riadok - 1 500 - tri dni ticha - biela farba - Triedič Józsa -ticho - papiere preč - hotovo.

Nemala ani potuchu, čo to znamená. Takéto slová sa opakovali v inom znení, ale ten človek tam bol vždy. Bola zvedavá, čo objavila jej láska, no dohodli sa, že sa u neho uprostred týždňa zastaví. Tak veľmi jej chýbal.

Nikolas si bol hneď zrána zabehať. Prišli mu peniaze od Petra, tak si bol kúpiť aj tepláky a nové botasky, nech pri fyzických testoch nevyzerá ako trhan. Cestou domov sa zastavil na pošte a dovolal sa Libuške. Povedal jej, čo objavil. Fotky budú vyvolané v stredu ráno, tak mal celé poobedie na to, aby začal čítať denník. Nechcelo sa mu do toho. Mal vnútorný strach, že v ňom budú tie zverstvá, za ktoré ho odsúdili.

Bál sa uvidieť celú pravdu. Príchodom noci sa predsa len odhodlal. Sadol si do obývačky a z kuchyne vzal tú čiernu moru jeho rodiny. Hneď prvá veta mu vyrazila dych: „V momente, keď nájdete tento zápisník, budem už zrejme po smrti. Verím, že sa nedostane do nesprávnych rúk a pravda bude časom odhalená.“

Oprel sa do kresla. Zhlboka sa nadýchol. Pokračoval ďalej. Po pár stránkach už nevládal. Akoby čítal horor, lenže tento príbeh sa ho bytostne dotýkal. Potreboval sa napiť. V kúpeľni si pustil studenú vodu a ponoril si celú hlavu pod tečúci kohútik. Sadol si na okraj vane. Rozplakal sa. Nevládal to čítať ďalej. Nevládal dlhšie cítiť bolesť všetkých tých nevinných obetí. No musel pokračovať, pre seba, pre mamu, pre súrodencov a pre El. Najedol sa. Šiel si zabehať a po sprche sa opäť pustil do čítania. Ani nevedel ako a po pár stránkach už spal.

Streda prišla tak rýchlo. El po práci rýchlo zbehla k svojej babke. Priniesla jej obed a dali spoločne prať. Starká bola zvedavá, no nič jej nepovedala. Chcela poznať celú pravdu. Na moment prevetrala svoju kobylku a tesne pred sedemnástou hodinou už sedela a popíjala čaj u Nikolasa. Ani jednému sa nechcelo otvárať to, čo mali za úlohu spracovať. Fotky Niko vyzdvihol skoro ráno, no nepozrel sa na ne. Do toho ticha sa rozhostila symfónia padajúcich kvapiek. Objali sa a pobožkali.

„Tak na čo si prišiel?“ Držal ju v náruči a nechcel ju pustiť. Jemne sa odtiahla a pokračovala: „Vieš, ako veľmi je pre mňa, pre starkú a vlastne pre všetkých potrebné pochopiť, čo sa stalo a či je ešte nádej. Vieš to, však?“ Pozeral na ňu ako na prízrak a ako malé dieťa dal pokývaním hlavou odpoveď, že chápe.

„Vieš, pre mňa to je tiež bytostné. Už prvé riadky v tom zápisníku ma dostali do kolien. Postupne som ho prečítal celý. Len

neviem, ako to my, obyčajní ľudia, dokážeme vyriešiť. Podľa toho denníka sa aj policajti, čo to vyšetrovali, dostali veľmi blízko.“ Na chvíľu zastal, aby sa zhlboka nadýchol. „A takisto už nie sú medzi nami. Mám strach, že keď sa do toho pustíme, tak nás to môže stáť život.“

„Teraz nechápem ja, veď mi to vysvetli!“ El začala byť nervózna. Myseľ jej zablúdila k cigarete, no hneď to zavrhla.

„Vieš, že chcem poznať pravdu, El, no nechcem o teba prísť. Nechcem stratiť nikoho, koho mám tak bytostne rád. Ide o to, že sa mi zdá, že otca takisto obetovali, lebo vedel príliš veľa.“

Pozerala na neho ako na blázna. Nechápala. Veď jeho otec to mal všetko na svedomí.

„Ako to myslíš? Chceš mi povedať, že tvoj otec nebol vrah, ale takisto len obeť?“ Išlo to z neho ako z chlpatej deky. Nevedel, čo má povedať. Pozrel na tie fotky. Dúfal, že vypovedia viac ako jeho neurčité slová.

„Otvorme obálku s fotkami a azda i ty pochopíš.“ Vybral ich a jednu za druhou odkladal na novú kopu. El si v sebe začínala spájať fotky s tým, čo videla v papieroch. Začínalo to do seba zapadať. Všetky tie nezmyselné slová. Na každej fotke bol jeden a ten istý človek s Nikolasovým otcom a vždy iné miesto a osoba vedľa nich. Celkovo bolo na stole do sto fotiek. Sto životov detí, mužov, žien. No zrazu sa dostali k jednej fotografii, ktorá ju doslova ovalila. Pred vysokým domom stál jeho otec a jej mamina. Už si bola istá, že pôjde až na dno svojich síl, aby ju priviedla domov. Mamu a všetkých, pre

ktorých ešte osud nepovedal koniec. Skočila Nikovi do náručia a ticho sa rozplakala.

„Tak veľmi mi chýba. Jej objatie, neha...” Vzlykala a nevedela prestať.

Jemne jej utrel slzy a pobožkal ju. „Zvládneme to. Niečo vymyslíme a nájdeme všetkých, i keď sú to už roky.”

Po pár minútach sa začali venovať zápisníku a miestam, z ktorých boli účty. Priniesol i mapu Európy a väčšina pochádzala z východného a západného Nemecka.

Pár našli v Rakúsku a niekoľko v Anglicku. El vzala červené pero a všetko zaznačila. Vypísali si i mená ľudí. Obaja sa pozreli naraz na telefónny zoznam. Podľa mien chceli vyhľadať rodiny obetí, no potom si uvedomili, že to nemá význam, keďže Kováčov,

Uhliarov a podobných priezvisk je na celom Slovensku mnoho. Boli unavení. Položila si hlavu na jeho hrud' a len zatvorila oči. Cítila sa, že je v bezpečí.

Jemne ju poškrabkal po chrbte, pobožkal na vlasoch a zaspali v objatí. Bol štvrtok. Skoro ráno sa rozlúčili. Nikolas chcel prekvapiť El a kúpil dva lístky do kina. Potreboval sa pred prijímacími skúškami odreagovať. Obaja to potrebovali. Ako prechádzal okolo pošty, napadlo mu, že zavolá do Čiech. Predsa len to, čo zistili, je skutočne veľké, no potom to zavrhol. Ešte na tom popracujú a potom

napíše list alebo zavolá. Eliška sa nevedela na nič sústrediť. V hlave mala neustále tú jednu fotku s mamičkou. Vareška jej padala pri každom otočení sa. Dokonca si zmýlila soľ s cukrom. Po raňajkách si sadla na moment do miestnosti so zásobami a plakala. Pozrela cez pootvorené dvere a zrazu mala v sebe šialenú myšlienku. Takú šialenú, že ju sprvoti striasla zo seba ako mokrý pršiplášť, lenže sa na ňu nalepovala stále viac a viac.

Večer ju povie Nikovi a v piatok po jeho skúškach zabehnú i k starkej. Okolo pätnástej už bola vo svojom byte. Prezliekla sa a pozrela von. Jeseň bola v plnom prúde. Tie dni, keď sa Boh hrá s farbičkami a maľuje každý strom inou farbou. Tá maľba je proste úžasná. Po mamine mala krásny jesenný kabát. Ladil s jej vlasmi. Pred rokom si kúpila i čižmy javorovej farby. Obliekla sa a pomaly vyrazila k svojej láske. Nikolas ju už čakal a navaril. Dali si večeru a šli sa na chvíľu prejsť. Zastali na moste a pozerali na tú nádheru.

„Nesmierne ti to pristane,“ zalichotil jej Nikolas. „Mám pre teba jedno prekvapenie.“ Vytiahol dva lístky do kina a zamával nimi pred ňou.

„Vidíš! Akoby som niečo tušila, tak som sa takto vyparádila!“

„Myška moja zlatá, ale veď ty si nádherná stále!“ Zasmiali sa. Na moment aj zabudla, čo chcela Nikolasovi povedať.

„Počkaj, Nikolas!“ Zastala a pozrela mu do očí. „Dnes som v práci prišla na niečo ohľadom toho nášho pátrania. Čo keby sme šli hľadať mimo za hranice? Obávam sa, že tu nás nikto nevypočuje. Tak, ako si vravel, že tvoju sestru poslali kade-ľahšie. Mám ešte

mesiac dovolenky a mohli by sme pobehať tie miesta, ktoré sú v papieroch a zápisníku. Je mi jasné, že po takom čase sa mohli zmeniť, no za to nič nedáme. Čosi mám našporené, len si ešte dám spraviť pas. Čo ty na to?“

Nevedel, čo odpovedať. Chcel to vyriešiť, ale bál sa neuvážených rozhodnutí.

„Hm. Neviem. Najprv by sme mali nájsť niekoho, kto nám s tým pomôže. Netrápme sa tým teraz. Oddýchnime si a cez víkend sa do toho znova pustíme. Súhlasíš?“

Proti tomu nič nenamietla. I ona potrebovala aspoň na krátku chvíľu vypnúť. Páčilo sa jej, ako v nej Niko číta. I medzi riadkami jej slov. Nikdy nebola zamilovaná, no on vyzerá byť skvelý. Robil ju šťastnou a to ešte nikto nedokázal. Celý ten čas v kine sa držali za ruku. Popíjali kofolu a pukance im padali viac na zem ako do úst. Na konci premietania si obaja uvedomili, že nemajú ani páru, o čom ten film bol. Ona myslela na neho a on na ňu. Ich láska búrala všetky steny, za ktoré sa utiekali pred svetom. Odprevadil ju domov.

Pobozkala ho a nezabudla na to, že v piatok má skúšky. „Zvládneš to ľavou zadnou!“

Usmial sa. Celý život v jeho schopnosti verila len mamina a teraz je tu niekto nový, kto mu dodáva sily. Miloval ju. Držal ju za ruku a nechcel odísť. Ani ona ho nemala v pláne nechať ísť. Hodný moment stáli pred vchodom. Nakoniec ich nerozhodnosť ukončila suseda, ktorá potrebovala pomôcť s nákupom. Mala ju rada, tak neváhala a vzala jej z rúk obe tašky. Pohľadom si poslali bozky a už si

šli po svojom. Obaja nevedeli zaspáť. Nikolas pre El a El pre jej maminu a Nikolasa. Noc však nakoniec vyhrala a i keď boli od seba, sníval sa im spoločný sen. Príbeh dvoch s krídlami jedného anjela.

Kapitola 8 – Schod za schodom

Sadol si na okraj postele. Cítil, akoby sa v ňom niečo zlomilo. Pocítil v sebe hĺbku bolesti jeho milovanej El. Zdvihol sa a vykročil do kúpeľne. Bol ako omámený. Nevedel sa nijako sústrediť. Zrazu bola pre neho vysoká škola len vzdialenou možnosťou, o ktorú nestál. Dal si však sľub, že to aspoň skúsi. Sadol si do vane a pustil na seba ľadovú vodu. Trošku ho to prebralo. Zdvihol sa a vzal si uterák. Ani si nevšimol, že sa pár dní neholil. Vzal si britvu a štetku. Po pár minútach už vyzeral o pár rokov mladšie. Obliekol si rifle a košeľu. Do ruksaku vložil botasky, novú súpravu na behanie, fľašku s vodou, plavky a osušku. Zo školy mal ešte peračník, ktorý si našiel miesto na samom vrchu.

Vnútorne mu bolo jedno, ako dopadne. Prial si jediné. Pomôcť svojej láske.

Tesne pred pol ôsmou už stál pred katedrou a spolu s ním azda tridsať ďalších adeptov na študentský život. Začali písomnou skúškou. Test trval hodinu a pol. Tie otázky mu pripadali príliš ľahké. Miloval šport, tak poznal kto bol Coubertin, či kedy a kde sa konali prvé novodobé olympijské hry. Odovzdal vyplnený test. Vyšiel z miestnosti a pozeral cez dlhočiznú chodbu. Na jej konci bol

bufet. Sadol si na jednu z mnohých stoličiek a premýšľal, ako ďalej. O pár hodín už mal po všetkom. Mal z toho dobrý pocit. Vydal zo seba všetko. Rozhodol sa. Ani sa neprezliekol a v jesennom chladnom vánku sa rozbehol k Eliškinej starkej. Nebol ešte ani obed a už bol pri tej krásnej vrbe. Chytil sa jej a objal ju.

Spravil pár krokov a v diaľke už videl starkú, ako kŕmi zvieratá vo výbehu. Vedľa nej sa obtierala sivá mačka a psík. Vyzerala ako babička od Boženy Němcovej.

„Pozdravený!“ s úsmevom sa prihovril.

„Naveky Amen! Čo ty tu, Nikolasko?“

Nevedel ako začať, tak šiel na to okľukou: „Neviete, či k vám dnes príde Eliška? Chýba mi a to sme sa nevideli len pár desiatok hodín. Za posledné dni sme toho dosť vypátrali, no bojím sa, aby sa jej niečo nestalo. Stále rozmýšľam nad tým, čo spravili nevinným ľuďom a čo dokážu spraviť tomu, kto ich odhalí. Chcem pomôcť každému, kto bol ukrátený o svoje sny, rodinu a lásku. No nechcem, aby sa niečo prihodilo vám či El.“

„Eliška mi vravela, že dnes príde, tak ak chceš, len ju tu počkaj. Upiekla som bublaninu, tak si môžeme dať aj so šípkovým čajom. Inak, čo máš v tom ruksaku?“

Ako jej otváral dvere, tak jej začal rozprávať o teste, behu, plávaní. Postupne prešiel aj do hľadania dôkazov a vyrozprával jej veľkú časť objavov. Ani si neuvedomili, ako ten čas utiekol. El vstúpila do domu a bola prekvapená.

„Čo ty tu?“

„Bol som po testoch a cnelo sa mi za tebou, no nevedel som, kde ťa nájdem, tak som skúsil šťastie u tvojej úžasnej babky.“

El ho objala a pobožkala.

„Vravel som tvojej starkej, čo sme zistili. Dnes ráno som mal nesmierne ťaživý pocit. Pochopil som, ako veľmi vás tým všetkým trápim. Proste mám o vás obe strach a neviem, ako s tým pohnúť. Chápeš ma?“ V očiach mal slzy.

„Poklad, netráp sa. My so starkou sa takto trápime už veľa rokov. Pre nás je to, čo si zistil, ako sen. Strácali sme už nádej a ty si prišiel s iskierkou, ktorá sa mení na pochodeň osvetľujúcu tú nekonečnú tmu. Stojím pri tebe, nech sa udeje čokoľvek, a to sa nezmení. Je podstatné spoznať celú pravdu a zachrániť čo najviac životov. To je to jediné, čo je podstatné. Celé tie roky som reálne ani nežila a myslím, že ani ty. Tak sa neboj a spravme to, čo je v našich silách.“

„Lenže ako na to. Políciu môžeme hneď vylúčiť. Podľa skúseností mojej sestry. A mám navyše pocit, že tí, čo za to môžu, sú stále vo vedení polície i celého tohto štátu.“

„Macko. Rozmýšľala som nad tým a tiež som došla k podobnému záveru. Preto som ti povedala, že by bolo asi lepšie spraviť cestu do zahraničia. Dám si spraviť pas a obišli by sme všetky tie miesta.“

Po anglicky trochu viem, tak by to azda nebol taký problém, no veľká väčšina miest je v nemecky hovoriacich krajinách. Mám čo-to našetrené, i keď to nie je veľa, ale na tú cestu by nám to vyšlo.“

Sadol si. Hodnú chvíľu nepovedal ani slovo. Dával si to všetko dokopy ako puzzle. Hľadal tú správnu kombináciu, aby čo najmenej ohrozil El.

„El, mám to! Koľko je hodín?“

Všetci naraz pozreli na kukučkové hodiny.

„Ešte to stíhame. Posledný autobus do Česka ide o siedmej večer. Stihneme sa obaja zbaliť a vyrazíme do Olomouca. Cestou zavoláme z automatu švagrinej. Tam sa dohodneme na presnom postupe.“

Obe na neho pozerali a nevydali zo seba ani hlásku. Nakoniec však prikývli. Babka ich oboch objala a spravila im na čelo kríž, aby ich Pán Boh ochraňoval. Rezkým krokom vykročili na autobusovú zastávku.

Nikolas po troch zastávkach prestúpil na iný spoj. Dohodli sa, že sa o šiestej stretnú pred poštou. Ostávalo im ani nie dve hodiny času. El nemohla byť dlhšie ako na víkend, tak si vzala len ruksak a do neho bielizeň, hygienické potreby, niečo na jedenie, bundu a rifle. Pozrela do peňaženky a usúdila, že jej to musí vystačiť. Okolo pol šiestej už stála pred poštou. S Nikolasom to bolo o niečo pomalšie, no tiež prišiel na dohodnuté miesto len pár minút po El. Zavolať Libuške a tá mu celá natešená povedala, že príde po nich Peter.

„Niko, vieš, že môžem len na víkend? Predsa len by som si musela nahlásiť dovolenku, aby som mohla byť na dlhšie. Keď prideme na spôsob, ako sa posunúť vpred, tak spravím všetko pre vybavenie si pár týždňov voľna. Sama neviem, čo mám čakať, ale už by sme mali konať.“

„Anjelik, jasné. Merkujem to. Chcem sa porozprávať so súrodencami a aj s maminou. Jediné, čo ma straší je, že by som ťa ohrozil a mohlo by sa ti stať niečo zlé. Nedokázal by som s tým pocitom žiť.“ Odmlčal sa. Zhlboka sa nadýchol a vydýchol. „Nechcem ti spôsobiť bolesť. Prajem si len to, aby všetko skončilo dobre.“

Nastúpili do autobusu. Sadli si úplne dozadu. Držala ho za ruku a hlavou sa o neho oprela. Na pár desiatok minút si zdriemla. Prebudila sa kúsok pred hranicami. Celý čas na ňu pozeral. Každou sekundou ju miloval viac a viac. Nahol sa k nej a pobožkal ju na vlasy. Keď sa začínala prebúdzajú, tak ju po nich pohladil a pošepkal to, čo si myslel, že nikdy nevysloví: „Lúbim ťa.“ Zarazil sa, ale i tak sa jeho oči usmievali. Pritúlila sa k nemu.

„Detto, Macík.“

Tesne pred desiatou večer už prichádzali na olomoucké nádraží. Peter stál na nástupišti. „Seva, bratříčku!“

Niko vyšiel z autobusu a za ním Eliška.

„Chcel by som ti predstaviť lásku môjho života – Elišku.“

Peter jej ako pravý gentleman náznakom pobozkal ruku. Pozrel sa jej do očí a povedal: „Rád ťa konečne spoznávam. Verím, že opičiak veľmi nehnevá a cesta bola v poriadku.“

„Macko je skvelý,“ vyhlásila El. Červeň jej vyrazila na lícach. Hanbila sa, no mala čoraz väčšie presvedčenie, že nielen ona je obeťou, ale i Nikolasova rodina.

V jej duši sa rodil obraz ľudského hyenizmu. Ľudia, pre ktorých sú ostatní len číslom, ktoré sa pričiňuje na ich bohatnutí. Ľudia bez svedomia. Ľudia, ktorí ani nie sú ľuďmi. Cestovali po tichu. Okolo nich sa mihlo jazero a ani si to neuvedomili, keďže bola veľmi silná hmla. O pár minút už na nich skákala Guľka. Tešila sa, akoby Petra nevidela celé roky. Na dvore bolo trošku nasnežené. Opatrne vyšli po schodoch do domu. Zvítali sa s Libuškou, ich maminou a Amálkou.

„Chcel by som vám predstaviť moju priateľku Elišku,“ zahlásil Niko. „Jej starká sa poznala s naším starkým a poznali i ocina. Spoznali sme sa na jednej vyhládke neskoro večer a potom pár mesiacov som ju nevedel nájsť. Pán Boh však chcel, aby sme sa opäť stretli.“

Celý ten čas, čo o nej hovoril, tak jej pozeral do očí a pod stolom ju držal za ruku.

„Som šťastná, že vás spoznávam. Macko, eh, Nikolas mi o vás rozprával s toľkou láskou. Pred pár dňami, keď som bola u vás doma, sme spolu hľadali odpovede. Viete, mne sa v čase, keď ste ešte netušili, čo pácha váš manžel, otec, stratila mama a nikto ju nenašiel. Azda je to osud, no zistili sme, že veľa ľudí skutočne ešte môže byť

v zahraničí a chceme ich zachrániť. Našli sme zápisník, papiere a negatívy, ktoré dal Niko vyvolať.“

Nikolas vybral fotky i dokumenty na stôl.

„Niko, kde ste to našli?“ spýtala sa jeho mama. „Veď u nás vtedy VB všetko prehľadalo a nič nenašli. Teda aspoň tak to vyzeralo, lebo odišli s prázdnyimi rukami.“

„Mami, neuveríš, ale El našla tie veci hore na povale. Pamätáš si tú starú skriňu po dedkovi? Medzi haraburdami boli v jednej škatuli tieto negatívy. Hneď som ich dal vyvolať. Teraz vyvstáva otázka, ako ďalej? Pustíme sa do toho alebo sa vzdáme odpovede. Sám mám strach a nechcem nikoho ohroziť. Hlavne nie vás a El so starkou.“

„Nikolas,“ začala Amálka, „vieme, ako sa so mnou pred pár rokmi bavili na polícií, keď som tam prišla s mojimi zisteniami. Vieme, aká mentalita vládne na Slovensku a v Česku. Azda by nebolo zlé ísť ako návštevníci na miesta, kde boli urobené tie fotky.

Ak máte aj adresy, tak by to bolo skvelé. Na to však treba pas a veľa peňazí. Myslím, že by nebol problém, aby sme sa zložili a šiel tam niekto, kto by nás uistil, že to, čo mal náš tata v tej skrýši, je pravé. Lenže čo potom?“

„Hádam by som mal východisko, ale neviem, či by s tým tá osoba súhlasila,“ rozhovoril sa Peter. „Mám jedného priateľa ešte z detstva. Niko, veď ty ho poznáš. Andrej z Pionierskej ulice. Veľa

hlúpostí sme spolu povystrájali. Viem, že jemu môžem asi jedinému veriť. I keď nám vtedy zobrali otca, tak ostal pri mne a pomáhal mi sa z toho dostať. Hneď po revolúcii odišiel do Nemecka. Dal mi aj adresu, keď odchádzal. Boli sme v kontakte, tak keby sa na neho nakontaktujeme a spýtame sa, či by nám s tým mohol nejako pomôcť, tak by to mohlo nejako nabráť smer. Predsa len, on vie po nemecky, my nie. Dá sa mu veriť a hlavne by sa to potom dalo dokopy, ak to dotiahneme do konca.“

„Peťko a máš na neho i telefón? Žeby sme mu hneď zavolali,“ so záujmom sa pýtal Nikolas.

„A ja si v pondelok vybavím dovolenku,“ pridala sa El. Mamina však bola proti. Bála sa, že sa im niečo stane. Dost', že prišla o manžela, nechcela ešte prísť ani o jedno zo svojich detí.

„Deťúrence,“ ozvala sa mama, „na moment sa zastavte. Uvedomujete si, o čo tu ide? Ak je to všetko pravda, tak to siahla až k poslancom a najvyšším ústavným činiteľom. Vieme, čo sa dialo za totality a ak je to všetko tak, ako to vyzerá, tak ohrozíme životy veľmi veľa ľudí. Hlavne tie vaše sú veľmi ohrozené. Mám strach.“ Na moment premýšľali. Prešlo pár minút v tichu a El s obavami, že ich jej teória rozruší, vyslovila svoju domnienku.

„Dost' som o tom premýšľala,“ povedala El. „Celé noci si prehrávam to zmiznutie mojej mamy a vynárajú sa mi tie fotky. Viete, celé tie roky sme so starkou mali v sebe nádej, že sa mamička vráti. Nepripúšťali sme si, že by váš otec, manžel... Proste, že by bol za

osudom aj mojej mamy. Teraz však po tom všetko, čo sme zistili, nadobúdam pocit, že i vy ste obeťami.“

„Ako prosím, Eliška?“ nechápavo sa spýtala Amálka.

„Viete, celé mi to pripadá, že váš otec je rovnako obeťou. Vedel príliš veľa. Azda i niekto iný a museli na niekoho hodiť tie zmiznutia. A bohužiaľ si vybrali niekoho, kto sa do toho asi zahryzol a spoznal celé pozadie toho ohavného činu, ktorý sa neustále opakoval a ničil osudy toľkých rodín. Neviem. Možno sa mýlim, no nezdá sa mi, že muž, ktorý je vrahom, by mal takú úžasnú rodinu. Nevidím v tom logiku. Je hlúposť, aby muž, ktorý má dvoch synov, dcéru a skvelú ženu, takto vraždil. To nedáva zmysel.“

Nikova mama sa rozplakala a objala ju. „Eliška, si tu len chvíľu a...“

Amálka podala mamine vreckovku.

Keď si utrela slzy, nadýchla sa a pokračovala: „Každú noc, keď zaspávam, posielam Jurkovi do neba pusku a jednu modlitbu za odpustenie. Celé tie roky premýšľam a úprimne tomu neverím, že môj Jurko bol vrah. To nemôže byť pravda. Miloval svoje deti i mňa. Ku každému bol priateľský.“

„Počkajte!“ Prerušila ju Eliška.

„Moja starká mi vravela niečo o vašom mužovi, keď ho jeho otec brával do krčmy,“ začala El a vyrozprávala im príbeh, ktorý nedávno počula od svojej babky.

„Eliška, o tej príhode viem. Keď sme začali spolu chodiť, tak mi o tom povedal. Nesmierne ľutoval to, čo chcel spáchať. No doma nemali čo jesť. Hanbil sa poprosiť tvojich starkých, aby im pomohli.

Spravil hlúposť, ktorú si vyčítal celé roky. Toľkokrát chcel ísť za nimi a poprosiť ich o odpustenie. No nemal na to odvahy. Keď umrel tvoj dedko, tak chodil každú nedeľu na cintorín a nosil mu tam kvety. Zapálil sviečku. Och, Jurko môj.“

Na oknách sa začala vytvárať námraza. Čas utekal a všetci si to uvedomovali.

„Niko a ja pôjdeme do toho! Mám niečo našetrené, tak to na začiatok zvládneme. Mám ešte niečo cez mesiac dovolenky, tak si ju vyberiem a spravíme plán, aby to celé stálo čo najmenej. Peťko, prosím ťa, zavolaj tomu priateľovi. Nadnes máme dosť ťažkých myšlienok. Libuška, ty už vieš, či to je chlapec alebo dievčatko a kedy máš termín? Máš už vybraté meno?“ zmenila odrazu El tému.

„To si ma zaskočila. Úprimne sme chceli, aby sa volala dcérka ako vaša mamina a keď to bude chlapček, tak ako môj ocino. No uvidí sa. Nepremýšľala som nad tým veľa. Termín sa mi blíži. Jem stále viac a viac, takže myslím, že to bude chlapec. Peťko je viac v strese ako ja. Vždy, keď bábätko začne kopať, už vstáva a berie ma

do nemocnice. Verím však, že to všetci traja zvládneme a bude to v poriadku.“

Víkend ubehol ako voda v silnom prúde rieky. Podarilo sa im nakontaktovať na Petrovho priateľa a dohodnúť stretnutie v Karlových Varoch. El mala dva týždne na vybavenie dovolenky. V nedeľu večer už sedela na linke smer Banská Bystrica. Vo svojom srdci cítila, ako sa mýlila. Odsúdila ich ako všetci, a pritom bol ich otec zrejme nevinný. Povzdychla si a zavrela oči.

Kapitola 9 – Orkán pravdy

Zahrabala sa do perín a v lúči lampičky si premietala prosbu riaditeľke. Ešte nikdy si nevzala viac ako deň dovolenky. Navonok sa tvárila ako odvážna žena, no vo vnútri pociťovala veľkú dávku neistoty a neverila si tak, ako by sa patrilo.

Pondelok priniesol kopec snehu. Autobusom nemalo zmysel ísť. Privstala si a prešla sa. Po raňajkách šla do hlavnej budovy. Na prízemí, kúsok od bufetu, bola riaditeľkina kancelária. Pozdravila sa zástupkyňu a zhlboka sa nadýchla. Dvere boli pootvorené. Zaklopala na zárubňu. Čuduj sa svete, všetko dobre dopadlo. Riaditeľka ju objala a bez zbytočných otázok jej potvrdila dovolenku. Vybehla z dvier a s úsmevom sa rozlúčila. Týždeň v práci a potom mesiac voľno. Cez deň sa nikam neponáhľala.

Sem-tam sa pozrela cez okno a všetko bolo biele. Mala rada zimu. Končila niečo po pätnástej. Zbehla do Jednoty a kúpila drobnosti starkej. Cesty boli ako-tak zjazdné, tak to riskla autobusom. Už pri krčme však bolo nesmierne veľa snehu. Našťastie mala svoju milovanú páperovú vetrovku a čierne čižmy. Namiesto obvyklých pár minút kráčala k babičke temer pol hodinu. Našla ju pri pečení medovníkov.

„Mám ju!“ skríkla od radosti.

„A na niečo si nezabudla?“ karhavo na ňu ukázala vykrajovadlom.

„A áno starká. Pozdravený.“

„Naveky amen. Čo to teda máš? A ako si dopadla u Nikolasovej rodiny?“

„Dali mi dovolenku. Celý mesiac a už od budúceho týždňa. Nikolasov brat, Peter, má priateľa z detstva. Ten žije v Nemecku, tak sa s ním skontaktovali a o dva týždne sa stretneme v Karlových Varoch.“

„Jej, Vary, tam sme mali s твоjím starkým medové týždne,“ prerušila ju babka. „Nádherne kúpeľné mesto a úžasní ľudia. Nie, že mi neprinesieš oblátky!“

„To vážne? No vyberiem si peniaze a aj oni sa vyzbierajú a pomôžu s hľadaním. Ten mesiac ubehne ako voda a musíme spraviť čo najviac zastávok v Rakúsku, Nemecku a Švajčiarsku. Veľa ľudí malo skončiť i v Anglicku a inde po svete, ale na to už nebudeme mať peniaze ani čas. Potom, ak niekoho nájdeme, tak sa rozhodneme, ako budeme postupovať. Máme fotky a aj adresy všetkých miest, kde boli tí ľudia umiestnení.“

„Zlato moje. Vieš, do čoho sa púšťaš? Ak je pravda to, čo ste zistili, tak vám pôjde o život. Najlepšie by bolo, keby o tom vedelo minimum ľudí.“

Mám niečo navyše odložené, tak sa dohodneme, že ak by vám to nevychádzalo, tak ti vložím z mojej knižky na tvoju. A nehovor nie.

Obe chceme nájsť odpoveď, čo sa stalo s mojou dcérkou. No stále mi nejde do hlavy ten ich otec. To, čo tu vykonal pred desiatkami rokov, to snáď nerobili ani nacisti počas vojny.“

„Presne to nám vysvetlila ich mamina. On to nerobil preto, že by bol nejaký vrah. Hanbil sa za to ako žijú a nepriznal sa starkému, že nemajú čo jesť. Preto spravil tú hlúposť. Inak, pamätáš si, keď si mi vravela, že vždy, keď mu ideš na hrob zapáliť sviečku, tak tam vždy bola jedna bola navyše spolu s kvetmi? A potom to náhle prestalo? To bol on. Nesmierne si vás vážil a hanbil sa za to, čo vám spôsobil.“

Starká si sadla. Tvár si podoprela jednou rukou a premýšľala. „El, to myslíš vážne?“

Prikývla.

„Takže celé tie roky sme ho súdili a pritom on nechcel nič, len niečo na jedenie? Neskutočné, aké sú tie ľudské osudy. Keď je to tak, tak mu odpúšťam a prajem si, aby bol i on nevinný. Zajtra pôjdem na hroby a zapálím jemu i Nikolasovmu otcovi sviečku.“

Zo dve hodiny sa rozprávali. Eliška sa potom zviezla autobusom pred svoj dom. Pred vchodom bolo už trochu odpratané, no aj tak sa nevedela dostať cez vstupné dvere dnu. Našla lopatu a soľ. I keď bola unavená, za ani nie desať minút bolo pred vchodom o niečo bezpečnejšie. Výťahom sa nechala vyniesť až na svoje poschodie. Vyzula sa, vyzliekla a v ponožkách, pančuškách a podprsenke si sadla na pohovku. Na moment sa zasnívala. Držala svojho Macka v objatí a počula tie krásne slová, ktoré ju robili tak veľmi šťastnou.

Prebudila sa okolo jedenástej. Vzala do ruky zápisník, vkladnú knižku a pero. Na jednu stranu papiera si napísala sumu, akú mala našporenú a miesta, ktoré chceli za ten mesiac spoločne prejsť. Vecí, ktoré si musí ešte dokúpiť. Nemala ani poriadnu tašku či kufor, do ktorého by sa pobalila. Zhasla lampičku a zaspala. Dni sa predbiehali a blížil sa odchod. Volala s Nikolasom a dohodli sa na postupe. Bola ešte párkrát za starkou. Vybrala jej päťtisíc a dala jej ich. V ich srdciach horela nádej. Viera, ktorá jej šepkala: „Ešte žije!“

Nadišiel deň, keď sa s kufrom a ruksakom vybrala z práce na autobusovú stanicu. Cesta cez Donovaly bola zafúkaná a šofér šiel radšej nasadiť reťaze. Našlo sa pár chlapov, pre ktorých nebol problém mu pomôcť. Počkali pár minút a vydali sa rovno za pluhom.

Na kopci tesne pred nadjazdom pre lyžiarov reťaze dali dole a cesta už pokračovala bez vážnejších prekážok. Do Olomouca dorazila tesne po polnoci. Už keď prichádzali na výstupište, zbadala svojho Macka. Stál pri bufete a akurát podával Petrovi čaj. Obaja boli zababušení. Predsa len už dosť mrzlo. Nikolas sa rozbehol k zadným dverám a El mu skočila do náručia. Počkali na vodiča, ktorý otvoril bočné priestor s batožinou. Cesta trvala o niečo dlhšie, no tesne pred jednou už Nikolas objímal Elišku v kúpeľni. V istých momentoch života netreba slov. Dotyk, pohľad, vášeň srdca vypovie oveľa viac, ako tisícky slov.

Videli sa pred dvoma týždňami, no mali pocit akoby sa nevideli roky. Objímal ju zozadu. Nežne jej držal dlane a bozkával jej krk. Vzdychala a túžila sa s ním milovať. Únava však bola silnejšia.

Pobozkala ho na pery. Potiahla ho do izby. Lahla si do postele. Vzal paplón a zakryl ju. Sadol si na okraj postele a ďakoval Bohu za El. Pobozkala mu dlaň a zatvorila oči. Pritúlil sa k nej. Hlavu si položila na jeho hrud' a s krásnym úsmevom na perách si vydýchla. Bola šťastná a vedela, že v jeho náruči sa cíti v bezpečí. Prstami jej prešiel po chrbte a dlhým bozkom na vlasy pošepkal bezo slov *milujem ťa*.

Svitol nový deň. Cez oblok svietilo slnko. Na strome sa bili dva vrabce a štebotom sa hádali. El a ani Nikovi sa nechcelo spod perín. Mali však smolu. Otvorili sa dvere a medzi nich skočila Kristínka. Odkedy začala cupotať, tak sa nevedela zastaviť. Amálka za ňou pribehla a hneď sa ospravedlňovala.

„Poklad, volali sme opäť s tým Peťkovým kamarátom a stretneme sa už zajtra. Povedal, že pokiaľ je to vážne, tak nemá problém prísť za nami sem. Mám pocit, že nám skutočne pomôže. Nech len pomôžeme čo najviac ľuďom a nájdeme i tvoju mamičku.“ Chytila ho za ruku a pobozkala na ňu.

„Niko, starká mi dala tiež nejaké peniaze, tak budeme mať, verím, dosť na našu cestu. Žiadne peniaze nevynahradia ten pocit, keď zachránime, čo i len jediného človeka.“

Libuška sedela oproti nim a za ňou stála Nikolasova mama. Obe sa tak potmehúdsky usmievali. Prečo? To vedeli len ony. Žena vždy vie viac, ako vypovie slovami.

Peter bol ešte v práci a Amálka mu bola zaniest' obed. Sľúbil jednému známemu, že mu opraví auto.

„Zajtra navarím ja!“ vybehlo z EL.

„A ja ti pomôžem, Eliška. Ved' nás tu bude ako hadov,“ doplnila ju Nikolasova mamina.

Sobota ubehla veľmi rýchlo a už sa všetci chystali na deň D. Všetci mali strach z toho, čo malo prísť. Andrej sa ukázal okolo obeda. Ženy boli šikovné a už dávno bolo navarené a napečené. Spravili tri kurence s plnkou a hydinovú polievku. Moravské koláče rozvoniavali doďaleka, všetci ich milovali. Najedli sa. Peter s Andrejom si otvorili pivo.

„Peter, som rád, že sa po takom dlhom čase vidíme. Z telefonátov som však mal pocit, že sa deje niečo vážne, preto som odložil lyžovačku v Gasteine. Predsa len sú podstatnejšie veci ako nejaká klzáčka dolu kopcom.“ Andrej sa pozrel na Petra a čakal uragán.

„Priateľ môj, ani nevieš ako si ja, i všetci, čo tu sme, vážime, že si k nám prišiel. Bol si jediný, kto sa neotočil chrbtom vtedy a ani dnes. Radšej sed' a daj si za jeden. Vieš, čo spravil náš otec, no a tam je ten problém. Je možné, že ocinko vedel príliš veľa a chcel to dať nejakovon. Doplátil na to a odsúdili ho. Popravili. Celý proces bol nesmierne rýchly a za týždeň sme už otca nemali. Nevedeli sme sa z toho spamätať. Vlastne, stále sme z toho v šoku.“

„Kam tým smeruješ, Peter?“ prerušil ho s dávkou zvedavosti.

„Počkaj pár minút a dozvieš sa veľa nových informácií. Ja som dostal od ocina len čriepku, keď mi ho dovolili naposledy pozrieť. Amálka tiež časom zistila nejaké veci, no to hlavné objavil Nikolas a jeho priateľka El.“

Nikolas sa pozrel na El a nevedel, či ma začať on alebo ona. Nakoniec sa odhodlal na to podstatné sám. „Ak mám byť úplne úprimný, tak z toho, čo sme zistili, máme strach. Nechcem nikoho ohroziť a hlavne si prajeme zachrániť ľudí, ktorých uniesli s istým cieľom. Nevie, koľkí zo zoznamu ešte žijú, ale s El by sme chceli nájsť každého. Rodiny unesených i mŕtvych si zaslúžia poznať pravdu. Našli sme negatívy, ne ktorých vidno miesta, kam tých ľudí zrejme umiestnili. Vyzerá to ako nejaká trofej, no pre nás je to hlavne dôkaz.

Problém je, že nitky sa spájajú u najvyšších predstaviteľov štátu. Dokonca to vyzerá aj na krytie zo strany bývalej verejnej bezpečnosti. Vytvorili sme aj mapu, na ktorú sme tie miesta zakreslili. Teba by sme chceli poprosiť o jednu veľkú pomoc. Máš plné právo povedať nie a nebudeme ti nič vyčítať. S Eliškou a celou rodinou sme dali dokopy financie na cestu k miestam na tej mape. Potrebujeme však pomoc, keďže ani jeden z nás nevie ani slovo po nemecky.“ Andrej len sedel ako prikovaný. Pozeral na neho s prekvapením a myseľ mu pracovala na plné obrátky. Vtom prerušila Nikolasa El.

„My sa nepoznáme. I ja som od Bystrice. Môj osud je ale trochu iný. Moja mama zmizla pred veľa rokmi, no táto fotka, na ktorej je, mi dáva nádej.“ Položila pred neho fotku s jej milovanou maminou a pokračovala: „Viem, že to, o čo ťa prosíme, je nesmierne zložitá a máš svoj život, no je mojou povinnosťou odhaliť pravdu. Sľúbila som to svojej starkej. Netušíš, ako veľmi si prajem, aby sa po toľkých rokoch ešte zvitáli v objatí. Lenže tu nejde len o moju mamičku, ale aj

o mnohých ďalších ľudí. Tento zoznam môže byť len vrchol ľadovca a všetko svinstvo, ktoré sa dialo, mohlo byť biznis najvyšších. Zober si čas a zajtra, keď budeš odchádzať, nám povieš, či do toho pôjdeš, alebo to ostane na nás.“ Chytila ho za ruku a stisnutím mu úprimne poďakovala. Andrej neváhal ani minútu.

„Hm. Ako rozmýšľam, tak rozmýšľam... Idem do toho. Ide o príliš veľkú vec a čo by som to bol za chlapa, keby som odmietol?

Zajtra si zavolám do práce, že na tú lyžovačku predsa len pôjdem, ale bude to zásterka pre hľadanie pravdy. Zavolám aj svojej žene, no poviem jej len to, že sa nemá báť a na dovolenku pôjdeme cez leto a že v pondelok prídu dvaja priatelia zo Slovenska. Nepoviem jej viac, len to, že vám chcem pomôcť nájsť prácu a ubytovanie v Nemecku. Netreba nikomu nič vraviť. Je to skutočne veľmi nebezpečné a musíme byť opatrní.“

Všetci tam sedeli a stáli ako prikovaní. Čakali skôr odmietnutie. Predsa len sa s Petrom roky nevideli a nedá sa čakať od cudzieho človeka, aby ohrozil seba a svoju rodinu.

Nikolas si pobalil veci. Skontrolovali dokumenty a tašky si dali na jedno miesto, aby sa ráno nezdržovali. Chvíľu pozerali televízne správy a tesne po desiatej si šli všetci ľahnúť. El držala Nikolasa za ruku a pozerala na plafón.

„Poklad, mám strach. Mám veľa

otázok a príliš málo odpovedí. Jediné, čo viem, ach, skutočne len jedno viem naisto a to, že to nemôžeme vzdať, pokiaľ bude čo i len jeden človek v kolónke nezvestný.“ Pobožkal ju. Viac nepotrebovala.

Ranná hmla zahaľovala celé okolie. Akoby aj príroda cítila, že sa má niečo stať. Libuška si robila nesku a mamina zalievanú kávu. Nikto neprehovoril. Mali strach. Peter šiel už skoro ráno do práce a s Andrejom sa rozlúčil už večer. V rádiu na Českom rozhlase šli správy. Pred ôsmou si sadali do auta a vyrážali do neznáma. Čakala ich šesťhodinová cesta do dedinky neďaleko Drážďan, kde žije Andrej. Volá Dröschkau a je pri jednom krásnom jazere. V okolí nie sú také kopce ako v Olomouci, avšak je tam veľa nádherných miest.

Kúsok za Libercom si spravili prestávku. Nikolasova mama im spravila rezne s chlebíkmi a uhorkami a v termoske mali čaj. Zhodli sa, že najlepšie bude, keď začnú pátrať v okolí jeho bydliska. Na mape bolo vyznačených pár miest, tak to bude ich úloha na utorok až štvrtok a keby nepokročili ďalej, tak pôjdu smer Mníchov a západ Rakúska. Tesne pred zotmením už Andrej parkoval v garáži.

„Hallo, Schatzi!“ s objatím ho pobožkala žena Inge.

„Mein Pombär und wer ist das? Peter?“ spýtala sa so záujmom.

„Nein, Nikolas mit Elisabeth. Er Peter Bruder ist. Sie Nikolas Freundlin ist aber beide und Deutsche Sprache das passt nichts. Sie möchten in Deutschland wohnen und Sprache Lernen.“ Inge sa usmiala.

„Tak vitajte u nás priatelia.“ Pozerali na seba a až potom to obom došlo. Ved' ona hovorí po slovensky.

„Ako to?“ vypadli jediné dve slová z Elišky. Inge im vysvetlila, že bola na Slovensku vo Zvolene ako výmenná študentka a vlastne tam sa spoznala s Andrejom. To bolo už v čase, keď do Banskej nechodil a po páde opony sa rozhodli pre odchod. Ona musela a on chcel. Jej rodina ho prijala s rozpakmi. Predsa len bol z východného bloku, avšak stačilo pár dní a ľady sa prelomili. Zistili, že je pracovitý a hlavne čestný. Prijali ho a o rok už bola svadba. Plánujú bábätko, no ešte chcú niečo našetriť a možno presťahovať sa viac na západ. Inge vyzvedala, čo by El rada robila, i Nikolas. Ustlala im v hosťovskej izbe. Tesne pred polnocou sa rozlúčili.

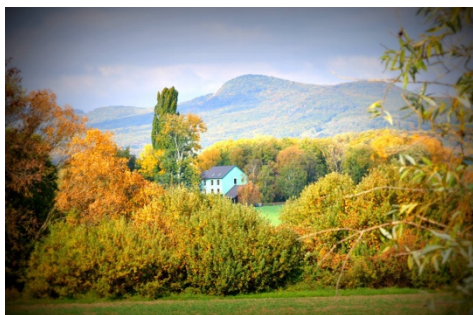
El mrzelo, že klamú jeho žene, lenže potom si uvedomila, o čo reálne ide a zmenila pohľad na ľútosť.

„Macko? Tak už asi cúvnuť nemá zmysel. Sme tu. Máš strach?“

„Poklad, najväčší strach mám o teba, Andreja a všetkých, čo o tom vedia.“

Chytila ho okolo pásu a vydýchla si.

Ráno nestrácali čas. Zamierili do ani nie pol hodinu vzdialeného mestečka Torgau. Podľa údajov, ktoré mali vypísané, sa ocitli kúsok pred centrom mesta. Smerovali na most cez rieku Labe. Pár desiatok metrov od mosta sa dali na sever po poľnej ceste vedúcej pozdĺž hrádze. Pred nimi bol železničný podjazd

a za ním už stálo zopár budov, ktoré pred zrakmi ľudí chránil pás lesa. Nebyť novších budov, tak by to vyzeralo ako opevnenie z rímskych čias. Tesne za podchodom Andrej zastavil.

Pozrel na fotku a adresu. Všetko pasovalo. Teraz len vymyslieť, čo povedať. Z auta vyšli všetci. Prešli k hlavnému domu a zdal sa opustený. Prešli okolo celej usadlosti a všetko naokolo bolo zarastené. Vzadu stálo staršie auto. Značka bola strhnutá. Nikolas sa sklonil a otočil ju. Bola ruská. Nechápavo sa pozreli na seba. Na dome bolo už dosť rozbitých okien.

„Chlapi, a čo keby som cez tie pivničné rozbité vbehla dovnútra a popozerala sa tam po nejakých dôkazoch? Nemám z toho miesta veľmi dobrý pocit, ale niečo ma tam ťahá, hm?“

Andrej ju chytil za ruku. „Si normálna? Veď to je protizákonné!“

„Ja viem, lenže mám vnútorný pocit, že tam musím ísť a ten dom vyzerá pekných pár rokov neobývaný. Vy dávajte pozor a keby sa niekto blížil, tak začnite hovoriť po rusky. Vtedy pochopím, že musím čo najrýchlejšie odísť.“

Krútili hlavou. Nakoniec súhlasili. Ani jeden z nich však nebol dostatočne úzky, aby sa prevliekol oknom do pivnice. Andrej si spomenul, že má v aute ručnú lampu. Zbehol po ňu a zrakom skontroloval okolie. Všade bolo ticho až z toho mrazilo. Nikolas držal Elišku a tá sa pomaličky nohami napred spúšťala do tajomného sveta. Nohou zavadila o stoličku. Podvedome si ju pritiahla a opatrne sa na ňu postavila. Baterka, ktorú mala vo vaku, sa jej skotúlala kdesi do tmy. Našťastie, jemný prúd lúčov denného svetla jej ukázal, kde je.

Rýchlo ju zdvihla a s obavami zapla. Pomaličky prešla cez celú miestnosť. Nebolo tam toho veľa. Jedna stolička, zopár starých novín. Inak len pach rozpadávajúceho sa domu. Hneď vedľa bojlera viedli schody na prízemie. Dvere najprv vyzerali byť zamknuté, no stačilo len viac potlačiť a povolili. Vypla baterku. Kuchyňa bola strohá a v jednej zo skríň našla konzervy, ktoré boli už niekoľko rokov po záruke. Jednu si vzala a hodila do vaku. Cez chodbu sa dostala do obývačky. Jedna pohovka, televízor a pod stolíkom zväzok bankoviek aj s listom, do ktorého boli zabalené. Boli to už zožltnuté doláre. Papier mal už tiež čo-to za sebou. Vybehla do podkrovia. Všade bol len neporiadok, ale nič podstatné. Andrej s Nikolasom počuli v diaľke auto. Dali jej znamenie a vytiahli ju von. Našťastie sa z auta vykľul traktor a veľmi ďaleko od nich odbočil mimo zorný uhol. Sadli si do auta a chlapi na ňu hodnú chvíľku pozerali.

„No dobre. Vy chcete vedieť, či som niečo našla. No našla som. Macko, vieme, kedy zavreli tvojho tatina, však?“

„Áno. Bude to dvadsať rokov. Prečo?“

„V kuchyni som našla konzervy z roku 1973. Ďalej som šla do obývačky a tam som pod stolom objavila tento zväzok.“ Hodila ho Nikovi do rúk. Zahľadeli sa na to.

„Počkaj. Chceš mi povedať, že len tak sú v polorozpadnutom dome pohodené tisícky dolárov?“ neveriacky sa na ňu otočil Andrej.

„A boli zabalené do tohto papiera. Sú na ňom nápisy, ale nerozumiem im.“

Podala mu ho. Opatrne si ho vzal do ruky. „Je to po nemecky. Pravda, už je to ťažšie čitateľné, ale nie nemožné to preložiť. Píše sa tu: Zásielka číslo 4125. Miesto doručenia je rovnaké ako táto adresa. Dátum 17. 5. 1973. Počkaj. Koľko máte ľudí v tom zozname a na fotkách? Bavili sme sa o nejakej stovke a nie o stovkách a určite nie o tisíckach!“

Všetci zbledli. Uvedomili si, že to, čo majú oni, je len vrchol ľadovca.

Niko začal nahlas premýšľať: „Čisto teoreticky, ak sa nad tým zamyslím, tak to nemusí byť len o Československu, ale o celej východnej Európe, veď preto tá ruská značka. Lenže potom na to potrebujeme pomoc polície a podobne, lenže kto nám to uverí? Doma nikto a tu sme len cudzinci. Je to horor. Mrazí ma z toho. Cítim sa ako muž, ktorý stúpil do betónu, ktorý pomaličky tvrdne. Hm, asi bude najlepšie, keď pôjdeme na ďalšiu adresu. Čo vy na to?“

Neváhali. Otočili auto a vybrali sa ďalej na západ. Cesta do Coswigu bola o niečo dlhšia. Hodinu a niečo v totálnom tichu. Počuli len zvuk motora a aj pri zmene smeru bolo počuť iba ťukanie smerovky.

V Kliekene odbočili z hlavnej cesty na vedľajšiu a po ďalších päťsto metroch Andrej zastavil na rázcestí. Adresa Auenweg 12 a nikde nebol žiadny dom.

„Chlapi, pozrite tam! Smerom k rieke, či čo to tam je. Tam je niekoľko budov. To by mohlo byť ono, či?“

Zamierili tam. Trvalo to len okamih a pred nimi sa odvíjala rovnaká scenéria, ako pred pár hodinami. Opustené budovy. Veľa neporiadku. Pár rozbitých okien. Statok, o ktorý sa už dlho nikto nestará. Teraz sa rozhodli, že sa rozdelia a jeden bude strážiť a dvaja budú hľadať po budovách. Andrej si sadol do auta a vyšiel pred statok. Nikolas si vzal pravú stranu a El stred a všetko bližšie k rodinnému domu. Po dvadsiatich minútach sa stretli a spolu sa vybrali do domu.

„Niko, našiel si niečo? Ja veľké nič. No i tak mám strach a obrovský,“ Chytila ho pevne za ruku a potlačili dvere na dome. Odhrnuli kopec prachu a stáli v predsieni. Hneď ich ovanul ťažký zápach. Podľa všetkého to bola pleseň.

„Počkaj. Musíme sa ponáhľať. Tá pleseň môže byť veľmi nebezpečná. Dajme si aspoň cez nos a ústa oblečenie.“

V každej miestnosti sa zdržali menej ako minútu. Všade bol len jeden veľký neporiadok. Špina, prach a čierna pleseň. Na poschodí boli dve izby. Tá prvá bola bez nábytku, lenže druhá bola zariadená. Kancelársky stôl a skrine, starý písací stroj a v ňom ešte zaseknutý list. Eliška sa k nemu sklonila. Opatrne ho vytiahla. Nikolas postupne otváral skrine. Boli v nich nejaké knihy, nič podstatné. Stolík mal aj jednu zásuvku. Skúšala ju vytiahnuť. No zdalo sa, že bola zamknutá.

Stôl bol v dezolátnom stave. Keď sa oň Niko oprel, doslova sa rozpadol na viac kusov a zrazu spod neho vyletel kľúč. Nechápavo naň pozerali.

El sa otočila a začala búchať po stene. Nikolas robil to isté z druhej strany. Čo čert nechcel, tak sa stretli, a vtom to zadunelo. Trvalo im to len pár sekúnd, kým sňali obraz. Pred nimi bol menší trezor. El skúsila kľúč a pasoval. Pootvorila ním a pred nimi bol priestor veľkosti krabice od topánok. Nikolas sa načiahol dovnútra a vytiahol niekoľko audiokaziet a kaziet do kamery. Za nimi bol malý zápisník. Keďže tam bol po celý čas schovaný, vyzeral ako nový. Ani ho neotvorili. Zatvorili sejf a zobrali všetko, čo bolo vo vnútri. Rýchlym krokom vybehli z domu. Andrej si ani neuvedomil, že už sú pri ňom. Zľakol sa, keď ho Niko potľapkal po pleci.

„Tak?“ spýtal sa zvedavo.

Ukázali mu kľúč a kazety.

„Odkiaľ to máte? Ten kľúč nie je náhodou k trezoru? Audiokazety vieme prehrať aj tu v aute, no kameru máme doma a musíme to prehrať vtedy, keď bude Inge preč. Je to všetko, čo ste našli?“ El vkĺzla do svojej bundy a vytiahla zápisník. Neodvážili sa ho už otvárať. Mali ešte pár zastávok pred sebou a nechceli sa viac rozrušovať. Všetky veci dali do kufra, nech si cestou nevytvárajú zbytočné hororové scenáre.

Premýšľali, či ešte pôjdu na iné miesta, ale mali toho už dosť. Psychika dostala zabrať, a tak sa vybrali domov.

„Len tak nahlas premýšľam,“ rozhovoril sa Andrej. „Je to mimo môjho chápania. Mimo všetkého, čo je ľudské. Čisto teoreticky, z východného bloku sem privádzali tisíceky ľudí, ale načo? A to nikomu nechýba ani jeden z nich?“

Veď ako tak premýšľam. Už dávno to malo byť v správach po celom svete, ale akoby ani nikto netušil, že sa takéto niečo dialo. Takže keď sa nad tým zamyslím, môže to byť veľmi prepracovaný plán, kde ani rodina strateného nevie, že je stratený. Deti môžu byť z detských domovov a muži a ženy z väzníc, poprípade to boli prostitútky. Ale stále neviem, prečo by to robili a prevádzali by ich mimo ich domov. Mám z toho veľmi zmiešané pocity. Veľmi zmiešané.“

Necelé dve hodinky im trvala cesta do Dröschkau. Inge ešte nebola doma, tak si dali niečo pod zub a vybrali z auta peniaze s papierikom, všetky kazety a zápisník.

Na VHS rekordér zapojili kameru, avšak nebolo nikoho, kto by sa odvážil vložiť kazetku a stlačiť play. Len tak tam sedeli. Nakoniec sa odhodlala El. So zatajeným dychom sledovali hrôzu, ktorá sa pred nimi odohrávala. Z dodávok vykladali ženy, deti, mužov. Triedili ich a posielali do tých hál, ktoré boli ešte ako nové. Pre deti si prichádzali rôzne páry a muži boli po pár dňoch posielaní preč. Ženy dostávali minimálny prídel stravy. Natáčali s nimi odporné sexuálne scény. Nikolas to nevydržal a vypol to.

„Čiže čierny obchod ako vyšitý,“ prehovoril s bolesťou v hlase.

„Stále mám pocit, že je to len zlý sen,“ ozvala sa El. „Zobudím sa a mamička ma bude držať za ruku a pôjdeme spolu na zmrzlinu.“

Toto nemôže byť skutočné a najhoršie je, že i keď zistíme úplnú pravdu, tak nevieme, komu sa dá veriť. Predpokladajme, že keď

o tom vedeli politické špičky a azda aj ti najvyšší policajti v ČSFR, tak to bude rovnaké v celom rozpadnutom bloku. Celé mi to však pripadá, že po zmenách, ktoré prišli na prelome deväťdesiatych rokov, sa to celé buď rozpadlo alebo to vymysleli inak, aby mohli ďalej viesť tento svoj výnosný obchod. Musíme byť i tak nesmierne opatrní. To, že tam zabudli nejaké dokumenty signalizuje len rýchly presun inde. Takže keď budeme na tých miestach, musíme byť ešte viac opatrní. Všetky tie usadlosti sú dobre skryté, ale to neznamená, že nás tam niekto z dediny nemohol vidieť. Možno niekto, kto bol dokonca súčasťou toho kolosu. Auto by sme mali parkovať čo najďalej, ale tak, aby bolo stále na očiach. Mali by sme sa tváriť ako turisti, čo proste zabľúdili. Musíme však vymyslieť skryšiu pre dôkazy.“

„Dáme to do stodoly, ktorá je tu neďaleko,“ navrhol Andrej. „Je tam jedno miesto, kde sa zdvihne kúsok podlahy. Je tam dosť veľký priestor aj na ďalšie veci, ktoré nájdeme.“

Do plastového obalu potom vložili všetky nájdené dôkazy. Andrej s Nikolasom sa boli prejsť k stodole, kde ich schovali. Bolo načase, keďže sa Inge vracala z práce.

„Na Hallo Freunden!“ ozvala sa pri vystupovaní z auta. Na moment zastala a uvedomila si, že Niko nevie po nemecky.

„Prepáč mi. Zabudla som. Ako ste sa dnes mali? Boli ste niekde?“ Andrej ju chytil okolo pásu a pobožkal.

„Previezol som ich po okolí a rozprávali sme sa, že by sa dali na nemčinu.“

„Ale, veď to ich môžeme učiť my dvaja. Namiesto hodiny jogy sa...“ V strede vety prestala a začala prijímať skvelú vôňu z domu.

„Toto som raz cítila u vás na Slovensku, keď som sa prechádzala sídliskom, ale ani za toho oného nemám predstavu, čo to môže byť. Počkaj vy dvaja ste tu, čiže jediný, kto môže túto dobrotu robiť, je Elisabeth.“

Vošli do domu a vyzuli sa. Už v predsieni sa im zbíhali slinky.

„Čo dobrého kuchen?“ spýtala sa Inge opierajúc sa o zárubňu.

„Lokše s pečienkami. Také tradičné slovenské jedlo.“

„Tak toto ma naučíš variť!

Poklad, a toto si doma nejedával? U vás som to nikdy nejedla.“ Ukázala prstom na Andreja a pohľadom pokarhala.

„Hm, ale u nás to vieš ako fungovalo. Viac som jedol po

vonku a doma len nejaké cestoviny a maximálne mäso. Rodičia nemali k vareniu či pečeniu vzťah. A je vcelku veľká vec, že nedeľný obed varím ja.“

Usmiala sa na neho. „Veď ja to nemyslím v zlom, len sa mi zdá, že tá slovenská kuchyňa je oveľa pestrejšia, ako tie naše wüsty a samé mäso.“

El sa k nej naklonila a pošepkala: „Neboj, ja aj moja mama a starká milujeme variť a piecť. Robím kuchárku v školskej jedálni. Čo- to ťa naučím.“

Spoločne dokončili večeru a chlapi pripravili stôl. Schuti sa najedli. Rozprávali sa o možnostiach ako začať žiť v Nemecku i o tom, ako ich Inge s Andrejom budú učiť po nemecky. Bolo im ľúto, že Inge klamú, no báli sa o ňu.

Prišiel nový deň. Vyprevadili skvelú hostiteľku do práce a dohodli sa na dvoch maximálne troch miestach. Boli o niečo vzdialenejšie, ale podľa mapy to vyzeralo na to, že mohli byť nejakým prestupným centrom. Hneď, ako vyrazili na juh, začalo snežiť. Akoby sa svet spomalil. Do Grabfeldu to mali cez tristo kilometrov, no po diaľnici to ubehlo ako voda. Tesne pred obedom už odbočovali v Römhilde k svojmu prvému cieľu.

Autom pokračovali ďalej do lesa. Nechali ho stáť na čistinke. Poriadne sa obliekli a vydali sa vari dvesto metrov naspäť. Znova sa ocitli v priestore obklopenom lesmi.

Asi na troch hektároch boli rozmiestnené budovy rôznych veľkostí. Tentoraz sa rozdelili tak, že Andrej najskôr celé priestranstvo skontroloval a potom sám vybral najpravdepodobnejšie domy, do ktorých postupne šiel. El s Nikolasom sa prechádzali a tvárili sa, že tadiaľ len prechádzajú. Netrvalo dlho a z diaľky počuli prichádzať vozidlo. Zakričali na Andreja, ale ten ich nepočul.

Rozbehli sa do lesa a z dobrého úkrytu pozorovali auto. Už aj Andrej počul hluk motora, preto sa rozhodol ostať vo vnútri a spoza skrine sledoval prichádzajúceho neznámeho. Neďaleko jeho skrýše zastavilo čierne BMW.

Na prekvapenie z neho vystúpila žena v stredných rokoch. Smerovala do vedľajšieho domu a neustále sa obzerala. Andrej zaostril a prečítal poznávaciu značku auta. Pochádzalo z Rakúska. Netrvalo ani pár minút a do objektu prišli ďalšie dve vozidlá. Každé z inej krajiny. Jedno bola Volga z Ruska a ďalšie bola česká Tatra.

Tak to ešte neskončilo, pomyslela si El. Andrej sa vytratil zadným východom a vybral sa nepozorovane k svojmu autu.

Prepadol ho strach, pretože nikde nevidel Nikolasa s Eliškou. Začal však triezvo uvažovať a sadol si do auta. Vedel, že oni zaregistrovali pohyb určite a azda mu dávali i znamenie, no nepočul ho. Povedal si, že vyčká pol hodinu a potom sa tam vráti.

Nikolas postrčil El a ukázal jej, ako Andrej odchádza z domu. Vydýchli si, keď vedeli, že už je v bezpečí.

„Niko, čo keby sme šli bližšie? Počujem len každé tretie slovo a aj to je po rusky.“

Zdvihla sa a spravila prvý krok. Niko ju chytil za ruku.

„Stoj!“ takmer šepotom prehovoril.

Nechápavo sa k nemu potočila. Chvíľku na seba len pozerali.

„Veľmi riskuješ. Musíme si pozrieť, kde je najlepšie miesto a hlavne, aby nás dovtedy nezbadali. Vidiš, že sa neustále obzerajú. Skúsim hodiť tento kameň na druhú stranu a potom sa rýchlo presunieme do tej haly asi pätnásť metrov od nich. Môže byť?“

Súhlasila. Nikolas sa zahnal a sám bol prekvapený, ako ďaleko dohodil. Všetci traja zareagovali na hluk a pozreli sa jedným smerom.

To bola chvíľa, keď to Níko s El využili a dostali sa na vopred dohodnuté miesto.

Jeden z mužov sa šiel presvedčiť, že ich nikto nesleduje. Po ani nie piatich minútach prišiel a pokračovali v začatom rozhovore. Obaja im rozumeli, keďže ruštinu mali v škole.

Z celého toho porozumeli, že začne nová vlna prísunu lacnej pracovnej sily, ale aj žien a detí. Čech sa hneval na prezidenta, ktorý prepustil všetkých recidivistov, a tak im veľké množstvo ľudí uniklo. Začali sa však rozmáhať mafiánske skupiny špecializujúce sa práve na obchod s bielym mäsom. Riešili, že mladé ženy budú unášať pod pokrývkou výnosných prác v zahraničí a vytvoria sieť agentúr. S deťmi si robili ten najmenší problém. Detské domovy v celom východného bloku sú pod ich kontrolou. U mužov sa ešte vymyslí nejaký figeľ, ako to bolo napríklad posielanie do baní a podobne v rámci väzenských programov.

Dohodli sa na novom hesle a po pol hodine už boli muži preč. Žena si ešte zbehla do domu, a keď z neho vychádzala, držala v ruke zväzok bankoviek a kľúčov.

„El, premýšľam a dávam si jednu základnú otázku, že kto za tým všetkým stojí. Budeme si musieť dávať sakra pozor.“

Chytili za ruku a vykročili k Andrejovi. Ten si už od nervozity obhrýzal nechty. Keď ich zbadal, tak vyskočil z auta, že si od samej radosti buchol čelo o horný okraj dverí.

„Pre pána Jána, čo ste tam tak dlho robili? Ani si nepamätám, kedy som si naposledy obhrýzal nechty a aha! Lavá ruka padla za obeť nervom. To ma určite Inge pochváli, ale dosť o tom. Zistili ste niečo? Ja som nenašiel ani len holý prd.“

Nikolas mu položil na rameno svoju dlaň. „Budeme tam musieť ešte raz ísť. Teraz aspoň vieme, ktorý dom to je. S El sme sa k nim priblížili a vypočuli sme pokračovanie hororu.“ Andrejovi potom rozpovedali všetko, o čom tí ľudia hovorili.

El si zaznačila evidenčné čísla i výzor osôb. Dokonca mala poznámku s heslom, ktoré si dohodli. Sadli do auta a vracali sa naspäť, no šťastie im neprialo. Pred tým istým domom stálo znova čierne BMW, tak radšej šli ďalej a nezastavili sa. Ich cesta viedla jemne na východ, na miesto menom Masserberg. Bolo skryté v hore a široko-ďaleko nebol nikto a nič, len stromy. Vyzeralo to ako nejaká zabudnutá reštaurácia v hore. Vo vnútri bolo prázdno a prešli to za pár minút. Tretej destinácie sa museli vzdať. Začalo sa stmievať a chceli prísť domov skôr ako Inge. Riadenie prebral Nikolas a pomaličky sa dostali do cieľa svojej cesty. Boli zmorení. Cítili, že na to sami stačiť nebudú. Sedeli v kuchyni a popíjali čaj. Padala hmľa. Akoby i nebesá vedeli, ako sa cítia.

El odrazu vyskočila zo stoličky. „Veď treba aj jesť! Na čo máte chuť?“

Andrej sa zamyslel. Po pár sekundách sa mu oči rozblíkali ako vianočné svetlá. „Inge miluje buchty. Tie parené. Vieš ich robiť?“

Zasmiala sa. Nič ľahšie sa spýtať nemohol, veď v škole to robila každý týždeň. Zamiesila na cesto a spolu s Andrejom pohľadali lekvár. Tesne pred osemnástou prišla Inge a doslova skákala od radosti. No a to ešte nevedela, že El ich robí aj zapekané, čiže zdola chrumkavé.

„Chlapi, dáte si ich s makom, grankom alebo orechmi?“ Inge sa na ňu pozrela a nechápavo sa spýtala.

„Čo je granko?“ Andrej pohotovo za El odpovedal.

„Nesquik.“

„Ach so! Ty si ako moja sestra, ktorú som nikdy nemala. Mala som len bratov, a presne toto mi celý čas chýbalo.“ Objali sa a Eliška to už nevydržala. Rozplakala sa.

„Čo sa deje El?“ pohľadila ju Inge po tvári.

„Chlapci, prepáčte mi to, ale ja už nemôžem viac. Musíme jej to povedať.“

Andrej s Nikolasom len nesúhlasne pokrútili hlavami.

Inge nechápala. „Čo mi máte povedať? Čo sa tu deje?“

„El, si sa zbláznila!“ vybehol na ňu Andrej.

Sadla si a plakala. Nevedela prestať. Inge ju chytila za ruky a podala jej vreckovky.

„Povedala som niečo, čo ťa ranilo?“

El kývala hlavou ako Turek pri dojednanom obchode.

„Was ist los?“ pozerala Andrejovi rovno do očí.

„Inge, počkaj. On je v tom celom nevinne a pomáha nám. Vieš, vidím, že si úžasná osoba a trápim sa tým, že nie sme k tebe úprimní.“

Nechceme ťa však vystaviť ohrozeniu života. Môžem ti len povedať, že hľadáme pravdu a snažíme sa nájsť veľa zmiznutých ľudí. Ak si praješ, poviem ti všetko, ale radšej by som bola, keby sa nepýtaš a dôveruješ nám.“

Inge si zahryzla do pier. Vnútorne cítila, že sa deje niečo vážne, no nechcela vyzvedať. No i tak sa rozhodla Šalamúnsky odpovedať: „Nie je mojou vecou starať sa do vašich vecí, no keď uznáte za vhodné mi vypovedať svoju ťažobu, tak budem prvá, ktorá vás rada vypočuje.“ Mala ich v hrsti. Eliška pokračovala. Vypovedala jej to, čo sa udialo v jej živote. Nikolas pridal čriepky svojho príbehu. Inge poriadne ani nedýchala. Keď sa El začala blížiť k tomu, čo zistili, tak Inge zbledla a rozplakala sa.

„Počkaj! Stoj! Chceš mi povedať, že toto sa deje v tomto svete? V Európe? Na kontinente, kde je prím kresťanstvo? Kde sa ľudia snažia byť ešte ľuďmi? Nechápem.“ Znova a znova sa pozerala do prázdnej šálky a na nich. Trvalo to niekoľko minút. „Pokračuj, El. Povedz mi teda všetko.“

El sa nadýchla a prezradila dôvod, prečo oslovili Andreja, že ho do ničoho netlačili. Ak by povedal nie, pochopili by to. Andrej sa pridal a povedal jej svoje pohnútky. A aj to, že ju nechceli do toho zatiahnuť, keďže sa boja, čo dokážu spraviť človeku, ktorý im príde na stopu. Pokračovali a odhalili jej všetko, čo dodnes zistili. Rozprávali až do neskorého večera. Hltala každé ich slovo a sama tomu nedokázala uveriť. Prijatť fakt, že je ľudstvo až také skazené.

Odišla do sprchy. Polhodinu tiekla voda a sedela na toalete. Cez zatvorené viečka prenikala vlhkosť slz.

Celý život si myslela, že žije v správnom svete a jedným momentom sa tá predstava rozbila na nekonečno črepín. Pomaličky sa postavila a vyzliekla. Pár minút sviežej sprchy ju postavilo opäť na nohy. Umyla si aj vlasy. Spravila si turban a v župane vyšla von. V kuchyni sedeli všetci traja so sklesnutým pohľadom. Mali v sebe výčitky, že do toho zatiahli i ju.

„Už prestaňte. Je správne, že ste mi to povedali. Celý môj život bol jeden veľký klam. Naivne som si myslela, že na tomto svete je len dobro. Akosi som vytesnila aj to, že existujú zlí ľudia. Teraz je na mieste otázka čo ďalej. Zistili ste toho dosť. Viac ako dosť, ale toto je protizákonné a v podstate jediné, čo môžete spraviť, je obrátiť sa na človeka, ktorý by to spravil zákonným spôsobom. Azda aj oboznámiť médiá, keď nikoho takého nenájdem. Cesty späť už niet.

Je to našou povinnosťou, áno – našou, pomôcť ľuďom, pre ktorých ešte svieti svieca nádeje a odhaliť to, čo je zahalené. Mám pocit, že toto bude kryté tou najvyššou organizáciou na ochranu ľudí. Myslím, že najväčšia zloba je z OSN, UNICEF a myslím, že aj cirkev by vtom mohla hrať rolu, ako to bolo hneď po konci druhej svetovej, kedy veľa ľudí dostalo falošné dokumenty práve od Červeného kríža na čele s rakúskym biskupom z Vatikánu. Mám pár známych. Dnes sa už len najeme a pôjdeme oddýchnuť. Zajtra prídem skôr z práce, tak žiadny výlet a pátranie na vlastnú päsť! Jasné?“ Ako vycvičené pudlíky pokývali hlavou.

Parené buchty boli vynikajúce. Inge vytiahla z tajnej skrýše nasekané vlašské orechy. Posypala nimi zopár buchtičiek a hodila si ich do chladničky.

„Zajtra budem mať v práci skvelý deň s papanicou, ktorú tak zbožňujem. Počuj El, prečo vlastne nemáš vlastnú reštauráciu alebo aspoň nejaký Hof?“

„Vieš, my na Slovensku sme nikdy nemali veľa peňazí. Žili sme síce skromne, ale šťastne. Milujem piecť i variť, no teší ma i to, že môžem robiť šťastnejšie deti v jedálni.“

Nikolas chytil svoju lásku za ruku a šli do hostovskej. Len tak sedeli a pozerali do prázdna. Naklonil sa k nej a pobožkal ju na pery. Precitla. Začal dosť nejasno rozprávať.

„Inge má pravdu. Sami to nezvládneme, no nájsť niekoho, kto nám skutočne pomôže... Neviem. Bude to ťažké. Zajtra si dáme na chvíľu oddych. V tom má pravdu. Je na nás toho až-až. A to s tými dôkazmi je úplná pravda. Uvidíme. Ráno je vždy múdrejšie ako večer.“

Zbehli do kúpeľne a po pár minútach sedeli na kraji postele. Dotykmi rozpaľovali vášeň svojich sŕdc. El mu nechty zabárala do vlasov. On jej bozkával krk a vháňal do iskier nový kyslík. Posadil si ju na seba. Túžobne sa objali. Perami sa spojili. Strhla z neho tričko. Oboma rukami ho donútila si ľahnúť. Jemne sa zdvihla a gumičkou si spútala vlasy do chvosta. Opäť sa venovala jeho perám. Veľmi pomaličky sa dostávala od krku cez hrud' až k jeho mužstvu. Bozkávala ho cez trenky. Jemne jej prešiel prstami vo vlasoch.

Usmiala sa na neho. Nechtami mu prešla po hrudi. Skĺzla do jeho lona. Zrazu bol v jednom kŕči. Toto ešte nikdy nezažil.

„Deje sa niečo?“ spýtala sa El, keď zbadala tú jeho stuhnutosť.

„Nie! Nič, len si moja prvá a toto som nikdy nezažil. Proste je to pre mňa nové.“

„Poklad, i pre mňa. Možno to bude šialené, ale bude to naše prvé. Ak ťa bude niečo bolieť, len mi to naznač. Jasné?“

Súhlasne prikývol. „Anjelik, aj tebe keby to bolo nepríjemné, len mi to povedz.“

Zakryla mu ukazovákom pery a pokračovala v nehe. Jemne ho škrabkala po celom tele. Bozkávala. Zavrel si oči a nechal sa viesť jej notami spojenia duší. Po tom, ako ho priviedla do raja, sa vymenili. A keď boli pripravení, tak spojili svoje telá v jeden krásny živel lásky.

„Ako my za mlada,“ poznamenala Inge, keď počula vášň z vedľajšej miestnosti.

Andrej ju jemne buchol po zadočku. „Áno, áno. My už sme Oma a Opa, však?“ Zasmiali sa a i ony sa nežne milovali.

Nikto z nich ani len netušil, čo sa odohráva pred ich domom.

Niekoľkokrát prešlo okolo ich domu auto s kradnutou evidenčnou značkou. Po chvíľke zastavilo obďaleč a traja muži pozerali na dom, kde sa majú najbližšie dni ukazovať a jemne pohroziť zvedavcom, aby nepichali do osieho hniezda, lebo nedopadnú dobre.

Rubikova kocka poznania sa začínala postupne skladať a kliešte zla sťahovať ich nádej.

Kapitola 10 – Vánok pred búrkou

Ranné brieždenie prichádzalo postupne. Inge ešte za tmy šla do práce.

Rudy buchol do pleca Geralda, aby ho prebral. Spoza vrška sledovali, ako sa jedno auto vybralo smerom na Drážďany. Vedeli, že patrí Inge. Po pár stovkách metrov Gerald vystúpil z auta a do schránky vhodil malé „prekvapenie“.

Okolo ôsmej už boli všetci hore a pri raňajkách sa pomaličky prebúdzali do života.

„Andrej, o pár dní sú Vianoce. Čo keby sme šli vyťať nejaký stromček?“

„Nikolas, u nás sa také nerobí. Keď už, tak ho pôjdeme kúpiť do dediny a pozrieme aj nejaké darččky. Poobede vytiahnem ozdoby a aj svetlá na dom.“ Dojedli hrianky a dopili kakao a kávu. Obliekli sa. Vyšli von.

Andrej šiel posledný, aby zamkol dom. El si všimla obálku v schránke.

„André máš kľúčik od schránky? Máte tam poštu.“

„Jasné. Hm, ale veď poštár k nám chodí kúsok po obede.“ Otvoril ju a vybral list. Obálka nemala adresáta a ani príjemcu. Opatrne ju otvoril a vytiahol malý ústrižok s dvoma vetami a aj priloženú fotku. V odkaze stálo: „Aktivität stop! Wenn nichts Haus und Leuten an diese Adresse Stop!“ Nechápavo na to hľadel. Fotka

bola z posledného miesta, kde mali stretnutie aj tí neznámi. Bolo to fotené v momente, keď sa vracali späť.

„Čo sa deje, Andrej?“ vyslovili naraz rovnakú otázku El s Nikolasom.

„Priatelia, len to, že už na nás prišli. Musíme byť maximálne opatrní.“ Ukázal im fotku a neveriacky na seba pozreli. Nastúpili do auta.

„Zastav!“ vykrikol Nikolas.

„Čo ak máme v aute bombu? El, máš so sebou to tvoje obľúbené zrkadielko?“

Vybrala ho z tašky a podala mu ho.

„Pod'. Pozrieme sa do motora, pod auto a i na ostatné miesta, kde by to mohlo byť.“

Z diaľky na nich pozerali Rudy aj s Geraldom. Milovali strašiť ľudí a naháňať im strach. Za to boli platení.

„Pod'me, Rudy! Mám pocit, že viac sa neodvážia hľadať tam, kde nájdu len smrť.“ Zasmiali sa. Naštartovali auto a vyrazili do Leipzigu.

Prešlo niekoľko minút. El, Nikolas a Andrej sedeli v aute. Stále sa báli naštartovať.

„Andrejko, tak sa pohnime. Nech sa stane, čo sa má stať.“ Potlačil kľúč do štartovacej polohy. Motor naskočil a všetci si vydýchli. Vycúvali z parkovacieho miesta a vydali sa na vianočné trhy. Nebolo im do reči. Vianočná nálada sa po tých pár vetách stratila.

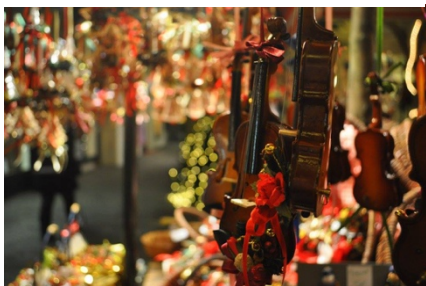
„Chlapci, mohli sme to čakať, však?“ začala El. Očami prikývli.

„No a teraz vyvstáva otázka: Čo ďalej? Už vieme, že o nás vedia. Vieme, že keď s tým pokročíme, tak svoje vyhrážanie sa naplnia. Skúsime sa dnes sústrediť na výzdobu. Poobede príde Inge a porozmýšľame ako ďalej.“

Dorazili do dedinky. Auto odstavili na parkovisku, ktoré slúžilo pre návštevníkov Weihnachtsmarktu. Mestečko sa len začalo preberať k životu, a tak sa rozhodli ísť pre stromček. Andrejovi napadlo, že najkrajšie sú v Lagerhause. Mali šťastie. Akurát im prišla nová várka z Dánska. Mali ich krásne rozdelené podľa výšky a ani cena nebola vysoká. Chlapi nechali výber na El a zatiaľ sa venovali hľadaniu výzdoby.

V obchode ich však nič nezaujalo, a tak kúpili len vianočnú ružu. Eliška už stála pred obchodom ako natešené bábätko.

„Našla som! Našla!“ Schytila ich za ramená a priviedla ku krásnej striebornej jedličke. Cena 10 mariiek. O pár minút sa vrátili na pôvodné parkovisko. Mestečko sa začínalo zaplňať. Všade navôkol voňala čokoláda a punč, o kúsok ďalej pre zmenu klobásy. Bolo chladno a okolo desiatej začal padať sneh. Uprostred námestíčka bol krásny veľký a živý strom. Pod ním živý Betlehem. Atmosféra Vianoc sa do nich vlievala a pomaličky aj zabúdali na odkaz z rána. Postupne

sa im podarilo nakúpiť ozdoby a El kúpila Nikovi macka. Nikolas pre zmenu hraciu skrinku a snežiacu guľu, v ktorej bol Betlehem.

Čas im utekal. Keď tak prechádzali okolo drevených marionet, El znenazdajky zastala a pozerala na jednu z nich. Bola to postavička kominára. Hneď pod ním bola šporkasa. Také milé prasiatko. „Mám to!“ Vyhŕklo z El.

„Čo máš?“ Nechápavo pozreli na ňu pozreli.

„Reku, keď tak pozerám na to prasiatko a kominára. Napadla mi jedna myšlienka. Čo tak v prípade toho, že by sa nám niečo stalo, tak by to dal právnik alebo advokát do novín a na políciu? Či zlý nápad?“ obaja sa opreli o pult a pozerali na ňu bez jediného slova. Pokračovala.

„Viete, dnes sme dostali len malú facku. Musíme sa aj my brániť. U takých mafiánov je možné všetko. Veď poobede sa porozprávame aj s Inge a uvidíme.“ Na to nenamietali.

Zbehli ešte do obchodu nakúpiť a už cestovali domov.

Zrazu Nikolas poznamenal: „To človek ani netuší, čo beží v hlave ženy. Pozerá sa na kominára a šporkasu a zrazu takáto myšlienka.“ Začali sa smiať. O pár minút už vyberali stromček, El sa chytila varenia obedu a prípravy cesta na medovníčky. Andrej s Nikolasom vyšli na povalu a hľadali elektrické sviečky a osvetlenie na dom.

„Kde som len dal ten stojan na stromček?“ škrabkal sa prstom na hlave a premýšľal. Z ničoho nič ho vytiahol Niko.

„Počuj, ty sa tu vyznáš lepšie ako ja!“ uznal Andrej.

Zišli po rebríku dole a v obývačke si spravili svoje centrum rozmotávania káblov. Znenazdajky im do vojnovnej zóny vbehla El.

„Macík mali by sme napísať domov, aby vedeli, čo a ako. Myslím si, že oni o mne a tebe nevedia. Videli auto s Andrejom a nie nás. Sklá boli zamrznuté, takže ak nás aj videli, naše tváre nepoznajú určite.“

„Na to by som sa nespoliehal. Andrej je síce v merku, ale tiež sme si mysleli, že na nás tak skoro neprídu a ajhľa! S tým listom je to dobrý nápad. Zajtra sa do toho pustíme.“

Nečakane ich vyrušila Inge. „Tak ako ste sa dnes mali?“

„Radšej si sadni,“ vážne sa na ňu obrátil Andrej. Chytil ju za obe ruky a posadil si ju na seba. Povedal jej o tom liste a že ich už sledujú aj o Eliškinom nápade.

Otočila sa hlavou k nej. „To nemyslíš vážne?! Ja som prišla na to isté a chcela som sa s vami o tom dnes porozprávať, že či by sme sa nejako nepoistili.“

„Spravíme to takto...“ Pokračovala Inge. Nikolas sa s El šli prejsť a vzali cestou naspäť i dokumenty, ktoré boli schované v stodole. Vracali sa zadnou časťou, kde bolo dosť stromov a nebolo ich vidieť. Inge zavolala svojmu známemu advokátovi a dohodla si s ním stretnutie. Následne zavolala do práce, že je chorá a na ďalší deň pôjde k svojej doktorke. Po návrate sa dala El do písania listu. Napísala hneď dva. Jeden pošle do Česka a ďalší pôjde na Slovensko jej starkej.

„Nikolas?“ chytila ho za ruku a pozrela sa mu do očí.

„Áno, El? Čo máš ešte na srdci?“

„Pošlem výpoveď do školy. Toto bude trvať viac ako pár týždňov a musíme to dokončiť. Prácu si nájdem a Inge mi pomôže s nemčinou. Čo ty na to?“ Neváhal ani minútu. Takisto poslal list do konzervárni a vinárskych závodov.

Boli to síce len sezónne práce, ale takto to bude mať aspoň uzavreté. Všetci si sadli za stôl a dali dokopy jedno spoločné vyhlásenie. Všetko bolo samozrejme v nemčine a na poslednej strane sa podpísali. Inge vytiahla kufrík so zámkom a vložila doň všetky dôkazy i list. Kufrík nakoniec vložila do väčšieho kufra a ten dala ešte v noci do auta.

Z diaľky sledoval dom Rudy. Gerald mal rokovanie s najvyššou. Hľadali cestu ako odpratať toho škodcu. Zatiaľ ich však mali len pozorovať. Informátor im oznámil, že boli síce preč, ale ešte doobeda sa vrátili s nákupom a stromčekom. Nechceli nechať nič na náhodu a podceňiť situáciu, i keď mali podchytených veľa ľudí na vysokých miestach. Predsa len, doba sa menila.

El sa s Nikolasom dali do nemčiny. Inge vytiahla slovník a začali sa učiť úplne od základov. Okolo polnoci šli spať.

„Zvládneme to,“ pošepekala do ucha El Nikovi a zaspala. Otočil sa k nej. Pobožkal ju na vlasy a bol šťastný.

Ráno prišlo veľmi rýchlo. Už pred siedmou sa vybrali baby do mesta. Najskôr k doktorovi, potom na dohodnuté stretnutie. Inge chcela, aby to všetko advokátovi vyrozprávala El a ona to preložila. Bol to ich priateľ, a tak dúfala, že im dokáže pomôcť.

Rudy ich najprv sledoval, no keď sa zastavili u doktora, tak si povedal, že sa vráti k domu a uvidí, či sa niekam vyberie podozrivý. V momente, keď vychádzal z mesta, sa vybrali k priateľovi, ktorý býval neďaleko jej doktorky.

„Hallo, Inge! Wie gehts?“ s úsmevom im osobne otvoril dvere a ako pravý gentleman ich aj usadil.

Inge predstavila El. V stručnosti mu povedala dôvod, pre ktorý prišli. Už po prvých vetách si sadol. Vytušil, že to bude veľmi vážne, tak zavolať sekretárku a povedal jej, aby do obeda odvolala všetky stretnutia, ktoré mal naplánované.

„Warte!“ zastavil ju pohybovom ruky.

„Alles was du sprichst, realität ist?“

Prikývla a spolu s El vytiahli dôkazy. Postupne si ich preberal. El rozprávala a Inge prekladala. Neveriacky krútil hlavou. Neraz sa postavil a pozeral sa cez okno. Nedalo sa to chápať. Zažil toho dosť zlého, ale toto je celý ľadovec. Písal si poznámky, tak, ako sa to naučil v škole. Na takéto slová však nebol pripravený.

Po štyroch hodinách boli všetky karty na stole. Zavládlo úplné ticho.

Otvoril si skrinku a z nej vytiahol whisky. Nalial si a na ex vypil. Dôkazy schovali do sejfu. Navrhol im, že to spracuje a má známeho,

ktorý by im vedel pomôcť. Je prokurátor v Drážd'anoch a venuje sa presne takej nekalej činnosti mafie. Spolu vyšli z gymnázia a ostali priateľmi, i keď sú na rozdielnych póloch súdnictva. Obe súhlasili a boli o niečo pokojnejšie. Tesne po štrnástej hodine sa rozlúčili a šli domov.

Medzitým Andrej a Niko dokončovali výzdobu domu. Okolo jedenástej sa pustili do písania listu, lenže nevedeli ani ako začať. Sedeli za stolom. Niko kreslil na papier rôzne geometrické tvary, no akoby mal v sebe úplne prázdno.

„Andrej, a čo keby sme radšej šli osobne do Čiech a odtiaľ by mamina poslala list aj Eliškinej starkej?“

„Good idea. Vezmeme aj Inge, nech nie je len v robote alebo doma.“

O pol tretej sa El s Inge vrátili.

Rudymu prišlo divné, že boli tak dlho preč, ale keď videl, že z kufra auta vyťahujú tašky, tak si pre seba povedal: „Ach tie ženské. Len by míňali peniaze.“ A usmial sa popod fúzy. Vyrázil do Leipzigu. Kúsok pred šiestou už sedel v koženom kresle a poťahoval z cigary, ktorú mu ponúkla Kráľovná Gertrúda.

„No čo ste zistili Rudy?“

„Iba to, že Andrej pochádza zo Slovenska, z Bystrice. Žije s Inge. Vcelku nezaujímavý pár, ale postrehli sme dvoch mladých u nich – Nikolas a Elisabeth. Tá mi pripomína jednu ženu, ktorú som raz prevážal do Oberhausenu k Edimu.“

Myslím, že by to mohla byť jej dcéra. AJ Nikolas by mal byť od Bystrice a je synom človeka, ktorého sme tiež s priateľmi Tomasom a Gabrielom prevážali do Holandska k Jonasovi. Celkovo to vyzerá, že majú nejaké informácie a hľadajú svojich rodičov. Pozrieme sa im bližšie na zúbky. Dali sme im do schránky „pozdrav“, tak verím, že sú dostatočne inteligentní, aby s tým prestali.“ Gertrúda sedela oproti Rudymu. Na lone jej ležala perzská mačka Jasmine. Jednou rukou ju hladkala a ďalšou si poťahovala z cigarety.

„Rudy, spravíme to takto. S partnerom pôjdete do Bystrice. Vezmete si naše lietadlo a pristanete v Sliači. Máme tam ľudí. Zastavíte sa v dome toho chlapca a spravíte obhliadku. Následne pôjdete do domu tej baby a hodíte jej tam par gramov práškov.

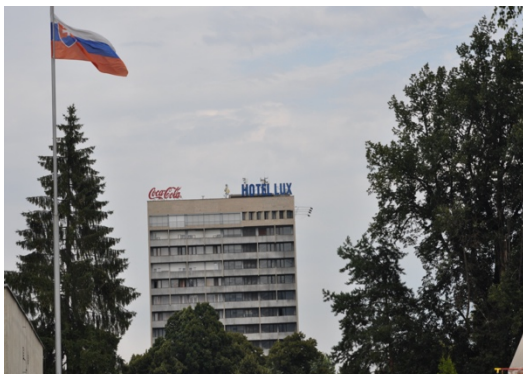
Zavoláte na políciu Gabrielovi a nech dajú na tu bábiku zatykač.

Zatiaľ sa u tej Inge zastaví náš Buldog aj s partiou a vybaví si to s nimi tým naším spôsobom.“ Diabolsky sa usmiala. Z jej tváre sa dalo vyčítať čisté zlo. Azda práve preto ju Rudy tak zbožňoval. Uklonil sa a šiel rovno za parťákom.

„Gerald, ideme si užiť pracovne na Slovensko. Ženy už na nás čakajú. Máme povolenie letieť, tak sa zbaľ a ráno smer východ.“ Zasmiali sa a tľapli si na znak súhlasu.

Kapitola 11 – Výkriky bolesti

Na vojenskom letisku Sliač ich čakal starý dobrý priateľ Gabriel. Ukázali mu fotky a dali mu zistené informácie. Ubytovali sa v najlepšom hoteli Banskej Bystrice, v hoteli Lux. Vybrali si prezidentský apartmán. Okolo obeda zišli do hotelovej reštaurácie. Obaja pozerali von oknami na zasnežené okolie.

„Jedno sa musí tým Slovákom nechať. Majú to tu pekné. Hory, vodopády. U nás máme akurát Labe,“ rozhovoril sa Rudy.

„A tie ženy. Nechápem ako môžu byť tak pfu, že mi pri nich vybieha slina. Pritom sú také dostupné a lacné. Tie naše za tú námahu ani nestoja. Inak, pekný darček dostane ten Nikolas. Od Gabriela mám pár hračiek a spravíme si z jeho bydliska predčasný ohňostroj,“ dodal Gerald. Schuti sa najedli.

Počkali na telefonát od svojej slovenskej spojky a s dodatočnými informáciami sa rozhodli ísť najprv pre „darček“, ktorý dajú slečne Elisabeth do bytu. Následne tam nabehne zásahovka a dorieši zvyšok. Tesne pred druhou už vkladali dva a pol kila heroínu z Gabrielových zásob pod pohovku v Eliškinom byte. Zavolali Gabrielovi a akcia sa rozbehla. O pol tretej už na nich čakal

kriminalista. Mal podrobné informácie o Nikolasovi a celej jeho rodine. Dohodli sa na stretnutí pri hokejovom štadióne Iskry Banská Bystrica. Spolu vošli do domu Hrnčiarovcov. Všetko poriadne prehľadali, lenže Jurajove tajomstvo mali u seba El s Nikolasom. Do kuchyne dali výbušné zariadenie. Odišli.

„Chlapi, je tu ešte jedna vec. V neďalekej dedine býva mama tej, čo sme ju uniesli, je to Eliškina babka. Ideme za ňou a vystrašíme ju?“ navrhla ich spojka.

Gerald sa usmial. Páčila sa mu predstava, ako drží nevládnú ženu a jasne jej dáva na známosť, nech zavolá svojej vnučke pár podstatných informácií. Lenže Rudy ho predbehol.

„Netreba. Myslím, že protidrogové ju bude konfrontovať a zapotí sa. My sme si svoje spravili. Teraz sa poďme baviť. Také dva dni si dáme fajront a budeme si užívať.“

Nič netušiaci Nikolas s El zatiaľ pomáhali s prípravou Vianoc. Bolo to pre nich nové. Nikdy neboli tak ďaleko od domova a svojich milovaných, no i tak cítili lásku, ktorá im toľké roky unikala pomedzi prsty. Večer si sadli a učili sa spoločne nemčinu. Okolo osemnástej im zazvonil telefón. Volal advokát a mal veľmi nepokojný hlas. Do telefónu povedal len to, že o pár desiatok minút príde osobne a porozpráva sa s nimi o všetkom, čo zistil. Nečakane vyzerali spoza závesov. Tesne pred siedmou už parkoval pred ich domom.

„Je to tu bezpečné?“ spýtal sa s obavami.

„To nevieme. Mali sme už výhražný list v schránke, tak možné je všetko,“ odpovedal Andrej.

„Tak poďme von do záhrady. Zapnite rádio a i televízor.“

Obliekli sa a vyšli von.

„Tak, priatelia, nie je to vôbec dobré. Práve naopak. Stúpili ste na skutočne jedovatého hada. Hneď ako ste odišli, som kontaktoval toho priateľa, čo som ti spomínal. Na moje veľké prekvapenie vedel, o čom mu rozprávam, ale zároveň sa čudoval, kde som sa o tom dozvedel, keďže o tom vie len pár ľudí. Hneď sme sa stretli.

Rozpovedal som sa mu o podozrení, ktoré máme, a on mi oznámil, že v organizácii je infiltrovaný jeden jeho priateľ a zbiera informácie. Teraz príde to najpodstatnejšie. Dnes ráno letelo lietadlo ich najvyššej na jedno miesto a čo myslíte, kam?“

Zborovo zavrteli hlavami.

„Sliač. Dvaja kumpáni šli pripraviť nejaké veci, ktoré vás skompromitujú. Viac mi o tom nepovedal, ale dohodli sme sa, že vy a celá vaša rodina požiadate o azyl z dôvodu strachu o svoj život. Posunieme to na najvyššie miesta a malo by sa to za pár dní schváliť. Zatiaľ nikam necestujte. Budete našimi korunnými svedkami. Tým pádom vás s priateľom schováme a vybavíme aj u vašich zamestnávateľov dlhodobú práceneschopnosť. Osobne som mu povedal, že máme fakt závažné dôkazy a vieme ich použiť. To je asi tak toľko, čo som dal dokopy za dnes.

Momentálne sám odvolám všetky prípady, ktoré mám a budem sa venovať len tomu vášmu.“ Bez slov vošli do domu. Inge vytiahla

fľašu vína a hneď z nej vypila asi tri deci. El si vzala tiež a ani pohár nepotrebovali. Chlapi na ne len tak pozerali.

„A my nič?“ ozval sa Andrej.

„Vy tam máte mlieko!“ povedala mu Inge.

„No pekne sme to dopadli, priatelia. Pán advokát!“

„Čo keby sme si potykali? Som Manfred!“ Potriasli si rukou a po prvotnom šoku, sa začali spamätávať.

„Premýšľam nahlas,“ rozhovoril sa Andrej. „Teraz sú teda tí, ktorí nás majú v merku, na Slovensku, však? Tým pádom by nebolo zlé, aby sme čím skôr odišli z tohto bydliska. Zároveň vieme, že ani polícii sa nedá až tak veriť. Jediný, kto môže vedieť, kam pôjdeme, bude tvoj priateľ – prokurátor. My by sme mali vziať všetky úspory a vybrať sa napríklad do Rakúska. Nie je to tak ďaleko a dá sa tam prenajať väčší dom kdesi v horách. Čo vy na to?“

Súhlasili. Dohodli sa s Manfredom, že sa mu z Rakúska ozvú, kde sa ubytovali. Prisľúbil im pomoc a aj nejaké peniaze. Tesne pred desiatou advokát odišiel. Inge stála uprostred chodby a len tak pozerala na zatvorené vchodové dvere. El ju objala.

„Prepáč. Je to moja chyba. Takto ťa nezmyselne ohrozujem, i Andreja a Nikolasa. Vlastne všetkých.“

„Zlatko! Ty za nič nemôžeš. Ja by som spravila to isté, keby sa nájde i len malá iskrička nádeje, že by moja mama mohla byť ešte nažive.“

Deň pred Štedrým večerom sa v Banskej Bystrici udialo veľmi veľa. Kriminalisti našli drogy na anonymne udanej adrese. Zároveň

požiarnici dokončovali zásah v zničenom dome Hrnčiarovcov. Susedia si šuškali, že to je odplata za toľko zničených životov, ktoré mal na svedomí ich už nebohý otec Juraj.

Dokonca najbližší sused povedal: „Tak im treba, vrahom!“

Eliškina starká takmer odpadla, keď u jej vnučky našli drogy a navyše mali povolenie na domovú prehliadku v jej dome. Už dopredu bolo jasné, že nič nenájdu, no im šlo o úplne iné dôkazy. Našťastie, ani Eliškina starká im nič nepovedala. Gabriel zavolať do hotela s oznamom, že čoskoro bude vydaný zatykač na Nikolasa Hrnčiara a Elišku Podbanskú.

Zlovestne sa na seba usmiali a vybrali sa do mesta ešte na jeden večer zabaviť.

Starká sedela na posteli a len vzlykala. Už nemala síl na slzy. Pozrela sa na fotku svojej milovanej dcérky. Jemne ju chytila a s nehou a hlbokou láskou si ju privinula ku srdcu. Ľahla si a zaspala.

Český policajti medzitým dostali informáciu o požiare domu a vypátrali Petra aj s mamou. Len čo odišli, zavolali do Nemecka. Nikto nedokázal veriť tomu, čo sa dialo, i keď vedeli, že zaťali do živého.

„Niko, El!“ ozvala sa Inge. „Zajtra vyrážame. Na Slovensku sú Vianoce o deň skôr ako u nás, tak si nájdeme v Rakúsku ubytovanie na pár dní. Priebežne budeme hľadať nejaký rozumný prenájom v horách. Čím budeme ďalej, tým lepšie. Inak, nebolo by zlé, keby

prišiel aj Peter s rodinou. Mám o nich strach. Eliška, a tvoja starká by zvládla cestu?“

„Neviem. Má veľa zvierat. Jedine, že by pomohol strýko. Ten nebýva ďaleko a mohol by sa na určitý čas postarať o statok.“

„V poriadku. Niečo musíme vymyslieť. Keď sme takto od seba, tak je ľahké nás zlomiť. No pokiaľ by sme žili v jednom veľkom dome, tak by sme boli pred nimi ako-tak chránení. Zároveň by sme sa im stratili z dohľadu a kontakt by sme udržiavali len s Manfredom.“

Nastal Vianočný večer. Nikto nemal dôvod na úsmev. Celý deň sa niesol v duchu príprav na odchod. Okolo šestnástej vyrazili na Passau a potom smer Salzburg. Šli bez cieľa. Chceli sa dostať čo najďalej od domu a prenasledovateľov. El počas jazdy písala list pre Nikovu rodinu a aj pre starkú. Sedela vzadu a Niko ju mal celý čas privinutú k sebe. Inge spozornela.

Keď prechádzali tunelom za Gollingom, marilo sa jej, že tam už niekedy bola. Nemýlila sa. Bola ešte maličká a jej rodičia tu boli za rodinou, len nevedela, kedy odbočili. Celé sa jej to v mysli premietalo ako spomalený film. Andrej nešiel rýchlo. Celý čas sa držal okolo stovky. Prešli ešte zopár tunelov a vtom to prišlo.

„Andrej!“ zvrieskla Inge. Andrej chytil skoro infarkt a všetci v aute tiež.

„Šibe ti? Ľudia, toto mi robí stále. Niečo sa jej zazdá a moje nervy si to takto vždy zíznu.“

Inge sa začervenala. „Prepáčte. Len som si spomenula, že tu máme rodinu a Andrejko, ak budeš môcť, pri ďalšej možnosti

opustíme diaľnicu. Dáme sa na St. Johann a potom, no teraz neviem, ale keď zbadám smerovú tabuľu, tak budem vedieť. Tuším to bolo niečo ako Gold, ale čo, to si teraz nespomínam. Veď uvidíme.“

Zamierili na hlavnú cestu. Prešli okolo krásneho hradu a pokračovali popri rieke. Všade okolo boli snehové záveje. Scenéria bola ako z Mrázika. Vo Schwarzachu sa držali hlavnej cesty, až pokiaľ sa neobjavila odbočka na Goldegg. Hneď vedeli, že idú správne. Zastavili pred zamrznutým jazierkom. Niekoľko desiatok metrov od nich stál maličký zámok. Keďže

boli hladní, tak sa šli najesť do reštaurácie. Bolo tesne pred deviatou večer a Inge už presne vedela, kam musia ísť. Pri kostole vo Wengu odbočili na cestu, ktorá bola zafúkaná snehom. Našťastie mali zimné pneumatiky a Andrej si dával veľký pozor. O pár minút už stáli pred hospodárstvom, ktoré si tak matne pamätala. Vedela, že je to sestra jej mamy, tak hádam bude ochotná im pomôcť. Pred bránu vyšiel mladík. Nevedela ho zaradiť, ale on ju predbehol.

„Inge?! Čo ty tu robíš?“

Nechápavo na neho pozerala. Na moment zavrela oči a črty tváre sa jej premietli do blázna Eugena!

„Eugen! Ja som na teba normálne zabudla! Mrzí ma to. Prišli sme, pretože potrebujeme pomôcť.“

„Na klar! Dann Willkommen in Vielelehen!“

Postupne sa predstavili. Inge mu rozpovedala dôvod, prečo tak narýchlo odišli. Z horného poschodia prišli aj Michaela s Gerym – sestra Ingej mamy s mužom. Objali sa a sami navrhli, aby šli do ich rodičovského domu kúsok vyššie. Povedali im, že veľakrát ani domáci nevedia, že tam stojí nejaký dom. Bol dosť veľký, aby v ňom žilo zo dvadsať ľudí. Dohodli sa však na tom, že dnes nikam nepôjdu. Majú dve host'ovské.

V jednej bude El s Nikolasom a v ďalšej Inge s Andrejom. Spolu sa navečerali a pomohli dozdobiť stromček. Sedeli do neskorého večera a rozprávali sa.

„Inak, nechápem jednu vec,“ rozhovorila sa Inge. Michaela ju chytila za ruku a povedala, že sa nezhodli s jej maminou na tom, koho má po svojom boku. S tým musela len súhlasiť. Jej otec dosť pil. Pamätala si, aký mal názor na Andreja. Mamina sestra jej povedala o rodinnom tajomstve. Geryho otec slúžil v posádke neďaleko Salzburgu a tam bol aj jeho otec. Bol to gestapák a neskutočne krutý. Preto to chceli nejako sestre vysvetliť, i keď už bola na svete. Báli sa o ňu. Pohádali sa a odvtedy nie sú spolu v kontakte. Rozplakala sa. Gery si ju pritiahol k sebe a vzlykala mu do náruče.

Andrej chytil svoju lásku za ruku a tiež si ju stiahol ku sebe.

Z ničoho nič prerušila túto smutnú chvíľku Eliška: „Leuten Weihnachten sind!“

„El ty si to povedala úplne presne!“ zasmiala sa Inge.

Andrej s Inge rozpovedali príbeh, ako sa pred pár týždňami zmenil ich život o stoosemdesiat stupňov. Celé rozprávanie trvalo takmer hodinu. Po poslednom slove, ktoré vyslovil Andrej a znelo „Bitte“, bolo v dome počuť len rúru a vianočné piesne z rádia. Kukučkové hodiny sa ozvali. Bolo jedenásť.

„Uff, das unglaublich ist,“ ozval sa Gery. Rad radom podal všetkým ruku a pri El zastal. Chytil ju za ramená a objal ju. Rozplakala sa. Zmohla sa na jediné.

„Danke.“

Michaela s Eugenom nachystali obliečky a Inge s El dopiekli koláče.

Tesne pred polnocou už všetci ležali vo svojich posteliach.

Dvaja poskokovia prileteli do Leipzigu. Nemali ani potuchy, že im obaja hľadani unikli pomedzi prsty. Boli si stopercentne istí, že stále sú v dome Andreja a Inge. S pokojom sa zastavili na káve a taxíkom sa dali odviezť za šéfovou. Gertrude im poďakovala a zavolala priateľovi na políciu.

„To budú mať vianočný darček od nás!“ škodoradostne sa zasmiala. Dokonca aj Rudymu sa zježili chlpy na tele. Bol psychopat, ale na ňu nemal nikto. Jej klan celých päťdesiat rokov bohatol a s podporou špičiek Európy sa zrejme tento biznis ani nikdy neskončí. Všetci si myslia, že sa niečo rozpadom socializmu zmenilo –

mýlia sa. Obsadenie je všade rovnaké, len pre lepší zvuk, sa tomu vraví demokracia.

Zlo je len zlo, nech má akúkoľvek farbu a pomenovanie. Gerald mu otvoril dvere a pomaličky šli k výťahu.

„Keby som na strane tých dvoch, asi spácham samovraždu. Myslím, že v Gertrúde nie je ani štipka svedomia,“ povedal Rudy.

„A v nás myslíš, že je?“ spakruky mu oponoval Gerald. Striaslo ho. Mal pravdu. Nie je.

Kapitola 12 – Puto rodiny

„Šťastné a Veselé, Niko!“

„Aj tebe, Eliška. Anjel môj. Celé to je ako jeden neuveriteľný sen, všakže?“

Prikývla a objala ho. Na Vielelehene bol zvyk vstať skoro ráno a ísť susedom popriať krásne sviatky. Obliekli sa do sviatočného a vzali si aj hudobné nástroje. Držali sa za ruky a postupne šli do kopca a rad radom sa objímali a priali krásne chvíle. Bolo to kúzelné a El sa na ten zvyk pozerala s údivom.

„Tak predsa len láska ešte v ľuďoch žije!“ povedala si sama pre seba. Rozhodla sa, že s Inge spraví taký typický slovenský koláč a zákusky. Ako takú vďaku za pomoc.

Premýšľala nad moravskými koláčmi a k tomu skvelé babkine marhuľové rezy. Spraví i zemiakový šalát. Rezne budú určite mať aj oni.

Spolu s Nikolasom zamiesili na vianočku a spravili i hlavné jedlo. Pridala sa i Inge a Michaela. Ostatní sa šli poprechádzať a dali do krmidiel slamu a nejaké dobroty, aby i zvieratá mali svoje Vianoce. Varenie a pečenie sa natiahlo do skorého večera. Chlapi nakoniec pripravili štedrovečerný stôl. Kúzlo, ktoré spája ľudí v deň, keď sa kresťania na celom svete snažia byť aspoň o kúsok ľudskejší. Vzájomne sa chytili za ruky a najstarší z rodiny vyslovil modlitbu k Bohu, aby táto vzácna chvíľa trvala čo najdlhšie. Jedli pomaličky

a skoro bez slov. Atmosféra pohody a lásky sa vnárala do každého z nich.

Domáci vyskúšali zemiakový šalát a neskôr i koláče. Nevedeli sa ich nabažiť.

„Inge sagst du bitte Elisabeth. Ich habe gute Freundlin in Goldegg. Sie Restauration hat und sie ein Chefkocherin braucht! El wirklich unglaublich gut backen und kochen!“ obrátila sa na Inge jej teta Michaela.

„El, teta povedala, že skvele variš a pečieš. Má priateľku neďaleko zámku v Goldeggu a tá vlastní reštauráciu. Potrebuje šéfkuchárku a myslí si, že by si to mala byť ty.“

El bez mihnutia oka Michaelu objala. „Danke!“

Rakúšania na takéto spontánne reakcie nie sú zvyknutí, a tak Michaela najprv len nepohnute stála, no napokon aj ona objala El.

„Das mag ich!“ Pozrela na svojho muža.

Sadli si ku krbu. Nikomu ani nenapadlo rozprávať o tom, prečo za nimi prišli. Nechceli si kaziť krásny večer.

Len Eugen poznamenal, že zajtra s nimi bude chcieť prebrať jednu záležitosť.

„Unglaublich. Fernsehen aus ist! Ganze Tag ohne Fernsehen. Etwas neue in Unsere Familie!“ vyhlásil Gery.

Rozprávali sa o tom, aké tradície sú na Slovensku. Tesne pred polnocou už stáli pred kostolom a boli na omši. Nikolas s El len pozerali a snažili sa pochopiť aspoň niečo, ale boli ešte príliš krátko v nemecky hovoriacich krajinách.

Spoločná prechádzka popri potoku ich trošku prebrala, no i tak akonáhle každý z nich uvidel posteľ, padol do nej ako podťatý. Ráno sedeli na verande zabalení do diek. V ruke buď kakao, alebo káva. Eugen sa rozhovoril a povedal im, že má nateraz voľno. Robia spolu s otcom na statku. Mohol by teda ísť s El alebo Andrejom pre ich rodinu. Vzali by dve autá a o pár dní by mohli byť späť. Nikto nenamietal.

Večer sa pobalili, okolo tretej ráno vyrazili skôr smerom na Slovensko a naspäť pôjdu cez Olomouc. Čakalo ich takmer tritisíc kilometrov tam aj späť. Eliška podala Andrejovi list pre starkú, kde jej všetko vysvetlila. Vybrali sa smer Graz a potom na Viedeň. Pred hranicami si spravili prestávku a najedli sa koláčov. Natankovali a vymenili si šilingy za koruny. Cesty boli prázdne a len sem-tam videli policajtov. Za Trnavou odbočili na Nitru.

Tesne po obede už boli v Banskej Bystrici. Riadili sa inštrukciami, ktoré im nadiktovala El. Andrej sa však rozpamätal, kam treba ísť sčasti aj bez nich, keďže ako

dorastenec behal do tej dedinky aj s partiou kamarátov futbalistov. Zastali pred krčmou Šťastie. Bola však zatvorená. Museli sa rozhliadnuť. Všetko bolo pod snehom, a preto sa nevedeli zorientovať.

Vedeli, že majú ísť do kopca, no boli tam dve uličky. Skúsili tú bližšiu a trafili sa. Andrejove auto však ďaleko nevyšlo, tak pokračovali len Eugenovým džípom. Prešli okolo vrbý a už sa im kreslila tá krásna scenéria. Akurát bola starká vonku a videla ich prichádzať. Odstavili kúsok pred domom a vystúpili. Andrej sa úctivo pozdravil a aj Eugen sa posnažil po slovensky povedať Pozdravený buď Ježiš Kristus.

Povedal to skomolene, ale i to presvedčilo babku, že prišli s dobrým úmyslom. Pozvala ich dnu. Andrej jej podal list od Elišky. Chvíľku bolo ticho. Počuli len zaerdžať kobyľku. Starká vstala a pobožkala fotku, kde bola ona aj so svojou už toľko rokov stratenou dcérou. Sadla si oproti nim a prstami sa pošúchala na čelo.

„Tak v poriadku. Pôjdem s vami,“ povedala. „No strýkovi nebudeme nič vraviť a ani ho prosiť. Je to bývalý komunista a neverím mu. Poprosíme jedného z bratov. Býva tu kúsok a sme priatelia. Myslím, že neodmietne a rád pomôže. Nateraz je dokonca bez práce, tak to bude najlepšia možnosť.“

Nič nepovedali, len prikývli. Pomohli babke sa obliecť do kožucha a nasadli do auta. Ani nie o dve minútky už sedeli u neho. Hneď povedal áno.

Doma mal navyše problém s manželkou. Dosť sa hádali práve preto, že nemal prácu, no nemohol za to. V Bystrici to šlo dole vodou a všetko krachovalo. Dohodli sa, že si môže vziať vajíčka a mlieko a raz za týždeň si môže zabiť i sliepku alebo zajaca. Všetci boli spokojní a vybrali sa naspäť do domu. Balenie trvalo niekoľko hodín.

Eliškina starká bola naposledy preč z domu, keď bola v pôrodnici so svojou dcérou. Odvtedy svoj statok neopustila.

Eugen pomaličky zanášal tašky a o šiestej už boli pripravení. Rozhodli sa však radšej prespať a vyraziť skoro ráno. Predsa len už bola noc a boli unavení. Nechceli zbytočne riskovať. Ustlali si pri peci a do pár minút spali ako medvede uprostred zimy. Ráno prišlo veľmi rýchlo, ale spalo sa im ako v päťhviezdičkovom hoteli.

Dali si čerstvo nadojeného mlieka s chlebíkom a pred siedmou ráno už schádzali k tomu bratovi, aby mu dali kľúče od domu a stodoly. Andrej si s Eliškinou starkou presadol do svojho auta a vyrazili do Česka. „Chlapci, neviem si vôbec zvyknúť, že už nie je Československo. Naviem prečo politici rozdelili štát, keď sme jedna rodina.“

„Teta! A dúfam, že máte pas!“ vyhrklo z Andreja.

„Pas, a to mi je načo?“ potmehúdsky sa usmiala a vytiahla ho z taštičky, kde mala všetky doklady.

„Už keď Eliška odišla do Česka, tak som si ho dala spraviť. Vedela som, že príde toto všetko a na to sa treba pripraviť. Slovensko je krajina najkrajšia na svete, ale tí ľudia, im sa nedá veriť nič. Závidia si aj smrť. Ničia sa navzájom. Raz, keď som bola ešte ako dievča pomáhať v zničenom Poľsku, tak mi domáci sami povedali, že nech sa nikdy nedávam dokopy so Slovákmí, pretože tí dokážu človeka utopiť aj v polievkovej lyžičke. Hrozná povaha sme. Zažila som toho veľmi veľa a musím povedať, že mali pravdu.“ Chytila Andreja za ruku a pohľadom mu ďakovala za to, že je iný. Cesta im ubehla

veľmi rýchlo. No nečakali ich. Doma bola len Nikolasova mama a Libuška. Peter šiel s Guľkou na prechádzku. Ako povedala Libuška: „Počas sviatkov, stloustla, ale Petr asi víc.“

Ani nie o pol hodinku prišiel z prechádzky. Čudoval sa, že vidí pred ich dvorom dve autá s rôznymi značkami. Andrejovo poznal, ale to druhé, o tom nemal ani páru. Vypočul Andreja i Eliškinu starkú a Eugena, ktorého im pretlmočil Andrej. Nemohol nesúhlasiť, len sa bál o svoju lásku, predsa len bola v šiestom mesiaci.

Nikova mama vycítila jeho obavu a položila mu na tvár obe dlane so slovami: „Neboj sa. Ona to hravo zvládne!“

Pousmial sa. Svojej mame odporovať nevedel.

Nelenili. Hneď, ako to bolo možné, sa vybrali za Amálkou. Spoločne napísali list do práce s odôvodnením, že si z rodinných dôvodov berú okamžitú dovolenku. Začali sa baliť, no nikto z nich nevedel, ako dlho ostanú mimo svojho skutočného života.

„Toto je jeden neskutočný sen,“ vzdychol Peter.

„Zvládneme to!“ upokojovala ho Eliškina starká. „Nemáme na výber. Dali sme sa do boja. Vám zhorel dom. Mne krivo obvinili vnučku, že predáva drogy. Nikolas i Eliška to nevzdávajú. Nevzdáme to ani my.“

Celé tie roky som si myslela, že váš manžel, otec, uniesol moju dcérku. Dnes však už viem, že som sa mýlila a vnútorne verím v zázrak. Musíme sa postaviť proti zlu, ktoré je horšie ako rakovina. Musíme!“ Rozhodnosť, akou vyjadrila svoj názor vohnala do očí všetkých veľké množstvo slz. Tak veľmi to každého bolí. Tak veľmi.

Eugen mal otvorený kufr na aute. Premýšľal, ako to všetko dá dokopy. Škrabal sa na brade a len tak stál. Postupne mu nosili oblečenie a nejaké drobnosti.

„Andre!“ kývol na svojho nového známeho. „Ich bin in Trottell! Danke ich, danke ich und du mit zweites Auto fahrst.“

Zasmiali sa a spoločne triedili tašky podľa toho, kto pôjde do ktorého auta. Andrej berie Eliškinu starkú, Guľku, Peťovu mamu a Libušku.

K Eugenovi do auta pôjde Peter, Amálka s dcérkou a manželom. Našťastie to bol väčší Mercedes s autosedačkou, tak mala Kristínka svoje miesto na pokojný spánok. Deň ubehol rýchlo. Autá boli nabalené ako na mesačnú dovolenku. Najedli sa a šli spať. Čakala ich dlhá cesta. Našťastie, ľudia medzi sviatkami nechodili až tak do Rakúska, takže sa na hraniciach zdržali sotva pol hodinu. Okolo desiatej si spravili prestávku v Linzi a výborne sa najedli. Chlapi dotankovali a mohli prejsť zvyšných niekoľko sto kilometrov. I tak však kvôli Kristínke a Guľke stáli dvakrát na odpočívadle. Kukučkové hodiny u Michaely práve oznamovali dve popoludní, keď pred domom zaparkovali obe autá.

Eliška ani nedúfala, že by predsa len starká prišla. Uvedomila si totiž, že nemala pas a bez pasu za hranice nemôže. Aká to bola radosť, keď ju videla vystupovať z Andrejovho auta.

„Ako to, starká moja? Ved' si nemala pas!“

„To vieš, Eliška, siesty zmysel!“

Zasmiali sa. Všetci sa zvitáli a o hodinu už boli v dome skoro na vrchole kopca. Ženy sa dali do určovania, kto a kam pôjde.

Nikolas zdvihol ruku, aby sa na moment zastavili. „Darmo sa namáhate. Keď boli Eugen s Andrejom po vás, tak Inge s El všetko pripravili tak, aby to najlepšie vyhovovalo potrebám každého, kto tu bude istý čas pobývať. Prízemie bude obsadené Eliškou, jej starkou a mnou. To je na tej pravej strane, kde je kuchyňa.

Sú tam dve izby, takže starká môže v pokoji bývať sama a my s El budeme vedľa. Na ľavej strane od schodov bude moja mamina a Peter s Libuškou, keďže čakajú bábo a nebolo by dobré, keby boli na poschodí. A hore bude Andrej s Inge a Amálka s mužom a Kristínkou. Guľka si môže nájsť miesto, kde len chce. Myslím, že je to najlepšie riešenie, aké sa dalo vymyslieť. Ste za?“ Všetci súhlasne prikývli.

El sa postavila pred všetkých a mala slzy na krajíčku. „V prvom rade sa vám chcem všetkým čo najúprimnejšie ospravedlniť. Viem, že kvôli mne ste sa museli vzdať svojich životov a doslova som vás vytrhla z vašich obyčajov. Nesmierne ma to bolí a mrzí. Nebola však iná možnosť. Sami ste asi pocítili, že sa vrchní páni proti nám rozbehli.

Teraz už naisto vieme, že Juraj Hrnčiar nebol vrah, ale obeť, tak ako bola obeťou moja mama. Bojíme sa o vás, a preto sme sa takto rozhodli.

Som na jednej strane nesmierne šťastná, že vás budem mať tu. V dome, ktorý nám na čas požičala úžasná Ingina teta Michaela.

Nebyť vás všetkých, tak neprídeme na to, čo sa reálne dialo celé tie roky a je to skutočne jedna veľká tragédia, ktorá sa dotýka azda tisícok rodín a ich nezodpovedaných otázok. Sme to dlžní každému, kto v sebe nosí rovnakú bolesť ako my. Chcem sa srdečne poďakovať Andrejovi a Inge, že neváhali a napriek ťažkostiam, ktoré nás stretávajú, sú našimi majákmi a ukazujú nám cestu. Je mojou sestrou, ktorú som nikdy nemala. Mrzí ma, že tu nie je môj brat, ale ten asi ani nevie, čo sa deje a to je na tom asi najlepšie. Máme spojku. Ingridkin priateľ je advokát a ten sa už nakontaktoval na nemeckú prokuratúru.

Vraj na tom už dlhšie pracujú a všetky dôkazy, ktoré sme doposiaľ dali dokopy, sú v seife toho advokáta. Dupočila som sa, že ma obvinili z predaja drog. Je to hlúposť. Najviac ma bolí, že ste kvôli nášmu pátraniu, prišli o svoj dom. Verím, že dolapia všetkých a pomôžeme zachrániť čo najviac ľudských životov, i keď to bude náročné. Neviem, čo nás teraz čaká, no dostala som možnosť pracovať u jednej pani z Goldeggu. Ako šéfkuchárka. Budem robiť všetko preto, aby som sa naučila reč a hádam spoločne budeme v tomto krásnom dome, šťastní. Veľmi si to prajem.“

Všetko bolo nachystané. Dokonca Inge s El napiekli na privítanie koláče.

Kristínka ich zjedla najviac. Dali si zemiakový šalát a rybu. Chceli, aby to bol nový, lepší začiatok ich životov.

„Andrej a Inge, vám patrí veľká poklona,“ ozval sa Peter, „a Inge, ty nás naučíš niečo po nemecky, aby sme mohli tvojej rodine pomáhať a aj sme si navzájom rozumeli.“

Naraz odvetili: „Jasné!“

Inge zavolala Manfredovi a povedala mu, kde sa nachádzajú. Ubezpečil ju, že nikto sa od neho nedozvie adresu ich pobytu. Bol prekvapený, že stihli za pár dní dať dokopy aj rodiny z Česka a Slovenska.

„Inge, viem, že to bude teraz nesmierne ťažké. Sám priateľ mi povedal, ako veľmi po vás pôjdu, a preto aj on sám bude dbať na to, aby ste boli čo najviac chránení. Budete ich korunnými svedkami.

Bude nesmierne zložitá odhaliť celú organizáciu. Východný blok a polícia, prokuratúra, to je stále o tých istých ľuďoch, takže tým smerom to pôjde najťažšie. Dokonca i tu sa to ešte len formuje a stará garda bude držať spolu. Je to poprepávané ako rakovina, ale sám verím, že to pomôžeme zničiť. A Inge? Príliš sa neukazujte. To je zásadné. Nikdy neviete, kto bol a je v tej množine zla. Jasné?“

„Ja, naturlig,“ odpovedala mu Inge s pocitom nesmiernej vďaky. Sadla si do kuchyne a vyrozprávala nové informácie El. Nikolas bol na prechádzke s ostatnými. Nemala problém so všetkým súhlasiť. Napadlo jej však ešte niečo. Na pár papieroch, kde mala poznámky, bolo aj pár adries v Rakúsku.

„Čo keby sme sa tam šli pozrieť?“ navrhla.

„Hm, neviem, Elisabeth. Nie je to dobrý nápad. Môže tam stále niekto bývať a keď nás zbadajú, tak sa dovtípia, že sme ušli do Rakúska,“ odpovedala jej Inge.

„Máš pravdu sestrička moja. Trápi ma ešte môj brat. Hádám ho v Česku nenájdu a bude mať pokoj. Stále mi chýba ten pocit pred týmto všetkým. Myslím ten, keď som ešte bola malá a rodičia nás celým srdcom milovali a boli sme proste rodina.“ Oči jej nasiakli vlhkosťou.

Inge jej podala vreckovku. Nevedela si predstaviť, akú bolesť El prežívala. O to viac ju obdivovala, že dokázala byť oporou a majákom pre ostatných.

„Vieš čo? Povieme každému, kto sa bude pýtať, že sme tu na dlhodobšej dovolenke,“ navrhla Eliška. „Klamať nebudeme, keď povieme, že sme sem prišli za

rodinou a trošku sa nadýchať prírody, keďže žijeme v mestách.“

„To je skvelý nápad, El. Keď prídu z prechádzky, tak s Andrejom ešte zjídeme k tete a aj im to povieme. Nech to je rovnaký príbeh z každej strany. Obe vieme, akí ľudia sú.“

Prišli až o nejakú hodinu. Nedokázali sa vynadívať na tú krásu. Eugen povedal Andrejovi, že od nich je len na niekoľko desiatok kilometrov. Vzdušnou čiarou je ho krásne vidieť, keď je pekné počasie. Deň pomaličky končil. Atmosféra v dome sa pomaličky menila z nervozity na pokojnú a vyrovnanú. El im pri večeri

vyrozprávala nové zistenia a na jej návrh nikto nenamietal. Práve naopak. Súhlasne prikývli ako ovečky.

Tesne pred deviatou už boli všetci vo svojich izbách. Nikolas šiel ešte za Eliškinou babkou.

Jemne zaklopal na dvere. Z izby sa ozvalo: „Voľno.“

Opatrne vstúpil dovnútra. „Pochválen!“

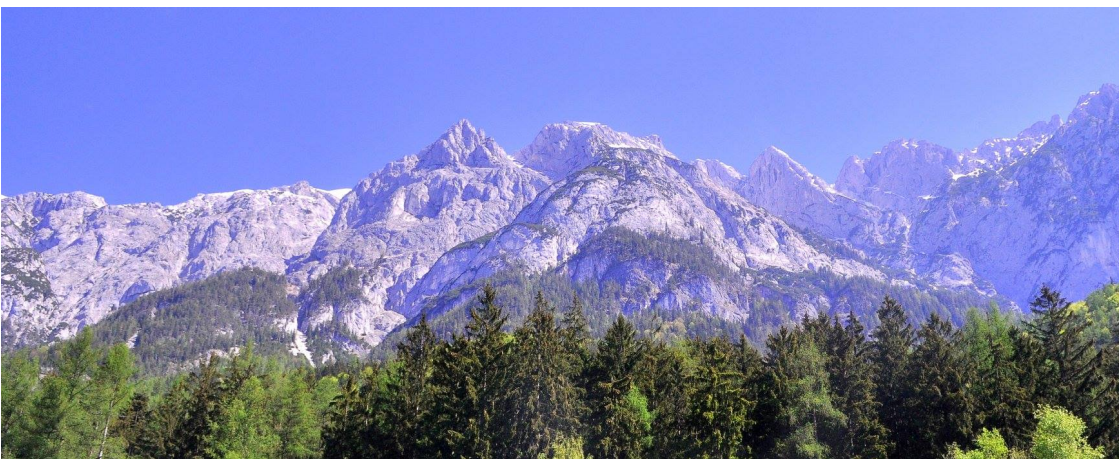
„Naveky Nikolas! Deje sa niečo?“ spýtala sa zvedavo Eliškina starká.

„Aj áno. Prišiel som za vami, aby som vám z celého srdca povedal. Ďakujem za Elišku. Je to proste anjel. Ona dokázala to, čo sa mi už ani nesnívalo a myslím, že ani všetkým ľuďom v tomto dome. Je mi jasné, že ste spolu s El prežili tie najťažšie momenty a verím, že už bude len dobré. Vy ste však tým hlavným dôvodom prečo je aká je. Som presvedčený, že vašu dcéru nájdeme a bude v poriadku a opäť budete rodinka, i keď ma bolí, že už nie úplná, keďže jej ocino už nie je medzi nami. Chcem sa vám ešte raz poďakovať a dávam vám znova moje slovo, že budem pri nej stáť a spravím i to posledné, aby sme to dotiahli do úspešného konca.“

Nepovedala nič. Len na neho chvíľku pozerala a objala ho. Obaja to tak veľmi potrebovali. Odišiel k El. Pobožkali sa. Ona už ležala a mala pod hlavou obe ruky. Len tak pozerala do prázdna. Nič neriekol, len ju objal. Po pár minútach už objatie poľavilo a on zaspal. Eliška premýšľala nad všetkým. Chcela byť silná. Taká silná, ako boli i jej mama a starká. „Musím to zvládnuť, mami!“ Vankúša sa dotkla jedna z jej sĺz. Sĺz, ktoré ju čistili pre nový deň. Nemala ani tušenia, čo

ju čaká u majiteľky reštaurácie, no dostala nápad. Navrhne, aby mohla robiť aj s Inge.

Takto im to pôjde ľahšie a nemčinu sa naučí hneď. Ten jazyk sa jej začínal dostávať pod kožu. Premýšľala toľko, až ju únava zmohla a zaspala.

Kapitola 13 – Kde sú?

„Je tu akési podozrivé ticho. Na to, že sú sviatky, je tento dom až príliš bez života. Pôjdem to tam obzrieť,“ povedal Rudy pofajčievajúc cigaretu. O pár minút prišiel celý uzímený. Sadol si dozadu a nadával.

„Čo sa deje, Bruder?“

„Halt die Klappe, Trottel! Entschuldigung. Ich denke. Sie weg sind.“

Pozreli na sebe a vedeli, čo ich teraz čaká. Obom prišlo zle.

Ani len netušili, že ani nie dvesto metrov za nimi ich sledujú tajní policajti. Prípadu sa chytila „mladá krv“. Prokurátor obvolal všetkých svojich spolužiakov a spolu sa dohodli na postupe. V celom Nemecku sa postupne rozbiehal veľký stroj, ktorý už nešiel zastaviť. Dohodli sa na piatku hneď po Vianociach, že sa stretnú a vyberú pár kriminalistov. Musia byť však opatrní. Neprerieknuť sa a vybrať skutočne len ľudí, ktorým sa dá veriť. Ako miesto stretnutia určili Villa Stuck v Mníchove.

Tesne pred osemnástou sa začali schádzať ľudia z celého Nemecka. Dokonca jeden prokurátor zavolať známych z Rakúska a Švajčiarska. Drážďanský prokurátor Philipp Gustav priviedol so sebou aj Manfreda. O devätnástej už všetci sedeli na svojich miestach v knižnici. Hneď na úvod sa zodvihol Manfred a povedal všetkým, o čo ide. Jasne dal najavo, že má svojich korunných svedkov, dôkazy a aj to, že vie, kde momentálne sú, ale že to nevyzradí.

Všetci počúvali so zatajeným dychom, keď im z okraja povedal, o čo reálne ide.

Cítili sa ako na prednese spisovateľa, ktorý práve predstavuje nejaký fantastický krimi thriller. Zhruba po pol hodine si sadol a prenechal slovo Philippovi. Ten doplnil, že už zhruba rok sa tomu

venuje jeho skupina kriminalistov a tajných agentov. Potvrdil, že ide o biznis s ľuďmi z východného bloku, ale aj z Nemecka, Rakúska a vlastne z celej Európy. Postupným dešifrovaním sa zistilo, že je to celé vedené z najvyšších politických miest a je to podporované aj červeným krížom, ako kedysi podpora úteku nacistov do Južnej Ameriky. Svoje o tom vie aj Cirkev a OSN. V knižnici nastalo úplné ticho. Vekový priemer všetkých bol ani nie tridsať rokov a uvedomili si, aká úloha pred nimi stojí. Mnohí to dokonca prirovnali k Norimberským procesom.

„Viete, že sa nedá nikomu veriť, však? My sme tu v podstate nastupujúca generácia a tá stará garda, to je poprepájané ako pavúčia sieť. Navrhujem spraviť jednoduché, ale účinné opatrenia. My máme vo vnútri svojho človeka, a preto každý z vás, kto sa rozhodne pracovať ďalej s nami a bude chcieť zničiť zhubný nádor tejto spoločnosti, dostane odo mňa určité informácie, ktoré sa nebudú zakladať na pravde. Budú naším nástrojom pre kontrolu, keď si aj vy sami overíte, či človek, s ktorým budete chcieť spolupracovať a veríte

mu, je naozaj dôveryhodný. Na kontrolu mu povieť jednu informáciu, ktorá bude klamstvom. Akonáhle sa ukáže, že je to krysa, dáme ho sledovať a o jeho zrade sa dozvieme v priebehu pár desiatok minút. Hrozí nám všetkým veľké nebezpečenstvo.

Na Slovensku už spravili isté kroky, ktoré chcú zdiskreditovať našich svedkov. Jednému zapálili dom a ďalšej podstrčili do domu drogy. Všetko zinscenované veci, ale dali ich už na Interpol. My to posunieme do sekcie uzavreté, aby si to nevšíмали radoví policajti. Poprípade ich dáme akože do väzby a tým získame čas. Ak sa rozhodnete pre spoločný boj, tak budem len rád. Predsa len, proti nám stojí stará garda a veľa zákonov prispôsobených tak, aby boli vinníci nedotknuteľní, ale toto je proste niečo, čo sa musí vyšetriť a potrestať,” dokončil svoj monológ Philipp.

„Dobre, mám návrh. Smiem?“ Postavil sa Paul z Hamburgu. Drážďanec len súhlasne prikývol hlavou. „Počuli sme tu naozaj neskutočné obvinenia a tvrdenia,” pokračoval. „I mne sa z veľkej časti zdá, že je to len výmysel, ale zjavne je to pravda. Preto mám nápad. Kto má strach a chce to hneď na začiatku vzdať, nech opustí miestnosť. Tí, ktorí sa postavia, vyjadria súhlas a podporu k odhaleniu tohto zločinu, nech nás to stojí i miesta.“

Všetci sa postavili. Dokonca aj Švajčiar a Rakúšan.

„Teraz je otázka, ako si rozdelíme povinnosti,” povedal Philipp. „Navrhujem jednoduchý kľúč. Je zbytočné, aby sme šli všetci šesťnásti po jednej linke. Spravíme to nasledovne: Každý z nás je špičkou na niečo iné, však? Navrhujem Švajčiarsku a Rakúsku, aby sa

pustili po ich linke a smerom k OSN, pretože odtiaľ fúka ten najväčší vietor. Ja si vezmem na starosť príchod ľudí z východného bloku a prerozdeľovanie. To už máme podchytené, no je treba nazhromaždiť dôkazy. Severná časť bude mať na starosti preverenie toku peňazí cez najvyššie špičky od ministrov až po kancelára. Východ sa popasuje s veľvyslancami, ktorí tu boli dosadení počas celého obdobia od konca vojny. Západná vetva spracuje možnosti ohľadom detí. Je možnosť, že to bol výnosný biznis napojený na USA. Ak vedú nitky až tam, určite ich objavíte. Juh pomôže Švajčiarsku a Rakúsku. Ostáva nám stred a ten bude mať na starosti skompletizovanie zoznamu ľudí. Spravia sa rebríčky najvplyvnejších gaunerov a bude dávať pozor na každý detail operácie. Nazveme ju „Luskáčik“.

Stretneme sa raz do mesiaca, ale vždy na inom mieste. Je zásadné, aby sme boli nenápadní a nezlomní.

Môžeme si byť istí, že to bude western, ako sa patrí. No nemáme na výber pokiaľ chceme vyčistiť Európu od zla. Z mojej strany je to všetko. Ak však máte otázky alebo návrhy, hovorte.“

Postavil sa prokurátor zo Sárska. Naznačil, že má dobré kontakty na kriminalistov v Luxemburgu a oni tiež majú informácie, ktoré ich rovnako zarazili. Postupne sa prihlásili aj ostatní a dotiahli svoj plán do najmenších detailov. Zriadia cez poštu svojho kuriéra. Bude to nastrčený policajt a bude im doručovať nové poznatky, ktoré si budú medzi sebou posielat'. Zostavili aj komisiu na posúdenie zhromaždených dôkazov.

Vytvorila hackerské centrum na periférii Kasselu. Zoženú špičkových informatikov, aby zistili peňažné toky najvyšších špičiek Európy.

Do ich domov dajú odpočúvacie zariadenia. Všetko budú hradiť zo svojich súkromných zdrojov.

Tesne po polnoci sa rozišli do hotelov.

Presne v čase, keď sa rozhodovalo o boji proti chápadlám zla, sedeli Gerald a Rudy pred Gertrúdou. Rudy si hrýzol do pery a Gerald mal neprítomný pohľad. Kráľovná na nich kričala.

„Vy hovädá! Trtkaj so štetkami to áno, ale prísť skôr, aby ste si to dosledovali, to nie! Teraz musíme rozhodnúť siete po našich špicľoch a zistiť, kam zmizli. Začínam mať toho plné zuby! Najlepšie by bolo ich kompletne odstrániť a bol by pokoj. Dostalo sa mi do uší, že sa chystá nejaká akcia na nájdenie pár nezvestných. Musíme byť veľmi opatrní. Odteraz zakazujem zháňanie posíl a predaj práškov. Ľudí na orgány začneme zháňať, keď to vyšumí. Budú z vás pátracie psy. Od rána, do večera budete hľadať a zároveň si zoberte partiu, s ktorou vyčistíte naše úložiská, jasné? Obvolám si ministrov a aj pár prokurátorov. Ak sú nejaké akcie proti nám, treba ich v zárodku umlčať. Dobré trottli. Na dnešok stačilo. Máte úlohu, tak to neposerte!“

Vstali a odišli. Nebolo im do reči. Vedeli, že dostať sa do nemilosti Gertrúdy znamená len jedno – smrť.

Hneď, keď vyšli z miestnosti, sa Gerald rozhovoril: „Rudy? Nás bude drbať, ale to, že tam zabudla poslať niekoho za nás, tak o tom ani slovo. My sme za volov a ona spravila chybu. Do prdele.

Sú Vianoce a my sa drbeme na Slovensko. Beháme okolo pár neškodných núl a ona z toho robí požiar národného parku. Niekedy mám toho už plné zuby.

Pätnásť rokov v tejto brandži ma už dostáva do nálady, že mi je to akosi všetko jedno. Asi by som potreboval pár týždňov voľna. Mimo diania a kdesi veľmi ďaleko Európy.“

Rudy si poklepal po čele.
„Chlape, čo nebodaj starneš?

Obaja vieme, že to, čo robíme, sa happy endom nekončí. Buď nás niekto zastrelí, alebo nás odstaví vedenie. My sme len kone, ktoré spravia všetku čiernu robotu. Máme to dokonale zaplatené a svedomie, to tu nemá miesto. Raz sme sa do toho dali, tak cesta späť nie je.“

Zbehli dole do kasína. Rezko prešli za toalety a razom sa ocitli v centre diania.

V pár miestnostiach bolo epicentrum biznisu. Zavolali si svojho verného poskoka Klauza a vysvetlili mu situáciu. Ochotne im poskytol desať chlapov. Sadli si do zasadačky a rozdelili úlohy. Dali si čas do Troch kráľov. Chceli to zvládnuť čím skôr, aby si udobrili svoju Gertrúdu. Oni dvaja s nimi nebudú chodiť po „bunkách

uskladnenia“. Rozhodli sa nájsť „problém“ na vlastnú päsť. Rudy si sadol k telefónu a zavolať priateľovi na políciu. Dotyčný však nebol v službe, tak mu zavolať domov. Ten ho hneď uistil, že keď bude v práci, tak mu zistí všetko o skupinke, ktorú hľadá. Obaja sa vybrali do hotela a tesne po druhej ráno si už dávali šlofika. Pred šiestou sa už pakľúčom dostávali do domu Andreja a Inge.

Policaisti, ktorí ich sledovali, mali nutkanie ich prichytiť pri čine, ale mali jasné inštrukcie od Philippa, že pokiaľ nebudú v ohrození oni alebo niekto iný, nech to len zdokumentujú, nafotia a pripíšu ďalší delikt do spisu. Hlavná schéma je na vyššom leveli ako vlámačka.

Čím dlhšie boli Rudy a Gerald u nich doma, tým boli viac nahnevaní. Nenašli nič. Sprehádzali celé izby a ich bezradnosť začala gradovať. Po dvoch hodinách vyšli von a nasadli do auta. Smerovali do Drážďan. Bezstarostne si to trielili po hlavnej ceste. Neriešili rýchlosť. Na vysokých miestach mali svoje kone, preto sa každý pokus o pokutu rovnal potrestaniu policajta, ktorý sa im ju pokúsil dať. Tesne pred deviatou ráno už sedeli v kaviarni a spolu s asi šesťdesiatročným prokurátorom viedli konverzáciu o ich najväčšom probléme. Kde sú?

Cez okná videli, ako začalo mrholiť. Bolo niečo nad nulou, takže to bola len taká ničota vody a snehu, ktorý sa ihneď po dopade na zem topil. Posielali si lístočky ako kedysi v škole. Predsa len museli

byť opatrní. Vedeli, že sa niečo deje vo vnútri prokuratúry. Jediné, čo skutočne vedeli bolo, že zmizla aj Eliškina Oma a Nikolasova kompletná rodina. Vedeli, že v Dröschkau nie je po nich ani pamiatka. Dokonca od komplicov mali aj negatívnu odpoveď ohľadom Ingeinej rodiny. V danej situácii jediné, čo mohli spraviť, bolo vyčistiť miesta prvého kontaktu. Pred obedom zavolali poskokom a dohodli sa, že po trinástej začne „Očista“.

Philipp sa dal do práce už skoro ráno. Bol plný elánu. Cítil v kostiach, že sa budú diať veľké veci, no nemohol sa nechať zastrašiť.

Skôr ako šiel na prokuratúru, tak sa zastavil za známym. Bol to sudca. Oznámil mu, čo sa snaží odkryť a že od neho potrebuje pár povolení na sledovanie a odpočúvanie. Sudca s tým nemal najmenší problém a sľúbil mu, že do obeda bude mať všetko na stole. Spokojný odišiel. Budova, v ktorej pracoval, bola veľmi veľká a mala mnoho oddelení. Zbehol do suterénu, kde sídlili informatici. Vyberal starostlivo mladších kolegov, aby sa hore nedostalo ani slovko. Musel byť nenápadný, takže behal po oddeleniach aj s rozrobenými prípadmi. Bol až prekvapený, keď oslovení sami povedali, že to treba spraviť v tichosti. Zjavne viac ľudí malo tušenie ohľadom „krýs“. Pripravil si osnovu a postupoval krok za krokom.

Na svojom pracovnom stole mal v pravom rohu fotku svojej mladej rodinky. Pozeral na nich a nedokázal si ani predstaviť, čo sa dialo v živote tých, ktorí prišli o svojich najbližších. Musel to napraviť. Musel zachrániť tých, ktorí ešte žijú.

Kapitola 14 – Diabol je mocný

Prešlo pár dní. Vieelehen zasypala hora snehu. Deti sa bláznili a sánkovali. Všetci sa učili novú reč. Nikto z nich nemal ani potuchu, ako dlho budú na tom mieste. Chlapi pomáhali okolo statku a zvierat. Peter dokonca už stihol opraviť jeden starší traktor, ktorý bol podľa domácich už v „Božích rukách“. Ženy chystali všetko na Silvestra. Tento bude úplne iný, ako boli všetky predošlé. Nikolas sa začal učiť jazdiť na koni. Bolo to pre neho niečo nové, príjemné a cítil, že kone sú mu viac ako blízke. S pomocou Eugena a El robili neustále dlhšie túry. Raz vyšli na kopec a pozerali na zasnežené vrcholky Großglocknera, najvyššieho masívu Rakúska. Vždy cválali iným smerom. To koníky milovali.

Nikolasovi napadla bláznivá myšlienka. Keď bola s nimi Inge, tak ju Eugenovi povedal: „Eugen, čo keby sme tu spravili okružné jazdy pre turistov? Vzadu v maštali máte starší koč. S bratom a Andrejom by sme ho opravili a na zimu prirobili lyže namiesto kôl. Je tu kam chodiť. Zámok Goldegg a trasa smer St. Veit. Je to po doline, tak by to bolo pre koníky nenáročné.“

Inga pohľadom súhlasila, no Eugen sa musel porozprávať s rodičmi. Odpoveď však bola jednoznačná – áno. Zohnali farby. Lak. Všetko ostatné mali. Od dreva, až po krásne deky, ktoré budú slúžiť na zimu.

Pani Michaela zastavila Eugena, keď práve šiel dať ovos zvieratám: „Synček môj. Však je to celé bláznivé? Pred Vianocami

sme mali v dome ticho ako v hrobe a teraz je tu konečne život. Úprimne sa ti musím priznať – mala som veľké obavy. Predsa len sú z východného bloku. Neraz sme stretli nejakých Slovákov ako kšeftujú a kradnú v meste. Boli to poväčšine veľmi zlí ľudia, ale toto je niečo úplne iné. Veľmi nám pomáhajú a ani nič nepýtajú.

Možno časom, keby tu ostali, tak by sme im pomohli s trvalým pobytom a všetkým, čo k tomu patrí. Sú šikovní a poctiví. Veľmi ma trápi, aký osud majú. Predsa len tento svet je väčší ako náš Salzburg. Je v ňom veľa zla. Aj ja budem musieť napísať list svojej sestre a poprosiť ju o odpustenie. Pre takú hlúposť sa nebudeme predsa hnevať celý život.“

Nadišiel Silvester. Vypekalo sa, varili sa úžasné jedlá. Akoby sa na pozadí všetkého toho zla strácal strach z ďalších dní, ktoré majú prísť. Nikto sa netrápil. Atmosféra ľudskej lásky opantala každého, kto bol vo Vielelehene. El mala

večer robiť v reštaurácii. Bola tam veľká akcia. Na pomoc sa ponúkli i Amálka, Inge a Michaela. Predsa len, bola to Michaelina dobrá priateľka, ktorá to vlastnila. Poznali sa tam vlastne všetci, a preto to nebrali ako povinnosť.

Muži upratali a postarali sa o Kristínku a Guľku. Boli sa guľovať a sánkovať. Za Eugenom prišla jeho priateľka. Mal v sebe plán, no teraz sa trochu hanbil. Chcel si svoju milovanú vziať za ženu

a plánoval to spraviť v poslednej minúte starého roka a v prvej toho nového.

Mafia však nespala. Okrem čistenia miest sa snažili nájsť prepojenia medzi Inge, Andrejom a tou dvojicou. Sčasti sa im to podarilo. Získali kompletný zoznam uskutočnených hovorov z domu v Dröschkau a medzi nepodstatnými číslami bolo aj jedno na advokáta. Hneď vedeli, že treba spraviť prehliadačku v jeho kancelárii. Od priateľov z okruhu budovania trezorov presne vedeli, kde má jeden zabudovaný. Tesne pred polnocou Rudy rozbaľoval C4. Presne vedel, aké množstvo potrebuje na otvorenie bežného trezora. Polnocou sa niesli nielen prípitky, ale i malá detonácia v Manfredovej kancelárii. Gerald prehľadával kanceláriu a Rudy trezor.

Po pár minútach sa Rudy zaceril. „Máme to! Len ešte zistiť, kde sú tie svine. Vypadnime odtiaľto!“

Rudy držal v ruke zložku s dôkazmi pod názvom *Inge*. Nemal však ani tušenie, že Philipp vymenil dôkazy za úplne bezcenné veci, ktoré sa síce na tie predošlé podobali, no mená, adresy a fotky boli úplne chybné. Gerald sotil do svojho parťáka na znak uznania. Zamierili do svojho bytu, a potom za nejakými šľapkami.

El pohladila Nikolasa po tvári. Bezo slov si popriali šťastný Nový rok. Pobožkali sa. Ich vášeň bola ako nádherné ohnisko plné iskričiek záchrany a života. Láska sa rozlievala domom a všetci boli šťastní. I napriek všetkému príjemnému, Eliškina starká pozerala do krbu a ťažko si povzdychla. El si to všimla a vzala si pohár šampanského.

„Prosím, venujte mi chvíľu. Máme tu nový rok, no všetkým nám chýba niekto, koho milujeme, ale nemôže byť s nami. Preto by som chcela poprosiť o minútku ticha za našich milovaných.“

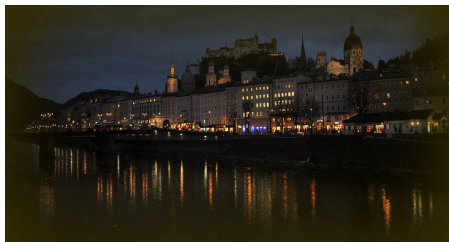
Zároveň chytila svoju milovanú babičku za ruku a pošepkala jej: „Ja viem, že mama žije a čoskoro bude s nami.“

Štrngli si na znak súhlasu, že veria v ten jedinečný obrat, za ktorý bojovali celé roky.

Druhého januára dostala Inge krátku správu cez telefón. Manfred jej oznámil, že mu rozbili celú kanceláriu a vylúpili trezor. Inge v prvom momente zbledla, no hneď ju upokojil, že nenechal nič na náhodu a nielenže dôkazy schoval tak, že sám ich bude mať problém nájsť, ale navyše do trezora nastrčil úplne bezcenné veci vedúce do slepej uličky, kde už bude čakať Philipp. Inge počkala s touto informáciou až do chvíle, keď boli všetci doma.

„Viete, čoho sa ešte bojím?“ začala El. „Že nájdu môjho brata a spravia mu niečo zlé. Rozohrali sme príliš nebezpečnú partiu šachu. V podstate jediný, kto je nechránený, je on. Môj milovaný braček Janko.“

Jej vnútorný pocit ju neklamal. Práve v momente, keď sa rozprávali, jej brata brala český polícia a mali ho eskortovať do Nemecka. Všetko sa to dialo v neuveriteľnej rýchlosti. Mafia nikdy nespí a v prípade ohrozenia

je schopná všetkého. Kdežto polícia ma ruky zviazané zákonmi, ktoré vytvorili politici práve pre svojich sponzorov, a to je veľakrát práve čiernota tohto sveta. Prokuratúra bola vždy o niekoľko krokov späť. Snažila sa dohnať a uzatvoriť kruh a jediné, čím mohli prekvapiť, je prefíkanosť. Spoločne natiahli jednu veľkú sieť a postupne sa do nej chytali čoraz väčšie ryby.

Manfred sedel s Philippom v jeho aute a len si ťažko povzdychli. Čím bližšie boli k odhaleniu, tým väčší odpor sa konal. Navyše museli hovoriť v šifrách, pretože nevedeli, či ich práve druhá strana nesleduje a neodpočúva. Dohodli sa na jasnom postupe. Philipp nakontaktuje kolegu z Rakúska a ozrejmí mu, že na istom mieste budú zlodeji, ktorí ukradli tajné informácie od jedného advokáta a treba ich zatknúť. Ostatné sa vyrieši postupne. A tak aj bolo. Už koncom týždňa sa na danom mieste objavili Rudy s Gerym. Zásahovka bola pripravená. Ani len nestihli vytiahnuť svoje zbrane a už ležali tvárou k zemi. Policajti sa rozhodli, že ich rozdelia. Gerald smeroval do Klagenfurtu a Rudy do Grazu. Začali s nimi hrať hru. Postupne ich deptali a skúšali koľko vydržia.

Po necelej hodine však Gerald vyzradil podstatnú informáciu o Eliškinom bratovi.

„Pozrite. Budem k vám úprimný,“ začal Gery. „Mám toho už vyše hlavy. Posledné týždne sa vo mne bilo presvedčenie to všetko ukončiť a začať žiť ako čestný občan. Nikdy som nesúhlasil s tým, čo sa dialo v našej spoločnosti. No nemohol som s tým nič robiť. Viem o stovkách ľudí z našej vetvy, ktorí ešte žijú a otročia pre politikov,

filmové hviezdy. Pre najvyššie úradnícke špičky. Problém je, že keby som niečo podnikol, tak som do pár hodín mŕtvy. Partner Rudy je chladnokrvný vrah. Nemá problém zastreliť človeka. Uškrtiť ho. Fakticky som rád, že sa do toho tí dvaja pustili. Mali sme povolenie ich a aj všetkých, čo o tomto vedeli, odstrániť.

Už asi tušíte, že rozložiť celú organizáciu je takmer nemožné. Osobne by som mal jeden nápad, ako by sa to dalo zariadiť. Je však nutné, aby ste mňa a Rudyho obvinili napríklad z nejakej hlúposti, ktorá nebude súvisieť s týmto všetkým. Tým sa dostaneme mimo podozrenie našich nariadených a skúsím navrhnúť stretnutie najvyšších napríklad vo Švajčiarsku a tam by ste si všetky mafiánske hlavy podchytili a následne by ste mohli nasadiť sledovanie a odposluch. Musím vás však upozorniť na to podstatné. Všade máme svojich ľudí. Sú lojálni a posielajú nám informácie hneď, keď sa niečo čo i len šuchne. Takže treba pracovať len s nováčikmi, tí sú nič nevedia a nie sú vtiahnutí do tajov podsvetia.“ Týmto len potvrdil to, čo si aj mysleli. Zavolali do Drážďan Philippovi.

Navrhol im, že nech ich obvinia z držania omamných a psychotropných látok. Čo nebola ani lož, keďže Rudy mal vždy so sebou zopár striekačiek heroínu. O ďalších pár hodín už boli obaja vonku. Obaja s podmienkou a po vyplatení kaucie. Ďalšie ráno sedeli v aute rozprávajúc sa o tom, čo sa ich policajti pýtali. Našťastie, u Rudyho to bolo spočiatku o drogách. Nestihli sa ho spýtať nič, čo by bolo jasným dôkazom smeru vyšetrovania. V momente, keď začal rozprávať Gerald, zavolali kolegovia do Grazu, aby ho dusili len

drogami. Vracali sa domov do Leipzigu. Už ich netrpezlivo čakala Gertrúda. Mala od nich info o podarenej lúpeži. Takisto o odstránení väčšiny skrýš, no zároveň dostala informáciu o ich zatknutí, tak sa chcela uistiť, za čo ich posadili do chládku.

Do Leipzigu dorazili okolo obeda. Skôr sa najedli, aby im neškvŕkalo v žalúdku, keď budú s kráľovnou. To z duše nenávidela, a aj preto sa tomu vyvarovali. Sedeli pred ňou a ani jeden nemal odvahu začať rozprávať. Predbehla ich.

„Vy sprosté Schweine! Čo to bolo v Rakúsku? Do riti, máme málo problémov? Pekne mi to všetko vysvetlite! Rudy?!“

Rudy sa pozeral do vzduchoprázdna, ale v momente, keď na neho upriamila pohľad a skríkla, tak sa prebral.

„Kráľovná, je to moja chyba. Asi nejaký idiot, čo mi predával drogy, zaspieval. Našli mi prášky. Gerald sa sním zviezol, ale za pár hodín nás oboch pustili. Predsa len máme dosť ľudí na správnych miestach.“

„Je tak, Gerald?“ Uprela na neho diabolský pohľad.

„Áno. Pýtali sa ma na to, prečo sme tam šli. Či sme dealeri alebo len to svinstvo berieme. Povedali mi, že mali info cez kolegov z Drážďan nás sledovať. Vysvetlil som im, že ja o žiadnych drogách neviem. Celé to bolo dosť nepríjemné i s tým ich sprostým rakúskym prízvukom. No iné ma trápi kráľovná moja. Mám veľmi zlý pocit z toho, čo sa u nás deje. Celé mi to pripadá, ako keby sa to rozpadávalo. Vy ste jedna z najvyšších v našej organizácii. Čo keby ste zvolali stretnutie na nejaké pekné miesto a dohodli si podmienky

a postup, ako pokračovať. Navonok všetko funguje ako má, no naše spojky nám začínajú odchádzať a umierajú. Možno by nebolo zlé spraviť nábor. Predsa len do polície a politiky sa dostáva mladá krv a mali by sme si to poistiť skôr ako to začne byť neúnosné. Hm?”

Gertrúda si prešla prstami vo vlasoch. Táto myšlienka nebola pre ňu nová, ale keď už začne o tom vraviť niekto, kto je na nižších miestach, tak to bude asi vážne. Už dávno vedela, kde sa to bude konať. No nebude ľahké dať takéto stretnutie dokopy. Sú to desiatky ľudí z celého sveta.

„Truhlík Gery. Čo keby si sa toho zhostil? Dám ti zoznam. Máme ľudí, ktorí to doručia každému, koho sa to týka. Nateraz dostaneš moju dôveru. A ty, Rudy? Na čas si daj dovolenku a kúp si letenku napríklad na Kubu. Taký mesiac by ti mal stačiť na to, aby si prestal brať to svinstvo a uvedomil si, že ohroziť nás sa nikomu nevypláca!”

Obaja len prikyvovali. Odľahlo im, že to vyšlo relatívne v pohode. Rudy sa aj vnútorne potešil.

Mohla ho totižto poslať odstraňovať konkurenciu a to mal už za sebou pred veľa rokmi. Pri najhoršom mohol byť sám odstránený. No heroínu sa vzdať nemienil. To bolo vylúčené. Spolu si sadli do kaviarne.

„Rudy, Gertrúda má pravdu. Ten heroín ťa zničí. Mal by si ísť na pár týždňov na odvykačku a potom si uži slnka niekde na Ibize alebo na Kube.”

„Nevráťaj do mňa aj ty. Mám to pod kontrolou. Ja si budem robiť, čo ja chcem. Celé tieto kolotoče s nami sú fakt na hlavu. Robíme

všetko najťažšie. Zametáme červený koberec pre paničku a čo z toho máme?“ Rozčertil sa.

„Ale, ale. Nebodaj aj ty starneš?!“ uškŕňal sa Gery.

Rudy sa zarazil a začal sa smiať. „Asi už sme senilní dedkovia a mali by sme to zabaliť. Čo myslíš?“

„Neraz som nad tým premýšľal, ale toto nie je firma, z ktorej odídeš do penzie. Tu si v pasci. Buď ťa odbachnú vlastní, alebo policajti. Ani jedna perspektíva nie je ideálna. No obaja sme si vybrali túto zábavku dobrovoľne a musíme sa s tým nejako vyrovnáť.“

Štrngli si. Na ex do seba dali whisky. Rozkázali si ešte zopár pohárikov. Podali si ruky a dohodli sa, že o mesiac sa stretnú a vymyslia ako ďalej. Gerald sadol do taxíka. Z telefónnej búdky potom zavolał svojmu kontaktu a odovzdal mu informáciu o pripravovanom stretnutí. Ďalšie bližšie informácie poskytne neskôr. Na dnes mal toho už dosť. Rozhodol sa odísť za svojou Oma do Altersheimu neďaleko Leipzigu. Bola jediná, ktorá mu ešte ostala. Rodičov stratil pri veľkom požiari pred dvadsiatimi rokmi a brat sa mu zabil pri autonehode. V podstate ho vychovali starí rodičia a ulica. Vnútorne sa trápil. Vedel, že to, čo žije, nie je život, o aký skutočne stál. Ani sa nebál toho, čo by sa mu stalo, keby prišli na jeho zradu. V podstate mohol stratiť len svoj biedny život. Asi v polovici cesty sa zastavil na cintoríne. Zapálil sviečku na hrobe svojich najbližších. Ako tak kľáčal pred hrobom, všimol si jedného človeka, ktorý stál od neho na sto metrov. Bol pri vstupnej bráne a v ruke mal fotoaparát. Hneď mu došlo, že ho dala Gertrúda sledovať. Musel byť

opatrný. Chvíľku stála a následne zamieril k taxíku, ktorý ho čakal. Nasadol doň a sem-tam sa pozrel do spätného zrkadla. Už si bol viac ako istý, že ho má na muške jedna alebo druhá strana.

Skôr mal vnútorný pocit, že to je kráľovná. Zavrel na moment oči. Už si prial, aby to šialenstvo v jeho živote skončilo. Vie, že i keď pomôže zachrániť ľudí, trest ho neminie. Už dávno nebol naivný. Sám by si dal minimálne doživotie. Trestal iných za svoj spackaný život. Chcelo sa mu zo seba zvracať.

Verím Pane, že aspoň tento krok oceníš a čiastočne mi odpustiš, povedal si v duchu.

Philipp dostal echo a zaradoval sa. Na ňom bolo pripraviť celú sledovaciu akciu. Všetko muselo byť v tichosti. Stretol sa

s Manfredom a povedal mu o únose Eliškinho brata. Vedia, kde ho skrývajú, no nechcú nič prezradiť. Počkajú na krok, ktorý spraví protistrana. Manfred mal však veľkú obavu, či ho nezabijú skôr, ako sa ozvú. Philipp ho uistil, že sa to nestane.

Kapitola 15 – Odpočítavanie

„Miláčik?“ Eliška objala Nikolasa a pritúlila sa. Otočil sa k nej a už ju natoľko poznal, že vedel o jej nepokoji. Len podvihol viečkami na znak toho, že ju vníma.

„Vieš, je tu krásne. Som s ľuďmi, ktorých milujeme, ale je tu to *ale*. Mám pocit, že schovávať sa nie je až taký dobrý nápad. V podstate tu len sedíme a čakáme na to, čo ostatní robia za nás. Chcela by som byť toho súčasťou. Pomôcť im a skúsiť to nejako urýchliť.“

Tieto slová Nikolasa dokonale prebudili a musel si na to sadnúť.

Ona však pokračovala: „Áno, azda je to hlúposť a veľký risk no neriskovali sme oveľa viac, keď sme na to boli sami s Andrejom? Skúsim sa dohodnúť s Inge, nech zavolá Manfredovi a navrhne im spoluprácu. Mám v sebe taký pocit, že predsa len je niečo oveľa horšie, ako skutočne teraz vnímame.“

Nikolas sa škrabal na hlave a hľadal tie správne slová. Nechcel jej povedať na rovinu, že ten nápad je proste úplne mimo reality.

„Láska, viem, ako veľmi bojuješ. Niekedy však treba nechať dôveru tomu, kto má väčšiu právomoc to celé dotiahnuť do konca. My sme spravili viac ako dosť. Naše životy sú aj teraz, i keď sme v relatívnom bezpečí, v ohrození. Sama to vieš. Sme tu všetci. Otočili sme život našich najbližších tak, že sa to nedá ani opísať. Sami sme

prišli o to, o čo sme relatívne stáli. Chápem ťa, že máš obavy, no bojím sa o teba. Že by som ťa stratil.

Pochop, že ťa ľúbim a neviem si predstaviť kráčať v tomto svete bez teba. Ak chceš ísť do toho opäť, tak jedine, že do toho pôjdeme spolu. No poďme už spať. Je jedenásť preč a ty vstávaš ráno do práce.“ Niko si pritiahol El k sebe. Nežne ju pobožkal a v objatí spolu zaspali.

Nikolas sa vytratil skoro ráno z izby a šiel kúpiť čerstvé pečivo. Mal šťastie, pretože do kvetinárstva oproti pekárni akurát priviezli krásne gerbery. Vzal z každej farby po jednej a tesne pred šiestou už robil raňajky pre svoju milovanú El. Chcel jej k nim priložiť i lístok, no nevedel nájsť pero. Vynašiel sa tak, že rozbil vrch vajíčka, že vrch sa podobal na srdce. O pol siedmej už kráčal za svojou láskou. Vstúpil do izby práve v momente, keď otvárala oči. Pozrela na neho s nesmiernym prekvapením. Pobožkali sa.

„Premýšľal som nad tým, čo si včera navrhla a stojím si za mojím. Ak chceš pomôcť doraziť zlo, budem stáť po tvojom boku.“

Nikolasa prerušilo klopanie na dvere. Do izby vošla Inge s Kristínkou.

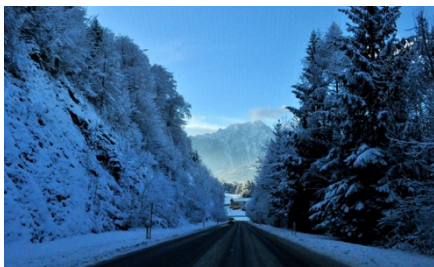
„Kika sa chce česať a že ty to vieš najlepšie.“

„Počuj, Inge, chcela som sa s tebou o niečom porozprávať.“

Inge ju však hneď zastavila: „Porozprávame sa pri prechádzke. Odprevadím ťa do práce a spolu s Kristínkou a Amálkou sa pôjdeme prejsť do dediny. Môže byť?“

„Jasné, mein Schwester!“

O hodinku vyrazili smerom na Goldegg. Kiku ťahali na sánkach a postupne sa striedali. Všetko bolo biele. Dokonca aj potok, ktorý sa hnal do St. Veitu bol zamrznutý. Úbočia vrchov boli také zafúkané, že sa snehová pokrývka dotýkala prvých konárov borovíc. Čoskoro už boli pred reštauráciou. Sadli si do vnútra a El spravila kávu a kakao.

„Tak, čo si to dnes ráno chcela odo mňa?“ Inge pozrela priamo do Eliškiných očí.

„Hm, je mi dosť hlúpe len tu tak čakať na to, čo sa udeje. Neviem. Sama by som rada pomohla pohnať veci vpred, aby sa zachránilo čo najviac ľudí. Takto tu síce prežívame krásne chvíle, ale mám pocit, že sme sčasti ako také vrece zemiakov, ktoré je len príťaž. Rozprávala som sa o tom aj s Nikom a povedal mi, že samu ma do toho nepustí, len spolu. Bojím sa o každého z vás. Veľmi vás ľúbim a záleží mi na vás. Trápim sa tým, že som vám takto zmenila život. Chcela by som ťa poprosiť, aby si nakontaktovala Manfreda a ten nech sa porozpráva s tým prokurátorom. Azda by som mohla robiť volavku, aby sa na mňa zamerali tie mafiánske ničoty. Tým by mali voľnejšiu cestu vyšetrovatelia a možno by aj získali nejaké dôkazy navyše, keby ma prenasledujú. Hm?“

Inge zvrátila obočie. Chytila El za plecía a triasla s ňou: „Si kompletná? Toto je šialená vec, na ktorú si prišla. No keď mám byť úprimná, ty si proste neriadená strela. Vtrhneš do ľudí, rozbiješ ich

doterajšie životy na franforce a čím viac si v nich, tým viac ťa milujú. Príliš riskuješ, no chápem ťa. Tiež keby som prišla o maminu a po rokoch zistila, že je šanca ju nájsť a možno skutočne žije, tak by som robila to isté.

Porozprávam sa najskôr s Andrejom. Spravili by sme to trochu inak. Obe vieme, že hľadájú nás dvoch. Preto by sme mali hrať hru na mačku a myš. Vy by ste cestovali po Európe a my by sme sa točili v Nemecku po nejakom vzorci. Volali by sme na isté čísla a aj navzájom. Ak by sme boli neustále v pohybe, tak by sme boli v čo najmenšom ohrození. No musím dostať odsúhlasenie od svojej polovičky a aj od Manfreda. Stretli by sme sa s prokurátorom a vyriešili aj to, že keď všetkých odhalia a zatknú, my musíme byť pod ochranou svedkov a mať novú identitu. Takže, tak či tak. Život, ktorý sme všetci žili, prerušila jedna hrubá čiara a musíme sa s tým vyrovnáť. Čím skôr to pochopíme, tým skôr budeme opäť mať to svoje, čo milujeme.“

El sa rozplakala. Inge si ju pritiahla k sebe. „Zlatko, všetko bude dobré. Všetko.“

Deň zbehol ako voda. Ženám v okolí sa akosi prestávalo chcieť variť, keď mali v reštike takú úžasnú kuchárku. Už fungovali na objednávky a to sa tu nikdy nestalo. Pred príchodom El bolo hlavným zdrojom príjmu čapované pivo a alkohol. Teraz to boli jedlá. Od rána sa varilo. Najskôr raňajky a milované rakúske žemle. Obed začínali tesne pred jedenástou a veľakrát boli obedy až do pätnástej hodiny. Potom mali dve-tri hodinky pokoj a kolotoč stretnutí pri

vínku sa opakoval až do záverečnej. Pre Elišku prišla Nikolasova mama s Inge a Andrejom. Ten šoféroval, tak si dal len čaj, ale ženy si dali za pohár vína.

Rozviazali sa im jazyky a vyrozprávali sa zo svojich trápení. Andrej len ticho počúval a kreslil si na obrúsok nejaké postavičky. Práve v momente, keď dokončoval svoj posledný portrét, šla okolo Eliškina šéfa. Zbadala Andrejove čarbanice a chvíľku premýšľala. Dávnejšie chcela premaľovať a dodať reštaurácii nový šat. Potľapkala Andreja po pleci.

Ten sa zľakol a automaticky obrúsok roztrhol.

„Pán Andrej, vedeli by ste takéto kresby preniesť do väčšej veľkosti?“

„Do väčšej veľkosti?“ zopakoval nechápavo.

„No, že by ste oživilí tieto priestory maľbami. Samozrejme by som vám zaplatila, čo by ste si žiadali.“ Andrej na ňu nechápavo pozeral. Nikdy si nemyslel, že má nejaký talent, no toto ho veľmi potešilo. Chvíľku premýšľal a zvolil šalamúnske riešenie.

„Ako tak pozerám na tie steny, tak to bude veľa malieb. Chcete aj také, ako sú v Sixtínskej kaplnke?“ Teraz bola v pomykove ona. Andrej to upresnil tak, že by boli aj na strope nejaké kresby. Súhlasila.

„No mám ešte nejaké povinnosti. V zime tiež nie je dvakrát jednoduché maľovať a tvoriť. Môžeme sa dohodnúť tak, že sa do toho pustíme koncom marca a vy si dovedty pripravíte námety, ktoré by ste chceli mať na stenách. Samozrejme, aj ja budem na niečom pracovať a po dvoch mesiacoch sa stretneme. Nežiadam od vás

peniaze. Ja som vám vďačný, že mi dáte možnosť sa realizovať a hlavne nám veľmi pomáhate ako všetci tu v okolí.“

Nesúhlasila, ale nemala na výber. Sama sa hanbila za to, že mala pred Čechoslovákmi predsudky. Na základe poznania pár zlodejov odsúdila všetkých. Objala Petra a dlaňou pohládila El. Pochopili to a ako na znamenie vyslovili: „Danke Ihnen!“

Cestou naspäť sedela Eliška vpredu s Andrejom. Na chvíľu ani nepremýšľala nad tým, čo ju trápilo už toľko dní.

„Počuj, striga!“ pozrel s úsmevom na El.

Zvraštila obočie a oponovala. „Kto ti tu je striga!? Ja som len ježibabka. Ty Pat.“

Zasmiali sa. Povedal jej, že pôjdu do toho. Potrebujú však, aby prišli Manfred s prokurátorom. Navrhol by sa postup, aby boli v čo najmenšom nebezpečí. Ideálny deň je utorok, keď je reštaurácia zatvorená. Tam by sa aj mohli stretnúť. El žiarila šťastím a odhodlaním, ktoré bolo predzvesťou toho, že ona bude bojovať do úplného konca.

Za to ju veľmi obdivoval a zároveň sa pozrel i do spätného zrkadla a uvedomil si, že rovnako úžasná je i jeho Inge.

Ďalšie ráno zavolali Manfredovi. Poprosili ho, aby prišiel na ďalší utorok do Goldeggu a nech privedie i priateľa z prokuratúry. Ten nechápal, čo sa deje, ale prisľúbil im to. V podstate Alpy miloval, tak bol rád, že si spraví výlet za zasneženými vrcholkami veľhôr. V ten istý deň sedel aj s Philippom a obaja len dumali nad tým, čo je také dôležité, aby mali obaja prísť za nimi. Nemali však najmenší

dôvod povedať nie, tak si nachystali veci, aby v pondelok večer oddelene vyrazili smerom na Salzburg. Tam sa stretli a v utorok ráno už boli na dohodnutom mieste.

„Manfred, budem k tebe úprimný. Milujem Rakúsko. Nevieť prečo, ale ľudia sú tu k sebe úprimnejší. Plus tá krajina. To je v skratke raj. Bol som tu už viackrát lyžovať. Je to však iné, keď si na jednom mieste a si tam celé dva týždne. Viackrát sme boli s priateľmi v Bad Gasteine alebo Zell am See. Sú to skvelé a krásne prírodné zákutia, ale chcel by som spoznať túto krajinu detailnejšie. Inak vieš, že neďaleko je aj Hitlerov Berchtesgaden a tam je to jazero. Počkaj, ako sa volá. Aha, Königssee. Keď to raz, a ja osobne verím, že už čoskoro, uzavrieme, tak si spravím mesačnú dovolenku a budem sa venovať len turistike tu v Salzburgu a aj ďalej na juh a juhozápad.“

„Philipp, ak to všetko bude skutočne úspešne za nami, tak sa k tebe rád pripojím.“

Manfred zaparkoval na inom parkovisku, ako mal, tak si nevšimol, že na neho Inge kýva. Philipp bol však pozornejší a buchol do Manfreda, aby ho upozornil na kývajúcu ženu. Inge stála pred reštauráciou. El s ich polovičkami sedeli vo vnútri aj s šálkou čaju. Manfred im predstavil Philippa. Inge bola pre zmenu takou hovorkyňou, ktorá si hneď vzala slovo. Spomenula im, že sú

v neistote. Nevedia, čo sa deje a ako napreduje vyšetrovanie. Pričom sami by chceli skutočne pomôcť. Ako, to už musí povedať Philipp. Pridala sa i El a už vcelku obstojnou nemčinou povedala, že po nich idú a nebolo by preto zlé, keby boli také volavky, na ktorých budú poľovať tie hyeny a zatiaľ by mali policajti voľnú cestu.

Philipp premýšľal, či im povie tú novinku o jej bratovi.

Eliška to vnútorne vycítila. „Pán Philipp, je niečo, čo mi chcete povedať?“

Pozerala mu do očí a on ostal ako prikovaný. Nevedel, čo si má o tom myslieť. Pár sekúnd sedel a bol ticho. Nakoniec však vyšiel s pravdou von. Rozhovoril sa o tom, že ich informátor im dal vedieť o Eliškinom bratovi Jankovi. Zatkli ho v Česku a previezli na tajné miesto v Nemecku. Majú ho ako poistku, keby prišli nejaké komplikácie.

„Vnútorne som cítila, že sa to stane. Aj som na konci roka vravela, že mám o neho strach. Verím však, že to dobre dopadne. Musím očistiť celý ten príbeh, ktorý sa zakladá na klamstvách a aby sa zachránilo čo najviac ľudí. Teraz už Pán Philipp nemôžete ustúpiť.

Musíme s nimi hrať takú hru, akú ešte v divadlách nehrali. Prakticky ich domotať tak, že nebudú vedieť, kto je ten, koho potrebujú zlikvidovať.“

„Neviem, či je hodné si vykať. Sme jedna generácia. Proste som Philipp. Máš pravdu. Spravíme plán. Dokonca k nám prišiel jeden významný poskok v ich organizácii, tak by sme ho mohli využiť pri vašom prenasledovaní. Inge a Andrej by sa mohli na mesiac vrátiť

a tváriť, že ste boli len na dovolenke. Tým by sme ich zmiatli. Ty a Nikolas by ste dostali auto a byt na prenájom. Autom by ste sa viezli na miesta, ktoré sú označené na tom zozname, ktorý ste získali. Je možné, že vás budú prenasledovať, no nebojte sa. Jeden bude vždy náš, aby vás ochránil. Môže byť? Problém však vidím v našich zákonoch. Sú nastavené tak, aby ten, kto odhalil krivdu, mal viac problémov ako ten, čo porušil zákon.

Navrhujem ďalšie stretnutie so všetkými, ktorí sú do vyšetrovania zainteresovaní. A hlavne ochrániť korunného svedka. Pomôcť mu začať niekde inde, s novou identitou a tak ďalej. Nateraz však dokážeme len to, čo som už spomínal.“

Eliška zbehla do kuchyne a spravila obed. Inge jej pomohla. Chlapi sa šli zatiaľ prejsť. Ani nevedeli ako a o pár minút boli na spoločnej ideovej vlne. Nikolasovi napadlo, že neďaleko je nejaké skokanské podujatie. Našli leták, ale bolo už po ňom. Bol to však dobrý plán na ďalší rok. Po hodinovej prechádzke sa vrátili do reštaurácie. Skvele sa najedli.

O pol druhej už obaja vyrazili naspäť do Salzburgu. Veľmi im do reči nebolo. Držali v sebe obavy pred ďalšími krokmi, ktoré musia prísť, aby sa to všetko dobre skončilo. Vnútorne cítili, že to bude asi také, ako sa cez leto sánkovať. Spolu si sadli do kaviarne na Mirabell Platzi a doladľovali detaily plánu. Philipp vytiahol diár s kontaktmi a obvolal všetkých prokurátorov. Niektorí boli mimo, tak si ich vyznačil výkričníkom, aby im zatelefonoval v termíne, keď budú

dostupní. Asi dve tretiny z nich súhlasili a hneď každému povedal aj miesto a čas stretnutia. Videlo sa mu, že teraz bude najlepšie sa stretnúť v Aalene, kde bol krásny zámok a vlastnil ho jeden z prokurátorov. Schloss Fachsenfeld. Termín stanovili na sobotu. Nadišla noc a ich cesta sa rozdelila. Ich cieľ bol však rovnaký.

Gerald v ten istý deň, keď sa stretli „pátrači“, zháňal všetky informácie o mieste, ktoré chcel využiť na stretnutie najvyšších hláv ich podnikateľského odvetvia. Vybral si Neuschwanstein. Zámok, ktorý patril k najkrajším v celej Európe a Hitler si z neho počas druhej svetovej vojny, spravil múzeum a galériu. Vypína sa na skalnom masíve obkolesený lesmi. Neďaleko zámku sú hory a celá scenéria je ako z rozprávky.

Sedel v hotelovej izbe. Cez okno videl pohyb stoviek ľudí a túžil žiť ako oni. Život obyčajných ľudí. Vedel však, že to už nie je možné. Vykonal príliš veľa zla. Dlane sa dotkli jeho tváre a rozplakal sa. Sám si chcel vpáliť guľku do hlavy. To trápenie a ničota, ktoré z neho spravili netvora. Zaklonil hlavu a pohľadom smerujúcim na strop vyslovil slová odhodlania. „Aj keby ma to malo stáť život, i tak nakoniec vykonám dobro a pomôžem zmeniť svet. Môj svet.“

Z myšlienok ho vytrhlo klopanie na dvere. Poslíček mu priniesol zoznam. Dal mu desať mariiek a veľkú obálku s menami hodil na posteľ.

Spomenul si na ženu, ktorú tajne miloval. Z peňaženky vytiahol jej fotku a zo zadnej strany opísal na kúsok papiera jej číslo. Prilepil si ho na čelo a hádzal si pomyselnou mincou, či jej má zavolať a hlavne,

čo jej má po toľkých rokoch povedať. Ved' už má určite rodinu a skvelého muža. Perom búchal o kraj stola. Potil sa, i keď v miestnosti bola ideálna teplota. Rozhodol sa pre sprchu. Tá ho vždy vytrhla z pochmúrnych myšlienok. Ľadová voda tiekla na jeho telo a pomaličky sa stabilizoval. Nahý vyšiel do izby a vytočil jej číslo. Ozvala sa. Chvíľu bolo ticho.

„Ahoj, Sandra! Určite nevieš, kto ti volá, však?“

Na jeho prekvapenie to vedela. „Gerald, tvoj hlas by som spoznala i keby si hovoril so zachrípnutým hlasom. Prečo mi voláš? Počula som o tebe, že si sa zahrabal do riadnej špiny a mne osobne je to veľmi ľúto, ale každý človek si vyberá svoju cestu, však?“

Nevedel, čo jej má na to povedať. Rozhodol sa pre pravdu. „Obaja vieme, kde som sa ocitol a prečo. Pre moju hlúposť. Nebudem sa vyhovárať na minulosť. Poviem ti len to, že odkedy som ťa prvýkrát uvidel na škole, tak ťa milujem. Báľ som sa však celé roky ti to povedať. Báľ som sa, že mi povieš to, čo som počul od všetkých – nie. Som ľudská troska, ktorá zničila veľmi veľa životov a hanbím sa za seba. Volám ti hlavne preto, že ti chcem povedať, ako mi na tebe záleží. Ako sa chcem konečne stať človekom, ale viem, že cesta späť už nie je možná. Rozhodol som sa aspoň na konci spraviť správne

rozhodnutie a verím v nádej, ktorá ti dokáže, že som predsa len človek, ktorý miluje, len sa proste stratil.“

„Počkaj, Gery! Zastav sa a nadýchni sa. I ja mám momentálne ťažký príbeh. Pred mesiacom ma opustil manžel a našiel si osemnásťročnú pipinku. Keď príde raz za mesiac domov, aby si vzal i to posledné, čo tu ešte je, tak ma zmláti a s úsmevom odíde.“

V Geraldovi sa zdvihol hnev na maximum, ale to Sandra vycítila.

„Gery, hlavne pokoj. Daj sa dokopy. Ja sa dám dokopy. A keď sa máme stretnúť, tak sa stretneme. Máš moje slovo. I keby to malo trvať ešte roky. I keby to malo byť na konci našej púte. Ja ti tú šancu dám, len si ju musíš dať i ty a skús začať kráčať životom ako muž a nie ako chrapúň. Jasné?“

„Ja. Ich liebe dich!“ vyslovil so slzami tečúcimi mu po lícach.

„Ich auch. No bude to naše tajomstvo. Pekný nový rok mimochodom a opatruj sa. Pa.“

Nestihol ani odpovedať a v slúchadle bolo ticho. Už mal vo všetkom jasno. Cesty späť nebolo.

Kapitola 16 – Kto z koho

Philipp stál vo svojej pracovni a čítal Geraldov odkaz. Veľmi sa potešil, že našli niekoho, kto má predsa len svedomie a sám sa zaviazal, že mu na súde navrhne čo najnižší trest. Dátum tiež vyhovoval. Mal celý mesiac na to, aby do zámku nastrčili ploštice a aj skryté kamery. Bolo mu jasné, že tie monštrá budú kontrolovať všetko, či nie sú odpočúvaní. Preto sa potešil informácii, aké zariadenia majú použiť a kam ich vložiť. Gerald pridal informáciu, že sám skontroluje odposluch v zámku. Tým majú o jeden problém menej.

Lenže Philipp nemal na takú veľkú akciu dosť ľudí. Aj preto si to dal ako prioritu na stretnutie prokurátorov. Do kancelárie mu vbehol jeho dobrý priateľ z oddelenia finančnej kriminalistiky a oznámil mu, že našli pár desiatok účtov v daňových rajoch a čuduj sa svete, patrili predsedom organizácie na ochranu práv ľudí, ako aj premiérom, poslancom. V skratke, takzvaným „nedotknuteľným“.

„Zaujímavé, a vedel by si zhromaždiť všetky dáta?“

Priateľ sa len usmial. „Už sú! A podotýkam, že všetka špina ide z toho neutrálneho Švajčiarska. Nechcem byť arogantným sudcom, ale vedeli sme to, že pár rodín vlastní skoro celý svet. Vytvárajú mimovládky a tie riadia práve štedro dotovaných politikov a správne

dosadených ľudí. Celé to smeruje k tomu, že hlavný prúd peňazí pochádza od vládcov USA.“

Philipp na neho pozrel s prekvapením.

„Myslíš tých, pre ktorých sme tu mali svetové vojny a aj tie ostatné?“

„Presne tak. Vyzerá to na to, že sa snažia ovládnuť Európu tak, že ju opäť destabilizujú. Pokúšajú sa o to celé storočia a my sprostí im na to vždy naletíme. Najprv rozbroje, potom vojna a nakoniec pôžičky s totálnym úrokom od tých akože pomocníkov. Teraz však verím, že tento nápor zvládneme. Zoznam ti doplním do dvoch týždňov. Je super mať pod sebou pár skvelých hackerov, ktorí presne vedia, kam sa majú pozrieť. Našťastie, ochrana údajov je taká mizerná, že to dajú dokopy za pár dní. Je však pravda, že sa tam točia neskutočné cifry.“

„Hm. Toto bude riadna galiba. Nemáme na to legislatívu. Tie rodiny si to všetko upravili na svoju ochranu. V podstate sú nedotknuteľní, lenže mám jeden nápad. Pamätáš si na Norimberg, však? A to bol ich výmysel, ako si ukazovať, kto má väčšieho. Teraz ich budeme súdiť ich vlastnou medicínou. Spraví sa veľký proces,

aby sa všetko ukázalo svetu. Viem, že aj médiá vlastnia oni, tak je zbytočne čokoľvek vravieť. Práve preto sa na to pripravíme a zatneme do živého, keď to budú najmenej čakať. Tu ide o tisícky ľudí. Obaja vieme, že aj tá naša nešťastná vojna, kde bol Hitler, bola len šachová partia USA a ich majiteľov, veď Hitler dostával peniaze od Henryho Forda a ďalšie financie, ktoré sa doteraz neodtajnili. Veď čo viem od deda, tak sme nemali ani na toaletný papier, nieto ešte na zbrojenie. Studená vojna bola rovnako hračka chorých mozgov. Som za demokraciu, ale v tomto som bol rád, že Rusi boli takí predvídavi a Západu vždy tie projekty skopírovali. Inak by sme tu už mali tretiu a konečnú svetovú. Len odstaviť to zlo. To bude sakra boj.“ Podali si ruky a s odhodlaním vyriešiť tento prípad vykročili do ďalšej práce. Philipp si uvedomoval, že to je ako obliehať Tróju a musel postaviť trójskeho koňa, aby sa im dostal čo najbližšie a zničil ich. Sadol si za stôl a pobožkal fotku so svojou rodinou. Vedel, že pustiť sa do Švajčiarska či USA je ako vyhlásiť vojnu zlu. Iná možnosť nie je. Z myšlienok ho prerušil výbuch. Črepiny skla sa zapichli do opierky jeho kresla. Na moment nechápal, čo sa stalo. Postavil sa a pozrel na parkovisko. Z jeho auta ostal len podvozok, ale aj ten bol viac

podobný vraku z havarovaného lietadla, ako pôvodne niečo, čo bolo súčasťou automobilu.

„Tak a už to začalo oficiálne, prebehlo mu hlavou.

Do jeho kancelárie vbehol niekoľko kolegov, aby mu zvestovali, čo sa práve stalo. Našťastie nebol nikto ani len zranený. V tom zmätku vošiel do vnútra starší prokurátor – poskok mafie. Postavil sa vedľa neho a zdvihol fotku jeho rodiny. Ticho mu zašepkal do ucha.

„Nevrťaj sa do niečoho, čo sa ťa netýka. Inak máš peknú mladú rodinku.“

Philipp tú vyhrážku pochopil. Prebehol mu mráz po celom tele. Sadol si a pozeral na všetkých, čo boli

u neho. Videl, že otvárajú ústa, no jeho vnímanie reality dostalo na pár minút K.O. Okolo obeda šiel von. Tesne pred odchodom dostal odkaz od ďalších kolegov, že aj im sa stali podobné incidenty. Uvedomil si, že niekto ich prezradil a ten niekto príde do Aalenu, pretože to bude jeden z nich. Vyšiel z budovy a jeho kroky smerovali do parku. Miloval tam jedno miesto, ktoré bolo veľakrát bez ľudí, a tak to bolo aj teraz. Sadol si do altánku. Snažil sa pospájať všetko to, čo sa okolo neho dialo a čo sa dotýkalo jeho rovnako. Začalo mrholiť. Viditeľne zima u nich dávala posledné zbohom, i keď bol len január. Posledné roky boli už také. Pár týždňov zima, pár skoro jar a koncom

marca mráz ako v Rusku. Celé to počasie bolo rovnako bláznivé, ako to, čo sa dialo v spoločnosti, akoby Matka Príroda kopírovala šialenosti ľudí.

Neprešlo ani desať minút. Pomedzi kvapky sa mu vytváral jedinečný plán. Svoju rodinu pošle do Vieleleheny. To isté odkáže aj Manfredovi. Tým ochráni svojich milovaných. El pošle na to stretnutie do Neuschwansteinu. Jej úloha bude jasná. Postaviť sa pred tie diablove deti a vysloviť jej prosbu života. Skontaktuje sa s Geraldom a vyrieši to tak, aby si mysleli, že sami ju objavili a našli miesto, kde sa schovávala. Poprosí ho, aby aj s jej bratom boli na jednom mieste. Zároveň spraví to, že zásahovka ich zatkne práve na tom mieste. Nemôže sa stať, že čo i len jediný opustí zámok Neuschwanstein. Prestávka mu skončila.

Vrátil sa naspäť. Na stole ho už čakal lístok s textom, v ktorom stálo, že ho očakáva najvyšší. Stretnutie s ním bolo neformálne. Príliš veľa otázok a od Philippa pramálo odpovedí. Šéfovi povedal, že to môže byť vyhrážka, aby nepokračoval v hľadaní pravdy. Za tým môže byť ktokoľvek. Po polhodine zišiel dole. Upratovačka mu čistila kanceláriu. Vyšetrovatelia už svoju prácu spravili. Našťastie to boli skvelí kolegovia a nepýtali sa do hĺbky, pretože sami cítili, že sa to týka ich všetkých, a práve preto mu povedali o tom, že sami vnímajú prepojenia na mafiu a stoja na jeho strane. To ho veľmi potešilo. Len mal strach, pretože nevedel komu veriť. Na stretnutie do Aalenu vymyslel podvod, ktorý usvedčí toho hajzla. Už si mädlil ruky, ktorými ho sám bude škrtiť. Mal svoj tip, že kto to je, ale už na škole

sa učili, že predpojatosť je cesta ku skaze, preto si nechal svoj šiesty zmysel v zálohe.

Nadišiel deň stretnutia. Znova v deň, keď si mohli oddýchnuť, sa vybrali na miesto driny. Okolo deviatej ráno boli už všetci v sále a čakali na Philippov príhovor. Na ich tvárach bolo vidieť nahnevanosť a únavu. Bolo to na nich príliš.

„Priatelia. Vitajte! Tento týždeň sme si prešli peklom. Ja osobne určite a viem, že aj kopec z vás. Nátlak, zastrašovanie či zničené autá alebo odvolanie z postov. To všetko sa tu deje. Vedeli sme to, že sú to svine, ale čo je veľa, to je príliš. Zjavne niekto niekoho odpočúval a unikli mená. Sme v ohrození. Osobne vám verím a chcem vám predostrieť priebežné výsledky našej práce. Zistili sme, že väznia brata tej ženy, ktorá to všetko rozbehla. Vieme miesto, ale to je tak všetko, čo s tým môžeme spraviť. Ďalej mám informácie o tom, že hlavný prúd peňazí ide zo Švajčiarska. Problém je, že navzdory ochote prelomiť ich tajomstvá, tak nemôžeme robiť nič, lebo zákony. To najpodstatnejšie je to, že náš zdroj nám oznámil miesto, kde sa stretnú všetky tie špičky, aby reagovali na situáciu, ktorá sa vyskytla. Bude to v Rakúsku. Miesto Salzburg a Mirabell Platz. A deň? Takto o dva týždne. Ak chceme niečo spraviť, tak musíme jednať teraz a hneď.

Samostatne by sme to nezvládli. Neexistuje sudca, ktorý by súhlasil s akciou proti svetovej veľtriede, preto to spravíme inak. A na to sa pýtam vás, aby sme dali dokopy plán.“

Nikomu sa nechcelo do vymýšľania. Len pár sa ich postavilo a povedalo vlastné poznatky. V podstate len potvrdili to, čo vedel aj on. Postupne si škrtal ľudí, ktorých priradľoval na svoju stranu. V miestnosti boli nainštalované mikrofóny a aj kamery. O tom nikto nevedel, len on a Manfred. Všetko to natáčali a po stretnutí si to plánovali celé prehrať a spolu s jedným známym psychológom vytipovať „škodnú“. Na počudovanie sa celý deň nič nedialo. Rozhodli sa pokračovať aj v skoré ráno. To, čo sa udialo v noci, zarazilo všetkých. Manfred šiel okolo polnoci okolo izby švajčiarskeho prokurátora. Počul, ako niekomu volá.

Potichu sa odobral za Philippom. Zbehli na recepciu a zdvihli druhý telefón. Vypočuli si, ako sa Švajčiar rozpráva s mužom, ktorý dostával od neho informácie. Práve tie informácie usvedčujúce toho hada.

„*Máme ho!*“ napísal Manfred na kúsok papiera. Rozhovor trval ďalších päť minút. Dozvedeli sa veľmi veľa podstatných informácií. Hlavné sídlo je v Bazileji a hlavou celej organizácie bol jeden starý bohatý pán a pod jeho organizačnými krídlami sa rozmohli všetky tie rodiny, ktoré vládnu nad priemyslom, bankami a podobne. Novotou však bolo poznanie, že už aj Arabi si robia vlastný biznis v Európe a pomocou peňazí a zlata organizujú novú históriu podľa vlastných predstáv.

Manfred dostal nápad. Cez poslíčkov hotela poslali všetkým okrem Švajčiara informáciu, aby sa ranné rozpravy zrušili a všetci sa dostavili na toto miesto až okolo obeda. Švajčiari odišli s vedomím, že o ňom nemajú ani tušenie. Rakúsky prokurátor mal skvelého priateľa u zásahovky v Berne. Pred zrakmi zainteresovaných mu zavolať a dohodol sa s ním na stretnutí. Čas ich tlačil. Predsa len ten čas nie je až tak dlhý, aby všetko pripravili na jednotku, ale hlavne chceli zhromaždiť čo najviac dôkazov a následnou kampaňou by donútili štáty vytvoriť súd s nezávislými sudcami. Sever mal na starosti finančné toky a mal to pripraviť tak, aby to bolo nepriestrelné.

Zvyšné skupiny poskytnú do päťdesiat kriminalistov a členov špeciálnych jednotiek. S USA však nevedeli pohnúť. Viacero z nich malo v Severnej Amerike stáž, ale kontakty to neboli nejako dôveryhodné. Prijali však ďalšie opatrenia, aby sa už nič nedostalo k nesprávnej strane. Paradoxom udalostí bola skutočnosť, že všetci sa ešte viac zomkli a vrhli sa do boja s nesmiernou vervou.

Eliška s Nikolasom odchádzali z Vieelhenu so slzami v očiach, ale sľúbili si, že sa tam vrátia a nájdu si bývanie. Spolu s Inge a Andrejom cestovali k nim domov. Od Manfreda mali odkaz, nech mu zavolajú hneď, keď sa vrátia. Tak sa aj stalo. Bolo osem večer

a všade tma. Pred ich domom zastavilo Manfredovo auto a vystúpili z neho traja ľudia – Manfred, Philipp a Gerald. Gerald držal v rukách kvety. Jedny dal El a ďalšie Inge. Cesta k nim však nebola jednoduchá. Ako Philippa, tak i Geralda sledovali donášači. Našťastie sa ich striasli starým dobrým trikom, keď prestupovali najprv z autobusu na vlak a naspäť na autobus. Geraldov „tieň“ to vzdal s myšlienkou, že ide za starkou a Philippa stratil z dohľadu. Manfred ich postupne vyzdvihol a po pár desiatkach minút už boli u Inge.

„Vitajte!“ privítala El pánov.

„Dovoľte mi predstaviť vám našu spojku.“ povedal Philipp. „Volá sa Gerald a dlhé roky bol na strane podvodníkov. Zrejme sa mu ozvalo svedomie a pomáha nám.“

„Dovoľte mi sa najskôr úprimne ospravedlniť. Prenasledoval som vás a spáchal som veľa zla.“

Za to, čo sa stalo na Slovensku môžem ja a môj partner. Ten je nateraz na dovolenke kdesi v Karibiku. Už predtým, ako ste sem prišli a začali pátrať, som mal v sebe veľa otázok, či kráčam správnym smerom. Po tom, čo sa začalo diať, som sa rozhodol pomôcť odhaliť všetko, čo spôsobuje bolesť státisícim ľuďmi po celom svete. To, o čo ide, je nesmierne zložitý mechanizmus, ktorý riadia ľudia, čo majú byť príkladom a naopak, sú ničiteľmi. Sám viem, že ak mi prídu na zradu, tak ma zabijú takým spôsobom, že si po pár hodinách mučenia budem sám želať smrť. O to viac musíme byť všetci opatrní. Sledujú nás. Vedia o nás. Ešte raz úprimné prepáč.“

Slovo prebral Philipp: „Elisabeth. Vymysleli sme lepší, avšak veľmi nebezpečný plán. O niekoľko týždňov bude stretnutie na zámku Neuschwanstein. S kolegami sme dali dokopy niekoľko desiatok policajtov a vytvorili sme špeciálnu bunku, ktorá sa pripraví na ten jeden moment, keď budú všetci zaujatí tebou, Nikolasom a твоjím bratom. To znamená, že deň pred zhromaždením vás dvoch odchyť Gerald na mieste, ktoré je jedno z najpodstatnejších v ich organizácii. Budete sa túlať neďaleko hotela vo Frankfurte. To je miesto, kde sa organizoval čierny trh s ľuďmi. Bude to najväčšia váha, ktorou si zabezpečíte všeobecný záujem svojich prenasledovateľov. Gerald dostane avízo a pôjde vás odstrániť. Namiesto toho vás prevezie na Neuschwanstein a budete pre nich veľké prekvapenie. Gery vás pritiahne do sály zhruba po pol hodine od začatia rozhovorov. Vysloví prianie, aby ste ich odprosili a namiesto guľky do hlavy, budete vydražení v aukcii. Tým by sme mali zámienku, pre ktorú môžeme vtrhnúť do priestorov zámku a zatkneme všetkých naraz. Čo vy na to?“

El s Nikolasom na seba chvíľku pozerali. Ako skvele zohráť dvojica, naraz odpovedali: „Áno.“

Philipp spomenul, že by poslal svoju rodinu do Vielelehen, len či s tým bude Ingina rodina súhlasiť. Inge zdvihla telefón a o dve minúty mu dala pozitívnu odpoveď. Sedeli spolu až do skorého rána. Chceli to detailne dotiahnuť, aby nič nepodcenili. Od Inge odišli okolo štvrtej ráno. El s Nikolasom mali pár dní na to, aby sa nadýchli pred posledným útokom na „vraždiacu chobotnicu“. Rozhodli sa

spoznať okolie a zároveň sa k sebe ešte viac priblížiť, aby tá preťažká skúška nebola ich posledná. V Nikolasovi sa rodilo presvedčenie, že s El chce ostať navždy. Nemal však hotovosť a hlavne ju nechcel požiadať o ruku len preto, že mal strach, či to vôbec prežijú. Držal ju v objatí. Jemne mrholilo a všade vôkol nich bola hmľa. Kráčali po lesoch. Hádzali do jazera kamienky. Aspoň na chvíľu vnímali, že sú mimo kolotoča a žijú to, o čom ani nesnívali. Priali si, aby tieto chvíle neskončili. Čas je však neúprosný a nadišiel deň, keď sa začnú objavovať na dohodnutých miestach. Riskovať vlastný život pre záchranu iných. Ľahli si do postele a nevedeli zaspáť. Nakoniec ich však únava premohla. Ráno prišlo príliš skoro. Počasie im však pripravilo nádherný deň. Andrej sa znova obetoval a zaviezol ich do Werbenu. Sklad bol pár stoviek metrov od konca dediny. Podľa Geralda by tam mali byť ešte nejaké dôkazy nekalej činnosti.

Gery vedel, že si ich tam niekto všimne, keďže neďaleko býval ich bývalý informátor. Teraz je už na dôchodku, ale oči má stále ako orol. El mala jasnú inštrukciú. Vedela kam ísť, ako a aj koľko minút majú. Rýchlo vzala papiere z otvoreného sejfu a odišla s Nikom preč. Sadli si k Andrejovi do auta a šli domov. Takto sa to opakovalo niekoľko dní. Gerald sa priebežne vídaval s Gertrúdou a tá ho urgovala, nech už konečne vyrieši tú ženskú a jej partnera. Všetko klapalo ako malo. Posledný krok býva však najťažší. Pár drobností sa skomplikovalo. Práve v čase, keď ich mal Gerald „pristihnúť“, musel odísť na zámok do Neuschwansteinu. Našťastie stihol dať vedieť

Manfredovi a presunuli to na večer. O necelé tri dni malo byť stretnutie a aj u Philippa to vrelo.

Kúpil si telefónnu kartu a volal prokurátorom vždy, keď šiel domov. Odposluch a kamery boli nachystané podľa Geraldových inštrukcií. Zásahovka sa plánovala zamiešať medzi čašníkov. To mal na starosti opäť Gerald, tak nebol problém na oko spraviť zmluvy a tváriť sa, že dané osoby majú niekoľkoročnú prax a robia v danej spoločnosti dlhé obdobie. V deň, keď sa rozbehne akcia, bude celý štáb prokurátorov sedieť kúsok od nich v zámku Hohenschwangau. Boli si vedomí, že prídu ochrankári najvyšších zvierat a budú každého preverovať. Keďže s tým ráтали, tak si dali stretnutie už o polnoci. Celých jedenásť hodín pred vypuknutím akcie. Eliška s Nikolasom bola „pristihnutá“ pri čine presne dva dni pred akciou, ale Gerald bol taký predvídavý, že to nikomu nedal vedieť. Rovno ich previezol na zámok k jej bratovi.

„Nie, že Janovi niečo poviete. Musíte sa tváriť nesmierne prekvapene a zhrozene, že ste sa s ním stretli. Jasné?“ pohrozil im Gery.

Na zámok dorazili nadržanom. Rovno šli do cieľ. Úplne na konci sedeli dvaja strážnici, ktorí hrali karty. Boli prekvapení, že zbadali svojho šéfa a o to viac, keď viedol dvojicu temnou chodbičkou. Kráčali pred ním a Gerald držal

v ruke zbraň. Janko sa prebral a pomaličky sa snažil zaostriť zrak. S Eliškou sa nevideli veľa rokov, no keď prišla bližšie, tak vykrikol od prekvapenia. Natiahol k Eliške ruku, no jeden zo strážnikov to videl a silno mu do nej buchol. Janko zakričal od bolesti.

Eliške trhalo srdce, ale nemohla dať na sebe znať, že sa poznajú. Nikolas to na nej videl a chytil ju ešte pevnejšie za ruku. Slzy jej tiekli po lícach. Neriekla však nič. Gerald však vykonal pomstu za ňu. Začal na neho kričať a len čo hodil El aj Nikolasa do cely s Jankom, ho vytiahol von a dal mu pár výchovných a jasne mu dal najavo, nech s kolegom mlčia a ak má ten človek zlomenú ruku, tak nech zavolajú doktora.

Strážnik tomu nerozumel, ale prikývol. Predsa len, pohnevať si Geryho je horšie, ako si pohnevať Hitlera. Veľa o ňom počul a vedel, že s partnerom sú najlepší vo svojom odbore. Zbehol dole. Otvoril celu a ukázal na jeho ruku s otázkou, či ho bolí. El vedela, že Janko nevie ani slovko po nemecky, tak to preložila. Ján kývol hlavou na znak súhlasu, ale hneď dodal, že nie je zlomená. Strážnik odišiel a El sa pozerala na Janka. Nevychádzala z úžasu. Chlapec sa stal mužom. Odmyslela si to strnisko, ktoré mal, i vlasy na štýl vrabčika. Čakala takú polhodinu. Obaja sa zdvihli a šli hore. Chytila mu ranenú ruku a pobožkala mu ju. Chytili sa za pás a objali. Vari minútu bolo úplne ticho. Preťal ho svojím zakašlaním povedľa stojaci Nikolas.

„Ach, prepáč. Toto je moja opora a spolupáchateľ Nikolas. Človek, ktorý mi otvoril oči a srdce.“ Pobožkali sa.

„Ale El, veď Nikolasa poznám! Predtým ako som odišiel, sme proti sebe hrávali futbal. Čestný človek, tak nemám obavu, i keď viem, že jeho otec bol vrah.“

„Nebol!“ Chcela zakričať, no uvedomila si, že by tým ohrozila plán.

„Čo tu robíš, braček?“

„To isté, čo vy, ale prečo som tu, o tom nemám ani poňatia. Policajti v Česku ma zatkli a rodine nič nepovedali. Vlastne ani mne. Potom ma prevážali z miesta na miesto až som skončil tu a ani neviem, kde to je. Asi to bude Karlštejn.“ Pokrútil neveriacky hlavou.

„Aj nás podobne zatkli. Našťastie je starká v poriadku, i keď sa určite trápi. No je mi divné, že sme práve tu. Niečo mi na tom nehrá.“ Zakončila tajomne svoju reč. Rozprávali sa niekoľko hodín. Nikolas aj El museli klamať a vnútorne ich to hnevalo. Nechceli však ohroziť všetko to, čo chceli zachrániť. V prípade, že by šiel Janko na rad prvý. O siedmej ráno im priniesli raňajky. Nikolas sa zasmial, pretože žemle s leberkåse poznal už z diaľky.

El ich robila neustále. Rakúšania a Nemci boli do toho jedla zamilovaní a k tomu tie ich klobásky. Poďakovali a najedli sa. Dostali i krčah vody. Necelých dvadsať hodín pred akciou sa všetci stretli v Innsbrucku. Dotiahli detaily a zaistili to, že pokiaľ neprivedú Elišku s Nikolasom pred zhromaždenie, tak bude rádiové ticho. Heslo pre akciu bolo „Tornádo“. Museli byť efektívni a rýchli. Nemohli si dovoliť premeškať ten moment alebo sa dostať do prestrelky. Poznali zoznam. Vedeli, že každý príde minimálne s dvomi ochrankármi.

Celkový počet sa mohol pohybovať v číslach okolo sto, a to nemohli dopustiť, aby boli všetci v jednej miestnosti. Dokonca už mali pripravený plán uväznenia. Vzdialene to pripomínalo puč, ale dôsledky mohli byť nedozerané.

Nechceli robiť veľký rozruch. Vedeli, že tam už ochrankári sú a nie sú to žiadni alkoholici. Prevažne sú to ľudia z francúzskej Cudzineckej légie, bývalí vojaci, policajti. Všetko elitní zabijaci. Príchod naplánovali od rakúskych hraníc. V Oberpinswangu vystúpili z dodávok a použili staré dobré bicykle, aby sa dostali lesnou cestou k úpätiu kopca. Tam bolo pripravených niekoľko Defenderov, s ktorými prekonalí kopec a dostali sa k jazeru Alpsee. Zvyšok cesty prešli pešo.

Autá sa vrátili po ďalšiu skupinu, a takto boli okolo polnoci už všetci na zámku. Mal skvelú polohu, keďže

bol na vyvýšenom kopci a z jednej strany, kde sa sústreďovala celá zásahovka s prokurátormi, bol od Neuschwansteinu nemožný detekcie, či sa tam niečo deje. Špeciálne komando si to počas niekoľkých dní pred príchodom vyskúšalo vyliezť a nájsť najlepšie možnosti zahájenia útoku. Od ich skrýše je cieľ pol kilometra s vysokým prevýšením. Využijú i obrnené Defendery, ktorými zablokujú všetky únikové cesty. V momente, keď sa začne akcia, tak priletia vrtuľníky s infračerveným videním a zablokujú aj tú poslednú možnosť úniku.

Nervozita narastala. Eliška s Nikom sedela v kúte a celú noc nezavrela oči. Inge s Andrejom sedeli na pohovke a modlili sa. Kúsok po siedmej ráno začalo svitať. Do cely sa pozrel len maličký lúč svetla. Nikto vo Vielelehene nemal ani tušenie, že dnešok rozhodne o všetkom, a predsa aj tam sa diali veci. Peter viezol Libušku do nemocnice vo Schwarzachu, keďže jej odtiekla plodová voda. Pár minút pred jedenástou vzal Gerald Elišku, Nikolasa a Jána z väzenia. V momente, keď sa všetci usadili, sa roztvorili obrovské dvere a do sály vošiel so zajatcami.

Gertrúda zatlieskala. „Gerald, tak to som nečakala, takéto prekvapenie.“

A on si v sebe doplnil: *To ešte len príde.*

Gertrúda sa postavila a ukázala na El a Nikolasa. Nejakým zázrakom sledili po miestach, kde mali svoje centrá preberania a našlo sa ďalších pár sliedičov. Pripojil sa aj zástupca organizátorov z USA sídliači vo Švajčiarsku. Oznámil im spojenie niekoľkých prokurátorov, ktorým už bolo jasne naznačené, že sa majú venovať svojej práci a neotravovať zabehnutý systém. V momente, keď si sadal, El povedala: „Bitte.“ Všetko zlo smerovalo na El a čakalo sa, čo povie. Gertrúda kývla hlavou, aby sa slečna vyjadrila.

„Chcela by som vám povedať, že vám odpúšťam. Ste ľudské netvory. Zničili ste toľko ľudských životov len preto, že ste si z nich urobili biznis. Pre vás sme len čísla, ktoré plnia vaše bankové účty, ale my sme srdcom cítiace bytosti, ktorým ste vzali matky, otcov, súrodencov. Zničili ste celé tisícky rodín len preto, že ste mali azda

nudný život. Mne ste vzali matku, keď som bola ešte dieťa. Kvôli tomu sa môj otec upil k smrti a brat ušiel do iného štátu. Nikolas prišiel o všetko a celé roky bola ich rodina označovaná za vrahov a vyvrheľov. A pritom sa jeho otec snažil zastaviť toto šialenstvo. Kedysi bola druhá svetová a koncentračné tábory. Vtedy sa ľudia len zabíjali. Prišli ste na lepší spôsob, ako zotročiť ľudí. Pomocou politiky a vysokých postov. Prepojenie polície z celej Európy, ktorá zatkla nevinných. Deportácie na západ a lacná pracovná sila. Vlastne nie lacná, ale sila, ktorá vás nič nestála. Ako môžete spať? To nikto z vás nemá svedomie a zastupuje vás len reč peňazí? Ja viem, že ten, kto má všetko, vlastne nemá nič. Za peniaze sa dá kúpiť celý svet, ale ľudské srdce si nikto za peniaze nekúpi. Nech sa so mnou stane čokoľvek, odpúšťam vám, ale Boh vám odpustiť nedokáže, pretože Satan si odpustenie nezaslúži.“

V momente, keď dohovorila, vniklo do sály niekoľko desiatok policajtov. Hlavný prokurátor Philipp čakal pred zámkom na signál od veliteľa zásahu. Akcia bola taká prekvapivá, že sa nikto nezmohol na odpor. Zatkli aj Geralda, aby nemal nikto podozrenie. Gery zahral divadlo tak, že držal zbraň pri Eliškinej hlave. Triasla sa, ale vedela, že jej nič nespraví. Verila mu. Nikolas s Jankom ju pobožkali každý na jedno líce a Niko podotkol: „Vezmeš si ma?“ Rozplakali sa.

S úsmevom a mokrým mejkapom sa ho spýtala: „A kde mám prsteň?“

Philipp počul každé slovo vyslovene El. Túto reč použije pri súde. Celú nahrávku. Pre ochrankárov boli pripravené tri autobusy

slúžiace na prepravu väzňov. Tí neboli až takí podstatní. Všetkých ostatných prevádzali postupne k prokurátorom. V knižnici vytvorili miestnosť na vypočúvanie a triedenie. Išli postupne od najnižšie postavených až po najviac vplyvné osoby. Využili neskutočný klam. Všetci si totižto mysleli, že ich zatkli pre únos tej trojice. Keď však začali postupne odhaľovať karty, tak sa niekoľko z nich psychicky zrútilo a neunesli to, že by boli doživotne vo väzení. Bolo to však stále málo. Pre odhalenie celého systému bolo treba začať spoluprácu na celom svete, pretože podľa zistení sa tento biznis tiahol od Argentíny po Kanadu, od Lesotha po Egypt, od Indie po Japonsko. Táto rakovina zasiahla celý svet. Z veľa zdrojov je aj potvrdené spojenie s Cirkvou, ktorá dodávala informácie o správnych ľuďoch na únos. Za to inkasovali veľké peniaze do svojej súkromnej Vatikánskej banky. Všetko to smrdelo nesmiernym prepojením moci a arogancie, ktorá bola navonok čistá ako ľalia a vo vnútri rakovinou sveta.

Medzi poslednými vošla Gertrúda so slovami: „Za únos zodpovedá môj podriadený Gerald. Preto žiadam vysvetlenie, prečo ste nás všetkých zatkli a je vám jasné, že týmto ste si podpísali výpovede a dlhodobé tresty vo väzení. Väčšina z nás má imunitu a takéto správanie je hrubým porušením našich práv.“

„Upokojte sa,“ pokojným hlasom zastavil Gertrúdu jeden z prokurátorov. „Myslíte si, že takáto akcia bola zameraná na záchranu rukojemníkov? Nie. Ste vo veľkom omyle. O niekoľko týždňov dostanete do cieľ plné vyhotovenie obžaloby. Nejde tu len

o únos, ale o organizovaný zločin, kde ste hrali jednu z hlavných postáv za bývalého Východného Nemecka. V súčasnosti vieme o niekoľkých tisícoch stratených životov.

Náš štát má len niekoľko mesiacov a už opäť stratí dôveru celého sveta. Dávame vám však možnosť aspoň sčasti napraviť svoje konania a pomôžte nám zachrániť aspoň to, čo sa zachrániť dá. Potom je možnosť, že požiadame sudcov, aby k vám boli zhovievaví. Na rozhodnutie máte čas do zajtra rána. Ďakujem, môžete odísť.“

Pozerala s údivom. Nechápala, ako sa to mohlo stať, veď všade mali svojich ľudí, všade. Na rad prišiel najvyšší. Hneď po vstupe na nich začal kričať, že on nie je žiadny kriminálnik, ale váženy človek na jednom z najvyšších postov v Európe. Rovnako len prihlúplo pozeral, keď mu čítali predpísaný scenár. Zmohol sa na jediné: „Týmto ste, páni, skončili!“

Chuťovkou na záver boli kancelár a minister vnútra. Dožadovali sa telefónu a právnikov. Neuveriteľne klamali a čím dlhšie rozprávali, tým mali v sebe prokurátori väčšiu istotu, že to, čo práve vykonali, vojde do dejín. Nie preto, že vzali spravodlivosť do vlastných rúk, ale práve preto, že chobotnici usekla chápadlá mladá,

nebojácna žena. Žena, ktorá sa nebála vykročiť proti tieňom. A oni budú tí, ktorí nedovolia, aby sa história menila podľa toho, kto bude vládnuť.

Kapitola 17 – Posledná bodka

Na minútu presne, keď sa z El, Nikolasa a Janka, stali slobodní ľudia, sa v Schwarzachu ozvala na svet malá Mária. Hmotnosť aj výšku mala presne ako Eliškina mamina.

Zatknutie elity Európy nenechalo na svoj ohlas dlho čakať. Spočiatku novinári písali proti prokurátorom a trhali ich na kúsky. Ani nie po týždni sa začalo na celom svete spájanie rodín, ktorým zmizli najbližší. Táto reťaz nádejí sa nedala zastaviť klamstvami v novinách či v rádiu alebo v televíznych spravodajstvách. Politici boli odhalení donaha. Cirkev rovnako. Sila ľudskosti sekala klamstvá. Lenže chobotnica bola mocná. Využívala moc peňazí a svojich zákonov.

Spoliehala sa na to, že sa všetko zariadi a časom to bude zabudnuté. Ľudia, ktorí to spáchali už dávno, nežili životom tohto sveta, a preto nedokázali akceptovať svoju porážku. Hnev silnel. Bolo správne, že Philipp a jeho priatelia všetko predvídali. Dva mesiace po spustení akcie bolo vo väzbách po celej Európe niekoľko tisíc spolupáchateľov. Niekoľko stoviek však stihlo odletieť do krajín, ktoré nespolupracujú s Európou. Najväčšou prekážkou bolo USA. Prezident odkázal, že nehodlá vyšetrovať vážených pánov. Bol ich bábkou. Ľudia v USA boli zdegenerovaní desiatkami rokov klamstiev a takisto stáli za prezidentom. Eliška aj Nikolas dostali ochranu. Mohli si vybrať miesto, kde budú žiť, a oni to vedeli hneď od začiatku – Vielelehen. Mená si nechali.

Vielelehen sa rozrástol ešte o Jankovu rodinu. Všetci však mali v sebe otázku ohľadom tých, čo sa stratili v pazúroch zla.

Vypátrať ľudí nebol problém. Problém bol s ich identitou a presvedčiť ich, že sú niekým iným. Systém odstránenia identity fungoval geniálne. Od februára do apríla, keď sa začal súdny proces, našli a zachránili cez tisíc päťsto ľudí len z Európy. Celosvetovo toto číslo narástlo na nepredstaviteľných dvadsať tisíc. Afričania sa používali na stavby na Blízkom východe. Spolu s nimi tam boli aj ľudia z Indie a Číny. Východný blok spolupracoval ako nikdy. Vytvorila sa jedna veľká komisia, v ktorej sa zhmotňovala databáza nasilu odvedených. Presné číslo sa nikto nedozvie. Za vyše štyridsať rokov okupácie, sa stratilo príliš ľudí a bolo pramálo dôkazov.

V spisoch bolo veľa prázdnych miest, ktoré boli v reálnom živote bytosťami plnými lásky, túžob. Po celom svete sa zriadili centrá zachrany. Ich cieľom bol reštart zachránených a možné rozpomätávanie sa. Používala sa hypnóza, rôzne terapie. Stavali sa izby z obdobia, v ktorom daní ľudia ešte normálne existovali. Mravčia práca prinášala svoje ovocie a po prípravách sa postupne každý dostal domov. Na miesto, ktoré tak miloval. Jedine na Vielelehene nemali žiadne správy o oboch stratených. Vyzeralo to, že predsa len je mafia v niečom úspešná. Pätnásteho apríla toho roku sa začal medzinárodný súd. Philipp viedol proces ako žalujúca strana. Systém, ktorý sa budoval desiatky rokov, sa rozpadol ako domček z kariet. Ľudia prestali veriť slovám politikov. Slovám najvyšších ako

budujú lepší svet. To všetko spôsobila jedna mladá a srdcom nezlomná Čechoslovenka kdesi od mesta menom Banská Bystrica.

Philipp krok za krokom predstavoval sudcom nezvratné dôkazy. Opisoval, ako získavali nevinných a nič netušiacich ľudí. Po každom slovom a dôkaznom bombardovaní predstúpil pred obžalovaných človek, ktorému tým spôsobom zničili život. Po dvoch týždňoch prišli aj Eliška s Nikolasom.

Philipp sa zodvihol a povedal len pár viet: „Vážený súd. Dnes tu máme ženu, ktorá zachránila tento svet pred zničením. Držala hodnoty čistoty človeka vysoko nad tou stokou, ktorá zašpinila všetko. Nebudem ju volať, aby vypovedala, pretože ona tak spravila v momente, keď jej išlo o holý život.“ Dal pokyn pomocníkovi a ten založil pásku s nahrávkou jej príhovoru všetkým, ktorí teraz sedeli na lavici obžalovaných. V sále bolo také ticho, že by počuli aj ihlu padnúť na zem.

Tí novinári, ktorí bojovali po boku zla, vyšli von a cez telefón hlásili do sveta: „Eliška Bystrická zmenila ohne pekelné na svet s lepším zajtrajškom.“

A práve v momente, keď vyšli tie dravce von, sa postavila a poprosila súd o svoje slovo. Philipp bol prekvapený, ale povolil to, ako aj sudcovia.

„Vážený súd. Ďakujem za to, že môžem povedať ešte niekoľko slov. Hlavnou myšlienkou nie je to, či som pomohla odhaliť tento ohavný zločin, ale to, že som túžila s Nikolasom, Andrejom, Inge, Nikolasovou rodinou, mojou starkou, Manfredom a i tu s pánom

Philippom a v neposlednom rade i Geraldom, ktorý predsia len pochopil, že život má byť o niečom inom, zachrániť všetkých. Bola to moja povinnosť. Stále nemám vedomosť o tom, čo sa stalo s mojou maminou, čo sa stalo s Nikolasovým otcom, ale neprestaneme bojovať pokiaľ budú ešte rodiny, ktorým budú chýbať ich najbližší. Som si vedomá aj toho, že mnoho z nich sa už nikdy nevráti. Stali sa z nich stratené duše, preto prosím každého v Európe, venujte im svoj čas a modlitbu. Premýšľala som nad tým a budem hľadať podporu, aby sa v strede každého štátu vo svete postavil veľký pomník. Na ňom budú mená ľudí, ktorí sa už nikdy nevrátia a jedna strana bude čistá. Tam budú môcť rodiny, ktoré nemajú známosť, čo je s ich najbližším, napísať zlatým perom jeho meno, aby vedel, že sa na neho nezabudlo. A obraciam sa ešte na vás obžalovaní. Prosím vás z hĺbky svojho srdca, ak ešte viete o ľuďoch pracujúcich v baniach, na veľkých stavbách, či takých, ktorí otročia pre iný druh ziskovosti, tak vykonajte správnu vec a pomôžte aspoň sčasti napraviť svoje zverstvá.“

Jej slová dojali a viacerí plakali, len nie tí, ktorých sa to týkalo. Ich duše boli prázdne, bez štipky svedomia.

Po jej výpovedi sa uzavreli výpovede svedkov. Nikolas nemal odvahu predstúpiť. Vedel, že Eliška to zvládne hravo, a tak aj bolo. Philipp ich oboch objal a od srdca poďakoval. Vo Vielelehene pre nich spravili oslavu, ktorú spojili i s krstinami a práve oni dvaja sa stali krstnými rodičmi maličkej princezničky Márie. Pri krste si El v duchu povedala: *Keby tu bola moja mamička.*

Lenže nebola. Čas šiel ďalej. Proces trval už pol roka. Zákony sa museli pomeniť, aby odstránili prekážky, ktorými sa chránili. V septembri prišla zo Spojených štátov amerických očakávaná správa. Hlavný organizátor zomrel. V jeho poslednej vôli nebola ani zmienka o tom, čo zorganizoval. Ani slovo viny a prosby o odpustenie. To nahnevalo aj časť domáceho obyvateľstva a začali sa organizovať do hnutí, ktoré bolo proti tomu, aby pár židovských rodín ovládalo svet. Postupne naberali na sile a začínalo to pripomínať šesťdesiate roky, keď sa bojovalo za lepšiu svet, ale hlúpym spôsobom. Zvyšné rodiny pochopili, že treba uvoľniť tlak a do Európy poslali zvyšok unesených obetí. Philipp volal najskôr Manfredovi. „Ahoj, priateľu. Pri telefóne Philipp. Keď stojíš, tak si prosím sadni.“ Manfred nechápal, ale poslúchol ho.

„V centrách záchrany sme objavili Eliškinu mamu a aj otca Nikolasa. Prišli medzi poslednými. Sú síce vo vážnom stave, ale prežijú to. Pracovali na farme v Južnej Karolíne. Podmienky tam boli neskutočné, sám si to nedokážem vysvetliť, ale akoby Slovania mali v sebe niečo, čo nám chýba. Nezlomnosť a túžbu zvládnuť i tie najväčšie muky. Premýšľal som, že ich dáme do poriadku a na Vianoce by sme s nimi prišli do Vieleleheny. Čo ty na to?“

Manfred sa nesmierne tešil. Obdivoval celú tu partiu bláznov, ktorí sa spojili a i napriek útrapám, to nevzdali.

„Samozrejme, že áno. Vezmem i moju milovanú. Inge s Andrejom sa pripoja tiež a spravíme si skvelú dovolenku. Obaja si to, myslím, zaslúžime. A chcem ťa poprosiť ešte o jedno. Už to s nimi

uzavrite. Ja viem, trest smrti sa odmietol, ale treba im napariť čo najviac.“

Phillip sa usmial. „O to sa nemusíš báť. Sudcovia chcú všetko uzavrieť prvého novembra. Vieš prečo, že? A ešte jedna vec. Pamätáš si na toho Geralda, čo nám pomohol? Zamestnal som ho u mňa a je skvelý. Fakt sú ešte ľudia, ktorí si zaslúžia druhú šancu. Dokonca sa mi už pochválil, že s jeho bývalou láskou čakajú dieťa.“

„Skvelé správy, priateľ môj! Tak sa drž a daj si na seba pozor. A počkaj ešte. Čo bude s rímskokatolíckou cirkvou?“

Philipp mu bez váhania odpovedal: „Čo by bolo? Veď sú bez ovečiek a štáty pripravujú zákony,

ktoré ich pošlú domov do Vatikánu. Dokonca si vezmú späť i všetky majetky, ktoré predajú a peniaze, čo sa tým získajú, pôjdu každému, komu tie monštrá zničili život. Spravili sa i dohody s daňovými rajmi a všetko, čo bolo napísane na ich účtoch už prešlo na jeden spoločný. No nepreviedli sme len peniaze, ktoré patrili čisto im. Ak sme zistili vyššiu sumu a patrila ich príslušníkom, tiež sa to poslalo na náš účet. Je to neskutočná suma. Dokonca i to sterilné Švajčiarsko nechcelo byť v očiach všetkých za prisluhovača zla, tak pod nátlakom obyvateľov otvorilo účty a poslalo peniaze aj pozostalým z druhej svetovej vojny,

ktorým zadržovali uschované dedičstvá a drzo pýtali úmrtné listy. Verím, že táto facka svetu na istý čas pomôže, i keď nie som naivný. Zlo si rozohrá svoju partiu čoskoro a my musíme byť obozretní. A ešte maličkosť. Každý kto spolupracoval s týmto zlom, od policajtov, po prokurátorov a sudcov, dostal jednotný trest. Prácu v baniach a s minimálnou mzdou. Do konca života. Chceš vedieť ešte niečo, či stačí?“

„Povedal si mi viac ako dosť. Si skvelý priateľ môj. Zas a znova sa budem opakovať. Ďakujem, že si mi vtedy uveril a i napriek tej hrozbe si to nevzdal. Vidíme sa po procese. Pekný deň nochmals.“

Epilóg

Súdny proces sa skončil v deň, keď si celý svet pripomína pamiatku tých, čo už nie sú medzi nami. V Európe prijali zákon, že obvineným nebude udelený trest smrti. Namiesto toho dostal každý toľko rokov väzenia, koľko rokov ubral každému, ktorého obral o jeho život a vynásobilo sa to počtom ľudí, ktorých sám odviedol proti ich vôli preč. Mimo svoj svet, ktorý žili. Napríklad Gertrúda dostala tridsaťšesťtisíc rokov. V neprítomnosti boli odsúdení i členovia rodín z USA. U nich sa budú ešte roky pripočítavať za každý jeden život, ktorý zničili vojnami, konfliktami v Afrike, v Ázii, v Južnej Amerike i v Európe. Spravodlivosti bolo učené za dosť.

Prešiel ešte mesiac a na Štedrý večer sa stali dva zázraky. Nikolas za našetrené peniaze kúpil to, o čom sníval od momentu, keď stretol El. Zásnubný prsteň. Pokľakol pri nádhernom živom vianočnom stromčeku a vyslovil sa. Všetci dojatím plakali. Eliška ho zdvihla a pobozkala. Tesne po tom zazvonil zvonček, ale nebol to Ježiškov zvonček, ale ten, ktorý kúpil Manfred, aby umocnil prekvapenie. Inge otvorila a nechápala. Vo dverách stáli priatelia s rodinami a ešte dvaja postarší ľudia. El zo zvedavosti vykukla von a rozplakala sa. Jej prvé slová patrili babke.

„Starká moja. Dočkali sme sa.“

Autor: Pavol Pribela

Titul: El

Vydavateľ: Pavol Pribela

Ilustrácie: Pavol Pribela, Rastislav Bugel

Počet strán: 196

Prvé vydanie, 2020

ISBN 978-3-200-06485-0